

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 76

Ple del Parlament

Sessió 38, segona reunió, dimecres 28 de gener de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió de Rodalies de Catalunya, l'exigència a l'Estat d'un servei digne i l'assumpció de responsabilitats 317-00207/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de dimissions als governs de la Generalitat i de l'Estat i el traspàs integral de la xarxa de Rodalies de Catalunya 317-00205/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió ferroviària del Govern 317-00201/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats reals pel col·lapse general de Catalunya 317-00204/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a millorar els serveis als usuaris de Rodalies de Catalunya i la rebaixa dels abonaments per al 2027 i el 2028 317-00208/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre les garanties que els serveis públics funcionaran les pròximes setmanes 317-00206/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre els serveis públics deficientes i les infraestructures obsoletes 317-00202/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper de la col·laboració entre administracions i del diàleg social i polític per a afrontar els reptes del país 317-00203/15	14
Pregunta al Govern sobre el desbordament dels cossos policials davant la presència del crim organitzat a Catalunya 310-00334/15	16
Pregunta al Govern sobre l'estat de la xarxa ferroviària i les incidències que s'hi produeixen 310-00338/15	17
Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya 310-00335/15	19
Pregunta al Govern sobre la crisi de Rodalies de Catalunya 310-00339/15	20

Pregunta al Govern sobre les finances públiques 310-00340/15	23
Pregunta al Govern sobre la crisi del sector primari 310-00341/15	24
Pregunta al Govern sobre la fi del conveni entre la Generalitat i Endesa per a afrontar la pobresa energètica i la manca d'alternatives per a les llars vulnerables 310-00342/15	26
Pregunta al Govern sobre el caos de mobilitat que pateix Catalunya 310-00330/15	28
Pregunta al Govern sobre les línies d'actuació del Departament d'Igualtat i Feminisme 310-00336/15	30
Pregunta al Govern sobre els drets laborals davant la crisi del sistema ferroviari 310-00337/15	31
Pregunta al Govern sobre l'acord per a augmentar el finançament de la justícia gratuïta 310-00331/15	33
Pregunta al Govern sobre el programa de diagnòstic ràpid de càncer 310-00332/15	35
Pregunta al Govern sobre l'impacte de la fira Integrated Systems Europe en el sector audiovisual i tecnològic 310-00333/15	36
Compareixença del conseller de la Presidència en funcions de president de la Generalitat per a informar sobre les reiterades incidències a la xarxa de rodalies de Catalunya 350-00007/15	37
Declaració del Parlament de Catalunya sobre les possibles vulneracions de drets a l'exèrcit espanyol i de rebuig del retorn del servei militar obligatori 401-00052/15	85
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions Decret llei 23/2025, de 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i altres mesures 203-00029/15	87
Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2023 257-00002/15	103
Projectes de pressupostos 230-00003/15 i 230-00004/15	116
Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de Catalunya a conseqüència de la gestió del Govern 300-00241/15	123
Interpel·lació al Govern sobre el sistema ferroviari 300-00242/15	130
Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de les infraestructures de mobilitat 300-00238/15	137
Interpel·lació al Govern sobre la xarxa ferroviària 300-00240/15	144

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 38.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García, el lletrat Jan Sarsanedas Coll i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia. Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. La diputada Anna Feliu i Moragues, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió plenària d'avui, 28 de gener a la tarda, i per demà, 29 de gener.

També aprofito l'avinentsa per assabentar-los que avui el Banc de Sang i Teixits s'ha desplaçat al Parlament de Catalunya per tal de fer una jornada de donació de sang al conjunt de la institució del Parlament, tant als servidors públics —els funcionaris—, com als mateixos diputats. Hi seran fins a les tres de la tarda. Sabem que l'ordre del dia d'aquest matí és intens; tanmateix, goso demanar-los que puguin fer un petit parèntesi en aquesta activitat parlamentària per tal, potser, de donar compliment a una de les expressions més sublimes de solidaritat humana i d'altíssim sentit cívica d'un país.

Dit això, comencem la sessió de control, les preguntes al president de la Generalitat, i, d'acord amb l'article 45.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, i el Decret 5/2026, de 19 de gener, les preguntes adreçades al president de la Generalitat les respondrà el conseller de la Presidència.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió de Rodalies de Catalunya, l'exigència a l'Estat d'un servei digne i l'assumpció de responsabilitats

317-00207/15

La primera pregunta a respondre oralment en el Ple és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Abans de començar, volem desitjar una ràpida recuperació al president Salvador Illa. Conseller Dalmau, ens van vendre que la seua aposta per la normalitat institucional amb Madrid ho arreglaria tot i el país cau a trossos i, també, que serien el Govern de la bona gestió i l'eficàcia i ens han portat al caos permanent.

En l'últim mes, vaga de metges per millores laborals i un estatut propi, vaga dels pagesos pel poc suport del Govern contra el tractat del Mercosur, vaga dels pescadors per la burocràcia que els asfixia i vaga dels professors per millors salaris i més recursos, i el 7 de febrer, manifestació a Barcelona per un servei de trens dignes.

Només en un mes, el Govern de tothom té emprenyat tothom; i això no és casualitat, és l'evidència que el país ha tocat fons. La dependència de l'Estat i la depen-

dència del seu Govern ens han portat a la decadència. El col·lapse nacional és gegantí: col·lapse a la sanitat, col·lapse a l'educació, col·lapse als serveis socials, col·lapse a l'habitatge, col·lapse a la butxaca dels catalans i col·lapse a la llengua i a la cultura.

I el Govern ha dimitit de les seves funcions, ha dimitit de governar i ha dimitit de defensar Catalunya –Rodalies n'és l'exemple més clar–; han dimitit de la gestió i d'exigir a l'Estat un servei digne, i fins i tot han dimitit d'assumir responsabilitats –la consellera Paneque ja fa dies que hauria d'haver plegat o, si no, l'haurien de cessar–, i també han dimitit de liderar una solució catalana per a un traspàs integral –prefereixen seguir amb un model que ha fracassat reiteradament. Els catalans no necessitem més excuses ni més propaganda; necessitem responsabilitats, decisions i canvis immediats.

I no gosi posar el retrovisor per buscar culpables o per centrifugar responsabilitats, perquè tenen avui el mateix secretari de Mobilitat que en la greu crisi de fa dinou anys, el senyor Manel Nadal: mateixes persones, mateix model, mateix resultat. Fins quan? Ja n'hi ha prou.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora Sales. Deixi'm començar agraint les paraules que ha enviat al president de la Generalitat, que m'ha demanat que li traslladi al conjunt dels membres de la cambra que aquests dies s'han dirigit a ell amb relació al seu estat de salut.

Deixin-me començar avui, també, per primera vegada en seu parlamentària expressant el condol, en nom del Govern i del conjunt de la societat catalana, per les dues víctimes mortals que s'han produït aquesta setmana, una a Fontanilles arran dels aiguats que ha viscut el país i una a Gelida arran de l'accident ferroviari; també pels quaranta-cinc morts de l'accident ferroviari que s'ha produït a Andalusia. Crec que, en nom del Govern i del conjunt de la societat catalana, es mereixen de tots nosaltres el seu escalf.

Li he de dir, senyora Sales, que jo avui comparec en aquesta cambra amb humilitat, perquè soc molt conscient que aquesta no ha sigut una bona setmana per al país i, sobretot, per als usuaris de Rodalies, que mereixen de tots nosaltres un servei millor, i ho faig també amb la mà estesa al seu grup com a principal grup de l'oposició en aquesta cambra, perquè crec que entre tots és responsabilitat que ens encaminem..., en el camí de les solucions.

Li he de dir, en relació amb la situació de Rodalies, que compareixeré després a petició pròpia, que totes les decisions que ha pres aquest Govern han estat encaminades a dues qüestions que són fonamentals: la primera, a reprendre com més aviat millor el dret a la mobilitat dels catalans, però, per damunt de tot, el dret superior a la seva seguretat i els he de dir que, fruit de les decisions que ha hagut de prendre aquest Govern –en alguns moments doloroses, en alguns moments complicades–, han sigut capaços d'identificar, els operadors ferroviaris de l'Estat, Adif i Renfe, trenta punts a la xarxa on ara mateix s'hi està actuant.

També li he de dir que li agrairia que no ens equivoquem en la diagnosi, perquè podem posar-li tots els adjectius que vostè vulgui, però l'única diagnosi correcta és actuar damunt de les vies, damunt dels trens i damunt del canvi de gestió que aquest Govern ha començat a fer. Ho dic perquè si ens equivoquem en la diagnosi, acabarem aplicant un tractament equivocat i li he de dir que, de tractaments equivocats, aquest país ja fa temps que se'n queixa.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Sí, conseller, una molt mala setmana, fins i tot en alguns moments fa vergonya la seua gestió. Suposo que se n'ha adonat, que durant aquesta setmana han vist que aquests mínims que exigeixen en aquest inici del traspàs són insuficients. El model ha de ser català, gestionat cent per cent des d'aquí; aquesta és l'única solució. I mà estesa, sí, però escolten molt poc i vostès... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Li he de dir, senyora Sales, que soc molt conscient que hi ha gent enfadada a la societat catalana i li he de dir que conjuntament amb aquesta cambra, com a responsables del poble de Catalunya, tenim la responsabilitat de decidir si conduïm aquest enfadament cap a l'enuig o cap a les solucions.

Jo li proposo que el conduïm cap a les solucions. I si hi ha un govern que té l'energia i la capacitat d'estendre la mà al conjunt de grups de la cambra per trobar un camí de solucions, és aquest. Jo li segueixo amb la mà estesa i espero que junts treballem perquè el servei de rodalies funcioni millor en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de dimissions als governs de la Generalitat i de l'Estat i el traspàs integral de la xarxa de Rodalies de Catalunya

317-00205/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Des d'Esquerra Republicana volem fer arribar el nostre condol i solidaritat a les víctimes i ferits dels tràgics accidents d'Adamuz i Geliada. I avui, en el primer Ple que no ens pot acompanyar, tot i que estic segur que ens està veient, també volem desitjar-li una ràpida recuperació, president Illa.

Però em sap greu dir-li, president, que el seu substitut d'avui no se n'ha sortit en la primera oportunitat que ha tingut per liderar políticament una crisi. No només no ha resolt la crisi, sinó que ha contribuït, juntament amb la consellera Paneque, a fer-la més gran, assumint com a pròpies les decisions de Renfe i Adif i protegint els seus companys del PSOE, llençant missatges contradictoris i sense oferir alternatives de transport per a milers de persones.

Tot això és injustificable. El Govern dels qui ens venien a donar lliçons de gestió ha quedat retratat: no és capaç de garantir la mobilitat del país i ha generat confusió, desconcert i desconfiança; ni ambició ni gestió, aquest Govern.

Des d'Esquerra Republicana sempre prioritzarem les solucions, però aquestes no arriben i la paciència de la ciutadania s'acaba. Calen dimissions aquí i allà si volem que aquestes solucions siguin creïbles –i no, no s'amaguin amb el cessament de dues persones que no portaven ni un any en el seu càrrec. I calen mesures urgents: quantifiquin i reverteixin la desinversió històrica, planifiquin i executin el manteniment

necessari, defineixin un calendari fiable per a la represa de totes les línies i informin la ciutadania sense confondre-la.

I avui, amb més força que mai, exigim un canvi en el model que passa per accelerar la transferència integral de la xarxa i de tota la seva infraestructura. La crisi de rodalies és responsabilitat de l'Estat i no és nova; és estructural i és conseqüència d'un model polític i econòmic centralista i radial, d'una discriminació conscient, planificada i criminal contra Catalunya –dècades de desinversió tant del PP com del PSOE–, d'un règim, el del 78, on la corrupció és sistèmica, amb inversions que massa sovint responen a interessos particulars i no pas col·lectius.

A nosaltres, els deia, sempre ens trobaran al costat de les solucions, de les urgents per recuperar el servei i de l'imprescindible traspàs integral amb totes les inversions necessàries –amb totes–, però som conscients que mai seran solucions definitives, perquè aquestes només arribaran quan superem el règim centralista, discriminatori i corrupte que defineix l'Estat espanyol, quan assolim la plena sobirania política, la nostra independència nacional.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor Jové. Sap que jo mantinc sempre un to respectuós amb el conjunt dels membres de la cambra i especialment amb vostè, que sé que és una persona de conviccions fermes. I sé que vostè i jo a vegades tenim visions diferents sobre qüestions del país. També tenim coincidències.

Li he de dir que crec que algunes afirmacions que vostè avui fa no són justes. Entre altres coses perquè en aquesta cambra, a part de la consellera de Territori, hi han tres persones que han ostentat la responsabilitat de ser consellers de Territori en aquest país. I crec que si els hi pregunta li dirà que en situacions anteriors s'han trobat en situacions molt similars a les que ens hem trobat nosaltres i que aquest Govern –ho he dit–, si ha hagut de prendre decisions molt rellevants, tenen a veure, en primer lloc, amb reprendre el dret a la mobilitat de les persones, però, per damunt de tot, el dret a la seguretat, i que, fruit d'actuacions que s'han pres durant aquests dies que han generat un perjudici important a milers de catalans i catalanes, s'han identificat trenta punts en el conjunt de la xarxa que requerien actuacions immediates i urgents.

També l'hi he de dir: amb el seu grup –amb el seu grup– compartim la diagnosi del problema. De fet, l'hi puc reconèixer: ha sigut amb governs anteriors, com el del Govern del president Aragonès, que es va començar a revertir algunes d'aquestes situacions. Si no, avui no seria possible el nivell d'inversió que hi ha ara mateix a rodalies per solucionar anys de desinversió en el sistema de rodalies. I a mi no em cauran els anells per reconèixer-ho. Sempre ho he fet. En el conjunt dels grups de la cambra, també de governs anteriors, i de consellers i conselleres anteriors. Concretament, alguns asseguts en aquesta cambra, que han iniciat aquest camí.

I amb vostès no només compartim una diagnosi del problema. L'hi he de dir: hem començat a compartir un full de ruta de les solucions. Només hi ha un camí amb relació al traspàs del servei de rodalies, que és un servei de rodalies gestionat pel conjunt de la societat catalana a través de la Generalitat, amb una empresa mixta que hem acordat amb el seu grup, que ha de començar a caminar.

Portem molts anys parlant d'aquesta qüestió. L'última comissió de transferències va ser fa catorze anys, i ara ha començat a caminar. I hem acordat també amb el seu grup un pla d'inversions que ha de posar final d'una vegada per totes a aquesta situació. Jo els demano, a vostès, col·laboració, com han tingut del nostre grup, en ocasions diferents, quan el seu grup ha estat en el Govern.

I, per tant, els hi dic: compartint el diagnòstic sobre les actuacions en les vies, en els canvis que s'han de fer en els trens i en el model de gestió, espero que treballem junts per donar, d'una vegada per totes, la volta a la crisi que aquest país té en el servei de rodalies i per garantir als catalans un servei millor, que és el que es mereixen. Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió ferroviària del Govern

317-00201/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente.

¿Cómo valora la gestión ferroviaria de su Gobierno?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor Fernández. Jo sé que avui vostè no té una posició fàcil, perquè, si una cosa està fent aquest Govern, és posar final d'una vegada per totes al desori que han sigut els anys de desinversió en la xarxa de rodalies de l'Estat. (*Aplaudiments.*)

I crec... I jo li he de dir que aquest Govern no només té identificat el problema, que té a veure amb quin és l'estat de la infraestructura, quin és l'estat dels trens, que són els més antics del conjunt de l'Estat espanyol, sinó també en un camí que no té marxa enrere, que és el camí en el canvi de gestió del sistema de rodalies.

I l'hi he de dir: és cert que aquesta no ha sigut una bona setmana. I, a més, l'hi dic: hem demanat disculpes als usuaris, perquè crec que una actitud humil és el que es mereixen d'un govern que és responsable i d'un govern que dona la cara.

Ara bé, l'hi dic: aquest Govern, amb la mà estesa al conjunt dels grups de la cambra, també al seu, que tindran un paper important a jugar, els hi demana compromís perquè entre tots fem, d'aquesta situació que hem tingut, un punt d'inflexió per acabar d'una vegada per totes amb la situació que el servei de rodalies ha tingut en aquest país. I li he de dir que crec que vostès també han de decidir si estan amb el to que ha tingut el seu partit a Andalusia, que celebro, o amb el to de la senyora Ayuso a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. El presidente de la Generalitat, Salvador Illa, a quien deseamos una pronta recuperación, asegura a diario que esta iba a ser la legislatura del reencuentro y la gestión, esas cosas del día a día olvidadas en las pasiones identitarias del *procés*.

Siento decirle, míster Humildad Dalmau, que el balance en año y medio es de una incompetencia atroz. Por pura incompetencia, dejan a tres mil profesores colgados por no saber ni organizar un proceso de adjudicación de plazas docentes. Por pura incompetencia, dejan a seis mil parados sin recibir formación y cientos de for-

madores y academias sin cobrar durante varios meses. Por pura incompetencia, las listas de espera están peor que nunca; los barracones escolares, igual o peor que nunca. Apenas sacan vivienda. No ejecutan renovables. Y eso que iban a ser ustedes los de la gestión.

Por si todo esto no fuera suficiente, bajo *su* gestión estamos viviendo la peor crisis ferroviaria de nuestra historia. Ya profundizaremos en ella en la posterior comparecencia, pero ya le avanzo que exigimos la dimisión de la *consellera* Paneque. ¿De verdad era necesario que muriera alguien para que se dieran cuenta del desastroso estado de las infraestructuras ferroviarias? Caos, desinformación... ¿Pero es que no hay nadie ahí al volante?

Casi riendo por no llorar, comentaba con mis compañeros el otro día: «¿Qué os jugáis a que anuncian en los próximos días una *taula* o un *observatori* para arreglar el desaguizado?» Me equivocaba. Ni *taula* ni *observatori*; han anunciado un *grup de treball* sobre el cambio climático.

Como la realidad siempre supera la ficción, reconozco que lo del *grup de treball climàtic* no lo vi venir. Pero es que encima van y lo anuncian el lunes 26 por la mañana, cuando los trenes aún seguían paralizados. Pero, ¿qué cachondeo es ese?

Convierten ustedes el cambio climático en la excusa perfecta para tapar su incompetencia, pero ya no cuela –no cuela. Aquí no hay un problema de infraestructuras relacionado con el cambio climático; aquí lo que ha habido es incompetencia, despilfarro y corrupción ministerial, caos y descontrol. Y por ello exigimos la dimisión tanto del señor Puente como de la señora Paneque.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Fernández, jo crec que ha fet vostè algunes afirmacions sobre l'accident que no corresponen al to que mereix aquesta cambra –que no corresponen al to que mereix aquesta cambra. Li he de dir que lliçons amb relació a la gestió de les emergències del seu partit..., també li demanaria humilitat –humilitat–, que tots ens en recordem, del que ha passat a comunitats veïnes.

I l'hi dic: la qüestió de rodalies només es resoldrà, després de dècades de desinversió en la xarxa convencional de rodalies de l'Estat, a través de les inversions que aquest Govern, en col·laboració amb el Govern d'Espanya, està fent; dels canvis en els trens que aquest Govern, en col·laboració amb el Govern d'Espanya, està fent, i d'un canvi en el sistema de gestió. I m'agradaria comptar amb el seu suport.

I també ho dic per esclarir qualsevol dubte: el president de la Generalitat té plena confiança en aquest equip; en aquest equip i en el conjunt dels seus consellers, que són els que estan encarregats de posar, d'una vegada per totes, final a la situació de rodalies, que no ha començat fa un any i mig, i que aquest Govern treballa incansablement per donar-li la volta després de dècades d'abandonament, en el qual vostès alguna responsabilitat tenen.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats reals pel col·lapse general de Catalunya

317-00204/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyor conseller, Catalunya viu avui una crisi sistèmica que el seu Govern és incapaç de negar, però encara menys de resoldre. Una crisi ferroviària que és un escàndol: una gestió de crisi tercermundista, amb ciutadans abandonats cada matí a les andanes i fins i tot amb un mort. Una crisi agrària amb pagesos i pescadors arruïnats per les seves polítiques a la Unió Europea, acceptades dòcilment per la Generalitat de Catalunya. Una crisi sanitària, amb llistes d'espera vergonyoses, CAPs saturats i metges en peu de guerra, que només tenen el recolzament de VOX. Un empobriment general, perquè treballar no et garanteix arribar a fi de mes ni accedir a l'habitatge en propietat, ni molt menys poder estalviar. Una crisi educativa, amb fracàs escolar disparat, l'autoritat del professor totalment destruïda i una escola pública que és un autèntic laboratori ideològic progre. I una crisi de seguretat, amb delinqüència creixent, reincidència impune i barris sencers abandonats per l'Administració, quan no islamitzats.

Tot això, mentre vostès es dediquen a la propaganda, al victimisme i a culpar sempre el canvi climàtic o a culpar la manca de competències i de finançament, quan vostès tenen totes aquestes competències i un finançament que malgasten.

La pregunta, senyor conseller, és molt clara: assumirà aquest Govern alguna –alguna– responsabilitat real per aquest col·lapse general o continuaran amagant la seva incompetència darrere d'excuses ideològiques mentre Catalunya s'enfonsa?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Garriga, jo ja li responc afirmativament. Aquest Govern, clar que assumeix una responsabilitat de redreçar la situació d'un país perquè millorin els seus serveis públics; per redreçar la situació de la sanitat, amb les infraestructures sanitàries que s'estan fent; per redreçar la situació de la formació professional, amb les set mil places que aquest Govern està convocant; per redreçar el creixement econòmic d'aquest país, desbloquejant infraestructures necessàries, i –també l'hi dic– per redreçar la situació de rodalies.

Ara bé, de la seva formació política –ja li ha expressat en diferents vegades el president de la Generalitat– l'única cosa que coneixem és que, quan han tingut responsabilitats de govern, han desmantellat serveis públics claus i a la mínima que han tingut una possibilitat han fugit cames ajudeu-me dels governs. Si aquest és el seu exercici de responsabilitat, li he de dir que el meu està a les antípodes del seu.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyor conseller, no tingui morro i no fugi d'estudi. Vostès, els socialistes, porten set anys governant Espanya; cinc anys condicionant els governs de la Generalitat de Catalunya, juntament amb els seus socis –Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i En Comú Podem. I el resultat és molt clar: trens col·lapsats, camp arruïnats, sanitat desbordada, escola fracassada, inseguretat, infern fiscal i falta i manca d'habitatge. Això no és herència, no és casualitat, no és culpa d'altres, és el balanç del seu projecte polític, de les seves polítiques. Han tingut tot el poder i han fallat en tot.

Catalunya no pateix una crisi; pateix el seu Govern i les seves polítiques. Dimiteixin i convoquin eleccions.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Garriga, li he de dir: la recepta que necessita el país és l'antítesi del que vostè acaba de dir; és clarament l'antítesi del que vostè acaba de dir, perquè el seu model és oposat als valors de la societat catalana. I justament –i justament–, quan vostès han tingut responsabilitats de govern, ens indiquen, a tots, que hem d'anar en camí contrari.

Que el canvi climàtic és una realitat..., només cal que es passegi vostè pel passeig marítim de Badalona, que no està governat per la meua formació política, per veure què ha passat al costat de les vies de l'R1. Només cal que vagi als registres del Meteocat per veure que, després de tres anys d'una sequera extrema, que ha afectat d'una forma molt important també el camp del nostre país, s'han donat registres entre el mes de desembre i el mes de gener de rècord pluviomètric des de 1950, en una infraestructura que porta molt de temps deixada. I, per tant, l'hi he de dir: l'antítesi del que vostè està dient.

Ara, també l'hi dic: aquest Govern és el Govern que està posant les solucions que necessita el país en matèria d'infraestructures per sortir d'una situació d'extrema vulnerabilitat que tenim. I li he de dir que vostès cada vegada..., l'hi torno a dir: cada vegada que han tingut responsabilitats de govern, l'única cosa que han fet ha sigut deixar abandonats els serveis públics i abandonar les seves responsabilitats. Li he de dir que així no crec que és com s'ajudi al país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a millorar els serveis als usuaris de Rodalies de Catalunya i la rebaixa dels abonaments per al 2027 i el 2028

317-00208/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Ens sumem als desitjos de recuperació del president Illa. Conseller, tenim un servei de rodalies que està «segrestat» per Renfe i per Adif; s'ha de dir així. No només ara. Fins ara no mantenien la xarxa, sinó que, a més, ens hem trobat que durant aquesta setmana de crisi greu no acataven, no acceptaven les directrius que li donava el titular del servei, que és la Generalitat, i això és d'una extrema gravetat. I si, a més, li sumem la desinversió que hem patit durant totes aquestes dècades per diferents governs de l'Estat, no sorprèn que tingam la major crisi de mobilitat que ha patit mai el nostre país.

I l'hi he de dir: vostès, fins aquest dilluns a les dotze del migdia, no es van plantar, conseller, no van liderar fins aquest dilluns a les dotze del migdia, i després de sis dies de caos, on la gent no sabia quan arribaria a sa casa, si podria anar a treballar, si arribaria a punt per recollir els seus fills a l'escola... No van donar un cop de puny damunt la taula. Vostès s'han passat més de mitja crisi protegint i donant la cara pel ministeri en lloc de defensar els catalans i les catalanes i enlloc de fer valdre la seua autoritat. I això li he de dir que és greu, però en tot cas ja ho parlarem a la compareixença.

Nosaltres ara volem saber, conseller: estan vostès ara ací per fer-li la vida més fàcil a la ciutadania? Estan per fer més de Govern que de partit? Perquè el país necessita accions clares. Cal una informació real i que estiga a temps, que els serveis alternatius estiguen disponibles en tot moment per si n'hi ha més incidències, que

els equips d'intervenció per al manteniment de les xarxes, que per fi ha enviat Adif, siguin estructurals. Un gran acord de país que deixi clar que les rodalies són la primera prioritat en infraestructures del nostre país.

I sobretot, conseller, vostès han decretat per a tot aquest mes la gratuïtat del servei, i què mínim que fer això, sabent que pel 2026 tenim la reducció, la rebaixa, del cinquanta per cent dels abonaments del transport públic. Està bé, però no em dirà vostè que, amb un cost de la vida que està absolutament disparat i amb un servei que va a pedals, aquesta rebaixa dels abonaments no s'hauria d'estendre també al 2027 i al 2028. És el mínim que podem fer per la nostra gent, perquè, hi insisteixo, el servei de rodalies que tenim ara mateix no és decent i no està a l'altura del nostre país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Albiach, li agraeixo les paraules amb relació al president. L'hi he dit, crec que compartim amb vostès el diagnòstic que dècades de desinversió en la xarxa de rodalies, que ha sigut un mal enfocament de les prioritats, només seran solucionades amb anys de màxima inversió. També sap com jo que aquesta no serà una solució fàcil ni serà una solució ràpida. Crec que als ciutadans i ciutadanes de Catalunya no els hi podem prometre miracles, però sí que els hi podem prometre la nostra determinació, perquè no superarem dècades de desinversió a la xarxa de rodalies en un o dos anys. I, en aquest sentit, l'hi he de dir, torno a insistir-hi: l'únic camí possible que hi ha és seguir invertint en la xarxa ferroviària del país a través dels canvis en les vies que s'estan fent, de la infraestructura, en la modificació dels trens, en els nous trens que han d'arribar, i en el canvi en el model de gestió.

Durant aquestes setmanes... –també l'hi vull dir–, no vull que entenguin la nostra actitud de col·laboració com una actitud de feblesa, ans al contrari, crec que és una actitud d'exigència i de responsabilitat, perquè davant de la situació que hem viscut, al Govern, sobretot, li pertoca donar explicacions i donar la cara davant de la ciutadania, sigui de la nostra competència o no. Ho seguirem fent, seguirem donant la cara, sigui de la nostra competència o no, sent exigents, exigint solucions i responsabilitats, com ha passat aquest dilluns, i, evidentment, mirant de donar un horitzó d'esperança i recuperació d'aquest servei.

Ho hem fet durant aquests dies, decretant, a més, la gratuïtat del servei públic, com hi coincidim amb vostè, perquè no se li pot exigir a un ciutadà o ciutadana que, després del desori que s'ha viscut, s'hagi de pagar pel servei. I té el compromís d'aquest Govern per mantenir aquesta rebaixa de les tarifes del preu del transport públic durant el conjunt de la legislatura. Fins que ens en sortim.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les garanties que els serveis públics funcionaran les pròximes setmanes

317-00206/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Déu-n'hi-do quin exercici d'espàrring, senyor Dalmau. Volíem preguntar-li, després del caos de la darrera setmana a rodalies, quines garanties pot do-

nar vostè, quines garanties pot donar el seu Govern que els serveis públics fonamentals d'aquest país funcionaran les properes setmanes.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Li dic, senyor Pellicer, el mateix que porto dient durant aquesta compareixença: l'únic camí que tenim per donar la volta al sistema de rodalies en el nostre país passa per un full de ruta que és clar: invertir en la infraestructura ferroviària, en canviar els trens i en avançar en un canvi de gestió –en un canvi de gestió– perquè la titularitat passi a mans del Govern de la Generalitat.

Li he de dir que sé que costa creure-ho enmig d'una setmana que ha sigut una setmana molt complicada, però no hi ha un altre camí, no hi ha un altre camí que aquest, i és un camí que s'ha començat –ho he dit– amb una tasca començada per governs anteriors a Espanya i a Catalunya per començar a revertir el dèficit històric d'inversió a la xarxa de rodalies, com demostren els més de 3.000 milions invertits durant els darrers anys, que estan canviant la tendència d'inversió en el conjunt de la xarxa, per incorporar nou material rodant que genera problemes a la xarxa de rodalies, com bé saben, perquè s'enganxen els pantògrafs en la catenària o perquè tenen altres problemes i altres incidències, i en iniciar un model de gestió, com saben, que, a més, hem acordat amb un grup d'aquesta cambra, que és Esquerra Republicana.

I, per tant, aquest és el camí. I el Govern, amb la mà estesa al conjunt dels grups, també al seu, treballarà per donar aquest horitzó de solució al conjunt de la societat catalana. I aquest és el compromís que nosaltres tenim. I estarem disposats a escoltar totes les propostes, també les que vinguin del seu grup, que sé que han estat uns defensors del conjunt de les plataformes i dels usuaris de rodalies. I li agraeixo el to, però l'hi dic: no ens podem desviar ni un mil·límetre –ni un mil·límetre– si ens en volem sortir d'aquest full d'acció.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; per tant, cap garantia, cap ni una garantia. De fet, cap credibilitat. Vostès, dimecres, anunciaven que dijous es reprenia el servei, i no es va reprendre. Divendres a la nit anunciaven que es suspenia, i es va reprendre parcialment el dissabte. De fet, ahir la consellera Paneque deia que s'havia reprès amb efectivitat, i avui ens trobem cancellacions constants. De fet, dilluns diuen que es reprendrà amb normalitat. Amb quina normalitat?, quina garantia donen? Cap ni una. I cap ni una perquè vostès, en aquesta crisi, han perdut definitivament la credibilitat.

I és que, miri, senyor Dalmau, el país cau a trossos, i, mentrestant, vostès gestionen la misèria. I nosaltres pensem que rodalies és només la punta de l'iceberg. Per què? Nosaltres veiem tres problemes claus: vostès volen governar per a tothom, diuen, i, per tant, per als de sempre; vostès governen de bracet amb l'Estat i, per tant, Catalunya perd, i vostès es basen en grans promeses i en grans anuncis, però no concreten.

I des de la CUP els hi fem tres propostes: primera, recuperin la mínima credibilitat, cessin de forma immediata la consellera Paneque; segona, prou d'invertir en aeroports, en macroprojectes, en quarts cinturons i en projectes faraònics –ja n'hi ha prou de fer de portaveus de la patronal i dels grans interessos turístics–, i tercera, posin els treballadors i treballadores del país al centre. Fins l'últim euro d'inversió en infraestructures, en rodalies, fins que funcionin amb normalitat. Prohibeixin la compra especulativa d'habitatge; reverteixin els serveis privatitzats en salut; inver-

teixin de forma real en educació pública. Tenen el país potes amunt: vagues a educació, vagues a sanitat, la pagesia deixada de banda, vagues en el sector pesquer. Per tant, el que toca és que es posin d'una vegada per totes al costat de les treballadores d'aquest país.

I, com deia el Sindicat de Llogateres, deixin d'estudiar i governin.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, crec que els fets d'aquesta setmana –i donarà temps d'explicar-ho en la compareixença– demostren que les actuacions que el Govern ha hagut de prendre per vetllar per la seguretat del conjunt del sistema s'han donat perquè dia rere dia s'han anat produint esdeveniments diferents que obligaven a fer l'aturada del conjunt del servei per garantir –ho he dit– un dret superior, per damunt del de la mobilitat, que és el dret a la seguretat de la gent.

I jo no dubto que vostè hauria pres, segurament, les mateixes decisions que hem pres nosaltres: davant d'una possibilitat de risc, com es va produir en un nou esllavissament, el divendres a l'R1, produir l'aturada total del sistema. I sé que és una decisió dolorosa, però, fruit de les actuacions que s'han pres, s'han identificat més de trenta punts en aquest sentit. Ara, també l'hi he de dir: la realitat és tossuda, i si vostè vol veure els canvis de rodalies pot anar entre Parets i la Garriga i veurà el desdoblament de l'R3, i podrà anar a l'R2 Sud i veurà el tall que s'ha hagut de fer al túnel de Roda de Berà per garantir major capacitat, i veurà les actuacions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que s'estan duent a terme a l'estació de Sants o a l'estació de la Sagrera.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els serveis públics deficients i les infraestructures obsoletes

317-00202/15

La següent pregunta és sobre la situació política i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Paguem impostos europeus per tenir serveis tercermundistes. Aquest seria el titular. Mentre alguns patenten el terme «prosperitat compartida», l'únic que comparim els catalans són els retards a rodalies, les llistes d'espera per entrar a quiròfan o les aules multiculturals, on el propi Govern es nega a fer exàmens de competències bàsiques per no evidenciar el desastre. Els serveis públics convertits en un escarment pel ciutadà, no en l'eina que ens ha de garantir la salut, l'educació, la mobilitat o les oportunitats, no, en un càstig diari. Ens apugen els impostos per finançar guinquetes, per finançar la premsa afí, per finançar projectes surrealistes de cooperació internacional, per finançar comunitats autònomes espanyoles. Solidaritat per imperatiu legal. Paguem una fortuna per tenir infraestructures obsoletes mentre a zones despoblades i intransitades d'Espanya s'hi construeixen autopistes de primer nivell. A Catalunya, mentrestant, se'ns esmicolen els murs de contenció.

Vostès governen aquesta terra i governen Espanya, governen totes dues nacions, però només serveixen els interessos d'una, i la beneficiada, siguem francs, no és Catalunya. El PSC desatén les reivindicacions i els clams del poble català perquè en la seva visió global del tauler de joc hi ha altres peces més importants, en concret, les que duen corona. Heus aquí una vulgar sucursal del PSOE, el partit espanyolista que

Junts va invertir a Madrid i que Esquerra ha investit a Catalunya. Ja ho veuen, el mateix processisme que els apuntala aquí i allà, sense vergonya, a canvi de grups propis i privilegis avui els assenyala com a esca del pecat i els desqualifica amb fingida indignació, en un intent barroer i desesperat de retenir electors i servir càrrecs, com si els votants no tinguessin consciència ni memòria.

Digui'm, senyor Dalmau, s'ha plantejat traslladar aquest circ al zoo del costat i dur els lleons aquí? Hi guanyaríem en noblesa.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Orriols, li he de dir que l'única sucursal que ara mateix hi ha en aquesta cambra és la de la seva formació política dels discursos d'odi, que estan destrossant a Europa i els Estats Units i que han provocat... (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és l'única sucursal que hi ha. I permeti'm que l'hi digui, perquè estic en els antípodes de l'anàlisi que vostè ha fet de la situació. En els moments complicats del país, només es pot treballar des de la col·laboració i des de les solucions.

Ara bé, vostè ha parlat de noblesa, vostè avui ha parlat de noblesa, i avui són diferents els grups que han traslladat el seu missatge d'escalf al president. Jo recordo bé quines han sigut les seves paraules que ha enviat amb relació a la salut del president, i li diré que l'estàndard moral d'aquesta cambra i dels catalans és molt superior a l'actitud que vostè professa i que la diferència entre vostè i jo és que, si vostè estigués en situació de malaltia, tot i pensar tan diferent com penso de vostè, jo li desitjaria el millor i que es recuperi.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, és evident que no desitgem mal a ningú, a cap diputat d'aquesta cambra. El que no farem és normalitzar els privilegis de la casta política, com fan la resta de formacions polítiques. (*Remor de veus.*)

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència. (*Pausa.*) No respondrà a la darrera interpel·lació de la diputada Orriols.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper de la col·laboració entre administracions i del diàleg social i polític per a afrontar els reptes del país

317-00203/15

La darrera pregunta al conseller de la Presidència en les seves funcions de president de la Generalitat la formula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i per fer-ho té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, el país afronta, sens dubte, reptes, el país té problemes. Ara bé, el nostre grup parlamentari lamenta constatar un cert to catastrofista, potser amb alguna excepció, que hem sentit en el conjunt d'aquesta sessió de control. El país té problemes, afronta reptes, deia, però els problemes que afronta, els reptes que té, són d'avui?, són d'aquest any i mig? L'escola catalana té problemes només des de fa un any? Hi ha vagues de mestres, manifestacions de pagesos, problemes en el sector pesquer des de fa un any i mig? És aquesta

la situació que pretenen descriure els grups que avui han formulat preguntes? Perquè a nosaltres ens sembla que, en un exercici d'honestedat intel·lectual i política, podríem reconèixer que el conjunt dels problemes que té el país tenen causes que no estan originades en les decisions que ha pres aquest Govern que porta un any i mig al capdavant.

Evidentment, ha pres decisions que poden ser compartides o no, que poden trobar arguments en contra o que dissenteixen de les decisions que vostès han pres com a Govern, però, certament, aquest to catastrofista no es correspon amb la realitat del país, tampoc amb la de rodalies.

Els problemes de rodalies, hi insisteixo, tenen la seva causa, tenen el seu origen en decisions que el seu Govern hagi adoptat? A mi em sembla que qualsevol ciutadà o ciutadana de Catalunya sap molt bé que no és així. Que no hem pogut solucionar plenament els problemes de rodalies o del conjunt del país? Certament és així.

Vostès han afrontat moltes crisis des de que governen: aiguats, incendis, apagada, diverses epidèmies en l'àmbit de la ramaderia. I, en totes les ocasions, he sentit crítiques molt dures, també he sentit força catastrofisme, però, en totes les ocasions, han acabat remuntant la situació.

Nosaltres tenim la confiança que vostès seran capaços de remuntar la situació també de rodalies. I, evidentment, s'ha de fer escoltant el país, escoltant els grups de l'oposició.

I li vull preguntar, per tant, quin és el seu parer sobre el paper que juga la col·laboració entre administracions i també el diàleg social i polític per afrontar els problemes i els reptes del país.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president, i moltes gràcies, diputat, i president del grup que dona suport al Govern. Coincideixo amb vostè en l'anàlisi que ha fet. De fet, crec que és injust realitzar una imatge apocalíptica del conjunt del país, perquè no fa justícia a quin és l'estàndard de la societat catalana.

I, a més, li puc dir: és evident que el nostre país té reptes. Per això varem presentar el programa de Govern que va invertir el president de la Generalitat, per redreçar alguns dels reptes que fa temps que afecten el nostre país.

Té reptes en matèria de sanitat, i li puc dir les actuacions que s'estan fent a l'Arnau de Vilanova, al Joan XXIII, al nou Clínic, al nou Trueta que s'ha de fer. Té reptes en matèria d'agricultura, i la batalla que ha fet el conseller Ordeig per augmentar les quotes de pesca davant de la Comissió Europea. Té reptes en matèria de formació professional, i les set mil places addicionals de formació professional que ha posat en marxa la consellera Niubó. Té reptes en matèria de seguretat, i hem augmentat la plantilla de Mossos d'Esquadra i estem baixant els delictes a Catalunya. Té reptes en matèria de justícia, i hem ampliat en noranta-un jutjats, aquesta setmana comunicats, per reduir la delinqüència en el nostre país. I també té reptes en rodalies.

I si hi ha un Govern que pot agafar el bou per les banyes i solucionar-ho d'una vegada per totes, crec que és aquest, fins i tot en una setmana tan complicada com aquesta. I ho farà, ho he dit, amb humilitat, amb exigència i amb la mà estesa, amb la col·laboració d'altres grups de la cambra que fan possible acords perquè això sigui.

Però li he de dir als grups de la cambra que les actuacions que s'estan fent entre Parets i la Garriga són fruit de la decisió de la col·laboració entre el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya; que els canvis de catenària que s'estan fent entre Figueres i Portbou són fruit de les inversions que s'hi estan fent; que les noves estacions que s'han de fer a Mataró són fruit de les inversions que s'hi estan fent; que les actuacions que s'han de fer en les infraestructures del país que estaven bloquejades són fruit de les decisions que s'estan fent.

I, en aquest camí, només hi ha un camí, que és la col·laboració. La col·laboració entre grups de la cambra, la col·laboració entre el Govern de Catalunya i el món local, i, evidentment, la col·laboració entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, perquè la recepta de no col·laborar ja sabem on ens ha portat.

Així que aquest Govern es referma: només hi ha un camí, que és col·laborar. Solucions i exigència.

Moltes gràcies.

El president

Obrim, a continuació, el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre el desbordament dels cossos policials davant la presència del crim organitzat a Catalunya

310-00334/15

I la primera és sobre el desbordament dels cossos policials davant la presència del crim organitzat a Catalunya. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El narcotràfic és una de les principals amenaces al sistema democràtic a Catalunya. El crim organitzat està desbordant la capacitat de les policies. El sistema ha fracassat, no funciona.

«Tenim més producció, més entrada i més accessibilitat a les drogues que mai.» No és una predicció de la suposada extrema dreta independentista, són declaracions a TV3 d'un intendent de la prefectura dels Mossos d'Esquadra.

Fa anys que alguns denunciem que Catalunya s'està convertint en porta d'entrada, centre de producció i plataforma logística del narcotràfic al sud d'Europa. Fa anys que ens hem de sentir dir «exagerats», «radicals».

Digui'm, senyora Parlon, també fan discursos de la por els Mossos d'Esquadra, o es limiten a assenyalar la realitat que vostès neguen i maquillen per interessos ideològics i polítics? Si segons els experts en la matèria, el sistema ha fracassat, qui n'assumirà la responsabilitat política? Vostè, el seu antecessor, el Govern actual, l'anterior Govern? Ningú, com sempre?

Durant anys, els dirigents polítics han ignorat els avisos, han permès que el tràfic de drogues es propagués i s'ensenyorís de barris sencers a Catalunya. Cocaïna, marihuana industrial, màfies estrangeres i crim organitzat. Tenim el lot complet.

El seu «Volem acollir» no només ha importat immigrants del tercer món; també les xacres i verins que hi proliferen. Mentre vostès es vantaven d'haver construït una societat multicultural i de treballar per la convivència, mentre negaven la inseguretat o intentaven minimitzar-la amb dades esbiaixades, mentre criminalitzaven els qui alçàvem la veu per denunciar-ho, les màfies estrangeres arrelaven a Catalunya i inundaven el nostre país d'aquesta metzina que atueix, desestabilitza i mata.

Per què no fan un cordó sanitari als càrtels de la droga, als gihadistes que prediquen contra Occident? Per què el fan contra dues diputades escollides democràticament a les urnes que l'únic que pretenen és defensar els drets, interessos i llibertats dels catalans?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Diputada, a veure, l'economia que gira al voltant de la indústria criminal del narcotràfic

requereix una resposta integral. Integral i coordinada en l'àmbit europeu i també coordinació a nivell de tot l'Estat.

El Cos de Mossos d'Esquadra, a hores d'ara, forma part i s'ha integrat en nombrosos organismes nacionals i internacionals, entre ells, el Sepblac, que és l'autoritat en la prevenció del blanqueig de capitals i finançament del terrorisme, amb les bases d'hostalatge, lloguers de vehicles i també amb els plans anuals d'inspecció d'explosius.

I treballem de manera coordinada amb tots els cossos de seguretat de l'Estat per combatre el narcotràfic. No estem desbordats, ens estem preparant per donar la millor resposta.

El president

La següent pregunta és sobre l'estat de la xarxa ferroviària i les incidències que s'hi produeixen.

Pregunta al Govern sobre l'estat de la xarxa ferroviària i les incidències que s'hi produeixen

310-00338/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, bon dia. Consellera, fa prop d'un any, davant el desgavell ferroviari, ens va demanar paciència i dos anys perquè notéssim les millores. Ja n'ha passat un. Paciència, molta; millora, ben poca; informació, insuficient, i un país a l'abisme del caos. Què pensa fer?

El president

Per respondre té la paraula a la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, efectivament, vostè ho ha dit, fa un any que aquest Govern va assumir aquesta responsabilitat de millora en l'àmbit del transport públic i, específicament, sobre l'àmbit de rodalies.

En aquest temps hem començat a desplegar un treball que venia del Govern anterior i que treballa en tres àmbits o en tres qüestions. La primera, de la governança, com vostès saben. Una gestió des de la proximitat a través de Rodalies de Catalunya i en l'àmbit de la millora de la infraestructura i també dels trens.

Pel que fa a la millora d'infraestructura i pel que fa a la millora del material rodant, tenim el pla de rodalies 2020-2030, que ens ajudarà a transformar allò que és fonamental, el problema de fons que tenim en aquests moments en l'àmbit de rodalies, que és la millora, la reversió d'aquesta infraestructura que, efectivament, després d'anys de desinversió, es troba en un estat molt vulnerable.

En aquest sentit, saben que en aquest pla de rodalies hi ha més de 2.500 milions d'euros, a hores d'ara, executats, certificats, per tant, d'obra finalitzada. Aquest pla de rodalies, precisament ahir traslladàvem que es reforça amb 1.691, pràcticament 1.700 milions d'euros addicionals, per tal de reforçar específicament l'àmbit del manteniment, que és allò que, en aquests moments, necessitem a la xarxa per tenir una fiabilitat.

Per tant, aquest és el full de ruta que té el Govern. I agrairia i trasllado a tots els grups que amb la unitat catalana que reclamen també treballin en aquesta direcció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, els cessaments del director d'Adif i de Renfe, els últims en arribar, però els primers a marxar, saben que no solucionen absolutament res, perquè dos tècnics no són els responsables polítics d'aquesta mala gestió, d'aquesta greu crisi que patim.

Quan els veïns d'aquest país s'aixequen a les sis del matí per anar a l'estació, hi van patint, pensant què els hi passarà avui: «arribaré a treballar, a la universitat o a l'hospital?» Doncs no, no hi han arribat.

Aquesta darrera setmana ha estat un viacrucis, de mal en pitjor, i la ciutadania el que demana són solucions, fiabilitat i un servei digne. I, per desgràcia, aquest problema l'arrosseguem des de fa masses anys. Socialistes i populars són responsables de la desinversió cap a Catalunya. Uns i altres ens han promès pluges de milions que mai han arribat a executar. La seva especialitat ha estat maltractar Catalunya, afeblir els serveis públics del país.

I ara, quan governen, tasten la realitat. Que l'espoli fiscal és real, que a la caixa no hi han diners, i van a Madrid a demanar almoïna, on també governen els seus. Un *déjà-vu* del Govern Maragall amb el Govern socialista Zapatero, demanant un nou Estatut i un nou finançament.

Però vint anys després, continuem en el dia de la marmota. Quan governen aquí i allí, demanen diners i autogovern, però després no es compleixen els acords. I quan governen els altres, a Madrid, fan el mateix que vostès: prometre, però desinvertir. Sempre contra Catalunya.

Vostè va venir aquí amb el «Govern de tothom» venent fum, que ara venia el Govern de la gestoria, després del desgavell del procés independentista. Però el temps està demostrant que el procés independentista és l'únic camí per garantir un país millor.

Li vam dir que una macroconselleria no era una bona idea, i menys quan vostè fa més de futura candidata de Girona que no pas de consellera a Catalunya, i així ho demostra la seva agenda. Per tot això, li demanem que dimiteixi, que la gent el dia 7 es mob... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, senyor Cornellà. Vostè assenyalava dues qüestions que són evidents. El servei de rodalies no és el desitjable. I assenyalava, doncs, també que això ve d'un dèficit acumulat al llarg dels anys. Ho compartim.

Jo li plantejo, des del Govern, el full de ruta que tenim, i li agrairia que el seu grup parlamentari es posés al costat de les solucions i empenyés també en l'única solució que té el sistema de rodalies, que és revertir la desinversió dels últims anys.

Li haig de dir, i escoltant-lo també, que em sorprèn la bel·ligerància d'alguns membres destacats de la CUP. Crec que convertir la política en quelcom personal és una equivocació. Crec també que aquest seguiment acrític i aquesta subordinació a alguns postulats de Junts és una equivocació. Per tant, rectifiquin, senyor Cornellà, en aquesta qüestió.

El president

La següent pregunta és sobre l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya

310-00335/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Consejera Parlon, des de que Pedro Sánchez llegó al poder en 2017, la delincuencia en Catalunya ha aumentado un 20,78 por ciento, según los datos del balance de criminalidad del Ministerio de Interior del señor Marlaska.

Todos los delitos violentos han crecido de forma alarmante. Los intentos de homicidios se han doblado, el tráfico de drogas ha crecido un cien por cien, y las violaciones han incrementado nada menos que en un 342 por ciento en estos siete años. Solo en este último año, con usted al frente de la consejería, las violaciones se han disparado un veintidós por ciento.

Por otra parte, asistimos al crecimiento en Catalunya de las bandas callejeras y de los grupos criminales. El pasado 17 de enero, en Argenton, una chica de dieciséis años y su pareja, de dieciocho, fueron brutalmente agredidos a manos de una veintena de magrebíes y senegaleses que le provocaron una fractura craneal.

El 9 de enero se produjo en la nacional 340, entre Tarragona y Vila-Seca, un tiroteo entre dos coches, con el tráfico de drogas como motivo entre bandas magrebíes. Y el 21 de diciembre, en Castelldefels, fue asesinado a tiros un hombre de nacionalidad montenegrina. Es el segundo muerto y el tercer tiroteo en pocos meses entre clanes de la mafia balcánica de la droga en Catalunya.

El propio intendente de Mossos d'Esquadra, Toni Rodríguez, reconocía recientemente en una entrevista en 3CatInfo que la lucha contra el narcotráfico está fracasando y que hace falta repensar el modelo.

Señora Parlon, ¿qué esperan para frenar esta escalada de los delitos violentos, de las manadas que agreden y atemorizan a los vecinos y de las bandas del crimen organizado en Catalunya?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Diputat, el Govern de Catalunya treballa de manera coordinada, a través del Cos de Mossos d'Esquadra, amb totes les policies de l'Estat i també en l'àmbit internacional –com abans li he respost a la diputada d'Aliança Catalana– per millorar la coordinació i ser més eficaços en la lluita contra el crim organitzat; i, per tant, aquesta és una tasca que s'està fent i s'està fent amb bons resultats.

En paral·lel, som la comunitat autònoma que més ha baixat en delictes i li recordo que recentment es publicaven dades vinculades amb la reducció d'un vint-i-quatre per cent dels delictes que es produeixen en el transport públic, per si no s'ha mirat aquestes dades.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Consellera, el denominador común en todas estas realidades criminales que antes exponía es el mismo. Los autores de estos graves delitos son extranjeros, y nadie puede negar hoy la relación directa entre la inmigración masiva y el aumento de la delincuencia en Catalunya, porque el sesenta y cinco por ciento de los detenidos en nuestro territorio es extranjero y el cincuenta y dos por ciento de los presos en las cárceles catalanas son extranjeros.

Y, por ello, le exigimos que tome las riendas de esta situación con las medidas que hagan falta, por más impopulares que sean: fin de las políticas de fronteras abiertas y de efecto llamada, deportaciones masivas de los delincuentes extranjeros, repatriación de los inmigrantes ilegales que ahora ustedes quieren regularizar y aumento de las plazas en el CIE de la Zona Franca de Barcelona.

Señora Parlon, con la crisis de inseguridad que estamos padeciendo, se le está poniendo a usted la misma cara que a la señora Paneque con el caos ferroviario. Por eso le exigimos tres cosas: seguridad, fronteras seguras y calles tranquilas. Solo así recuperaremos Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

No esperava menys de vostè, amb aquest comentari masclista que acaba de fer. *(Aplaudiments.)* A nosaltres no se'ns posa la cara de cap manera, senyor Macián; nosaltres assumim les nostres responsabilitats.

Ara li donaré més dades que tampoc no deu conèixer: el 2025, 867 investigacions criminals –539 vinculades a la marihuana–...; desarticulades noranta-vuit xarxes criminals –cinquanta-nou de tràfic de drogues–; s'han incrementat el vint-i-u per cent els detinguts per possessió d'armes; s'han reduït els accidents amb armes un tres per cent... Seguim: durant el 2024, es van fer vint-i-tres operacions contra el narcotràfic; en el primer trimestre del 2025, s'han fet vint-i-cinc operacions, amb 2.100 detinguts.

En el pla estratègic de Mossos d'Esquadra, incrementarem les persones destinades, els mossos especialitzats, en la investigació bàsica en 1.955; és a dir, un quaranta-quatre per cent, perquè ara en tenim 1.357, i la investigació especialitzada, un cinquanta-dos, passant de 630 a 958. Això és governar: se'ns posa la cara de governar, de resoldre els problemes; no de fer populisme i demagògia, com vostè acaba de fer.

Però miri, li diré una altra cosa..., que cada vegada que vostè vol abordar el problema de la multireincidència i de la delinqüència tregui les persones immigrades ficant-les en el mateix sac és una falta de respecte al conjunt de la ciutadania, i una falta de respecte que no té precedents en aquest Parlament de la manera que vostè ho fa, perquè no pot ficar totes les persones en el mateix sac, i la lluita contra la delinqüència i contra la multireincidència es fa amb més efectius, com està treballant el Govern, com estan treballant els alcaldes i les alcaldesses de tot el territori *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, incrementant les seves plantilles de seguretat... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la crisi de Rodalies de Catalunya

310-00339/15

La següent pregunta és sobre la crisi de Rodalies de Catalunya i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera Paneque, avui vostè segueix considerant que un traspàs de rodalia en el qual Renfe té un 50,1 per cent, la majoria del capital de l'empresa mixta, és una bona solució?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Sí, efectivament, crec que és un pas endavant respecte a la gestió del territori, des de la gestió de proximitat i l'eina de governança que efectivament ens ha d'ajudar a tenir la gestió del territori, des del departament, des del Govern, amb un servei que s'ha mostrat precisament aquests dies tan sensible, i en qualsevol cas, és un pas endavant que no té precedents dels últims anys, dels últims governs.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Miri, el caos que estan patint aquests dies els catalans és absolutament gravíssim i nosaltres diem que ja n'hi ha prou. Vostès van començar dient que un accident el pot patir tothom –mentida–: com menys inverteixes, més probabilitats de tenir incidències. I fixi's, només aquests dies: Tortosa, Gelida, Maçanet, Premià, Cerdanyola, Caldes, Arenys, Cubelles, Tordera, Tarragona. I més probabilitat que una d'aquestes incidències acabi en una tragèdia.

Li recordo que aquell dimecres passat fatídic, vostès, mentre suspenien tot el servei de Renfe, li demanaven a Ferrocarrils de la Generalitat que incrementés les freqüències. És que només va ploure a les vies d'Adif, consellera? –ens preguntem. Tot seguit, veient que aquest argument no el podien aguantar, el que van fer va ser apuntar-se a denunciar la desinversió crònica de l'Estat a Catalunya, com si vostès no haguessin presidit la Renfe durant set anys, com si el seu PSOE no fos el responsable de la meitat dels 50.000 milions d'euros de dèficit històric d'inversions. (*Alguns aplaudiments.*) Després, veient que la gent tampoc s'ho empassava, el que han fet ha estat decidir intentar sobreviure pactant amb el *ministro* Puente el cessament de dos caps de turc tècnics. Jo em pregunto fins on pot arribar el seu cinisme, consellera. Potser es pensa manifestar el dia 7 de febrer contra vostè mateixa? (*Rialles. Alguns aplaudiments.*)

Vostè i el seu Govern han gestionat desastrosament la crisi, amb una comunicació absolutament confusa, contradictòria i espanyolitzada. Nosaltres, en canvi, Junts per Catalunya, hem proposat catorze mesures de xoc i estructurals: inspeccions independents als talussos, com ja fa de fa molts anys, Ferrocarrils de la Generalitat; compensacions econòmiques a empreses i a treballadors; portar la Renfe i Adif als tribunals per delictes penals; resoldre el contracte de prestació de servei amb Renfe i assumir directament la direcció; revertir el fals traspàs del 49,9 per cent i exigir-lo al cent per cent i amb tota la infraestructura inclosa, etcètera, etcètera. Cal governar amb autoestima, consellera; la gent s'ho mereix.

I miri, les causes d'aquest col·lapse no són ni tècniques, ni climàtiques ni fortuïtes; són polítiques. I a mi, com a gironí, em sap molt greu haver-li de demanar que plegui, però, com li va demanar aquest Parlament ja fa molt temps, dimiteixi.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Miri, estem d'acord en que el servei no és el desitjable. Ho he dit des del primer dia –en això estem d'acord–; estem d'acord que la causa de

fons és la desinversió de tots aquests anys. També li demano quina part de responsabilitat vostè assumeix. (*Remor de veus.*) I, senyor Vergés...

El president

Silenci, si us plau.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

...li haig de dir una cosa que estic d'acord. Vostè ha dit «el bon funcionament de Ferrocarrils». També li recordo que recau sobre la meua responsabilitat. Per tant, per una cosa i per l'altra. (*Aplaudiments.*)

Sobre la crisi, hi ha un element rellevant en tot aquest procés, que és el fet que el secretari d'estat d'Infraestructures, efectivament, s'hagi desplaçat a Catalunya; hagi comparegut públicament, senyor Vergés, i hagi assumit que les coses no s'han fet bé, i que Renfe i Adif no han estat a l'alçada de les circumstàncies i que cal fer les coses molt millor. Aquesta assumpció de responsabilitats per part de l'Estat certifica també una idea fonamental, i és que el Govern no és aliè a res del que li passi als catalans i les catalanes i a Catalunya. El Govern de la Generalitat governa tota Catalunya, tant en allò que fa referència als serveis que gestionem directament com aquells que presta l'Administració de l'Estat al nostre territori.

Sap quina és la diferència substancial d'aquesta crisi respecte a altres etapes polítiques anteriors, encara que sé que no els hi agrada? És precisament la responsabilitat de governar; la responsabilitat de trobar solucions a un problema històric, que ha substituït l'estratègia de la queixa permanent, de l'enfrontament estèril sense resultats i de la desviació sistemàtica de responsabilitats. Aquesta és la principal diferència.

I permetin-me que els hi aportï una última dada. Els governs de Convergència i de Junts van trigar més de vint anys (*remor de veus*) a elaborar...

El president

Silenci. (*Persisteix la remor de veus.*) Consellera...

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Més de vint –més de vint.

El president

Consellera, aturi's un moment, consellera. La consellera ha de poder ser escoltada. Endavant, consellera.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Van trigar més de vint anys a elaborar la primera planificació per renovar el material rodant de rodalies. Vint anys marcats per l'abandó absolut. Per tant, els demano: reflexionin. El problema de fons són les infraestructures i la inversió. Posin-se al costat del Govern per la unitat catalana i en defensa dels catalans i catalanes en aquesta línia de treball: millor governança i inversions per revertir el sistema de rodalies.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les finances públiques.

Pregunta al Govern sobre les finances públiques

310-00340/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, vostès van arribar al Govern, vostès van tenir la investidura gràcies a un compromís de tenir un model singular de finançament per a Catalunya –«concert solidari», en deien alguns.

Consellera, ens pot argumentar amb detall per què l'incompliment flagrant d'aquest compromís? Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat Castellà, hem complert el compromís que teníem amb Esquerra Republicana a l'acord d'investidura. El que està escrit –el que està escrit– es reflecteix d'una manera molt clara en el que va presentar la vicepresidenta Montero i que ara s'ha de reflectir en unes modificacions legislatives que ens han de portar a fer efectiu el model. Per tant, sí, estem complint amb un finançament singular.

També li vull dir una cosa: el que es va presentar fa uns dies era una part d'aquest model; era el finançament de les competències homogènies. Ara ens queda la negociació de les competències no homogènies. Les singularitats a Catalunya, l'augment de la capacitat normativa i la gestió tributària. Són quatre carpetes. N'hem tancat una de molt important. No era evident que el Govern d'Espanya, després de tretze anys, posés una proposta sobre la taula amb 21.000 milions d'euros, en el que Catalunya en guanya 4.700, i on fem un nou model molt més transparent, on es compleix el principi d'ordinalitat, clarament –tercers en aportar, tercers en rebre– i, a més a més, seguim sent solidaris.

Per tant, complim aquell acord que vam fer amb Esquerra Republicana. Ara se n'ha presentat una part. Quan tinguem el tot, que són tres carpetes més, com li dic, podrem parlar d'un finançament singular per a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, consellera. El seu argument em ratifica en la posició. A veure, siguem clars: ens mantenim dins del règim comú. Catalunya segueix en el cafè per a tothom del 2009. Per tant, *no* hi ha model singular. Respecte a l'ordinalitat, vam passar del *garantida a tenderemos...*, a vostè mateixa em contesta, en seu del Govern, que no estarà a la llei, ni tan sols hi ha un fons per garantir-la i, per primera vegada en tota la història de les actualitzacions, l'increment de capacitat normativa en aquest model és zero. Però què carai han negociat? (*Alguns aplaudiments.*) Però ni model singular ni justícia de res.

Miri, consellera, encara estem a temps –encara estem a temps–: els seus diputats a Madrid, els d'Esquerra Republicana i els de Junts sumem trenta-tres diputats; trenta-tres diputats que es poden posar al servei d'aconseguir un finançament just per a Catalunya, el finançament de concert. Digui-li com vulgui: «concert econòmic», digui-li «pacte fiscal», digui-li «sobirania». Per entendre'ns: u, Catalunya controla tots els seus recursos; dos, paguem pels serveis de l'Estat, i tres, una quota de solidaritat.

Sí, consellera, solidaritat. Des de Junts *sempre* hem defensat un concert amb solidaritat, però solidaritat és quan amb els teus diners tu decideixes quant dones. Perquè si t'ho decideix l'Estat és espoli, que és el model que vostès defensen. (*Alguns*

aplaudiments.) Nosaltres som els de la solidaritat. Vostès són els de l'espoli: espoli que perpetua aquest model; espoli que ens ha portat a les mancances en infraestructures evidents aquests dies, a les mancances en els serveis públics i a les mancances absolutes en la competitivitat d'aquest país.

Per tant, des de Junts diem «ja n'hi ha prou» –ja n'hi ha prou–; és el moment d'assolir el concert econòmic. I li dic així, consellera, estiguem a l'alçada, perquè això que fem des de Junts no és ja una proposta política, és un deure ètic envers els ciutadans de Catalunya i les futures generacions.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, diputat Castellà, els ciutadans ens voten per ser útils; si no, el que passa és que després arriben opcions populistes que ens agafen el lloc, perquè no som capaços de ser útils als seus problemes. (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que passa –això és el que passa.

Aquesta és la nostra obligació i el nostre deure, ser útils, posar solucions. I jo no he vist gaires solucions en aquesta taula en els últims tretze anys sobre finançament, no n'he vist. I vostès han influït també a l'Estat. No n'he vist. No les va posar el PP quan tenia majoria absoluta i hem hagut d'esperar a un govern socialista perquè les posi. És veritat, amb la força i l'impuls d'Esquerra Republicana, ho haig de dir.

Escolti, jo li dic a vostè, si realment volen millorar el model..., que, per cert, ja m'explicarà quina diferència hi ha entre el concert solidari i el que nosaltres tenim sobre la taula, ja m'ho explicaran. Sí, ja m'ho explicarà, perquè «quota de solidaritat», que m'ha agradat que ho digui, perquè té tots els seus *hackers* a les xarxes dient que no volen ser solidaris, «no volem ser solidaris». Bé, doncs, ara ja l'han escoltat a vostè. Sí, som solidaris. I tant, clar que s'ha de ser solidari.

I escolti'm, si defensem coses molt similars: principi d'ordinalitat i solidaritat. Quan vostè es refereix a aquests dos principis, es referencia el conjunt, estar en un conjunt dins de tot, no fora –no fora. És contradictori. Però, en tot cas, el que vostè ha d'explicar als ciutadans és si renunciarà a 4.700 milions d'euros o es posarà a treballar amb el Govern d'Espanya i el Congrés dels Diputats perquè aquests siguin o 4.700 o més. Això és el que volem saber. Si vostè remarà o si vostè...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la crisi del sector primari

310-00341/15

La següent pregunta és sobre la crisi del sector primari i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Avui fa dos mesos que es va declarar el brot de pesta porcina africana a Catalunya, un focus que, sumat a la seua mala gestió, ha posat en crisi un sector vital per al país. I vostè continua instal·lat amb el missatge de: «Tot està controlat, perquè els positius estan sortint dintre del radi de sis quilòmetres», normalitzant que seixanta-dos dies després encara surtin positius.

I és aquí, conseller, on hi ha el problema. Cada dia que vostè anuncien un positiu, el comptador per aixecar les restriccions es posa a zero i allunyen els ramaders

de poder recuperar la normalitat. Conseller, fins quan? Perquè si vostè hagués fet la seva feina no haurien de sortir casos ni positius ni negatius.

Han passat dos mesos. Com és que no han aplicat un buidat sanitari al radi? Perquè si hagués estat en una granja, aquesta no hagués durat ni vint-i-quatre hores. Què fàcil és decidir pels ramaders i que vostès no donin exemple.

Per cert, vostè que tant informa no ha dit res de les nou vaques que s'han hagut de sacrificar al Pirineu per un possible brot de tuberculosi i de que un ramader ha dit «prou» i els ha denunciat penalment per la política dels buidats sanitaris.

I tornant al sector porcí, està col·lapsat. I vostè està més preocupat de donar titulars que de buscar solucions. Les granges del radi no estan traient els animals a la velocitat que vostè va dir. Molts contenidors de carn que havien sortit cap a tercers països estan tornant al port, els congeladors estan plens i els escorxadors estan rebent animals de cent-trenta quilos perquè la roda no funciona. Quan creu que podran aguantar?

I sumem-hi les protestes dels pagesos i dels pescadors.

El Govern està en crisi i el seu departament ho evidencia. Què pensen fer?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé, gràcies. Bon dia, diputada. Diputades, diputats... Primer de tot, no cal dir-ho, portem mesos, setmanes, mesos molt complicats en el sector agroalimentari. Ho hem dit, ho hem explicat, hem donat la cara, hem treballat conjuntament. I, primer de tot, voldria donar un missatge d'agraïment a tot el sector, que al final totes les solucions que hem anat aportant, tots els recursos han estat consensuats amb vostès també, en alguns casos, però també amb el conjunt del sector agroalimentari i les diferents institucions, els alcaldes, tècnics, professionals, etcètera, etcètera. I cal reiterar, evidentment, tot el suport.

Jo crec que estem en un moment que cal no només donar suport, sinó, evidentment, defensar els nostres interessos, eh? I, per tant, veure com hem de resoldre aquestes crisis que tenim, és cert; que tenen un impacte econòmic, és cert; que tenen un impacte al sector, és cert. Però que també algunes ens venen imposades des de Brusselles i que cal també anar a Brusselles a demanar modificacions, com també cal defensar els nostres interessos davant del ministeri o altres administracions públiques també de Catalunya.

Per tant, cal seguir en la línia del que hem fet fins ara. Dermatosi nodular, cal seguir en la línia del que hem fet fins ara, anem bé. Si fem les coses bé i no tenim nous positius de dermatosi, aquest mes de febrer podrem aixecar les restriccions. Vam aixecar les restriccions a mil granges afectades pels focus de França. Pregunti a França aviam com estan. Si fem les coses bé, aixecarem les restriccions l'11 de febrer de la influença aviària. I si fem les coses bé, podrem continuar contenint el focus de la pesta porcina africana en els sis quilòmetres continuant la neteja. Cal intensificar la neteja, la captura d'animals en aquests sis quilòmetres? Sí, té raó.

I, per tant, jo també els diria, cal posar al dia el país amb demandes històriques que les estem atenent, cal la gestió del dia a dia en les emergències que ens hem trobat i, sobretot –sobretot, sobretot–, tenir un rumb molt clar de cap a on volem portar el nostre sector agroalimentari.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Miri, conseller, una vegada més, molta informació interessada i poca acció ben direccionada, perquè li he preguntat pel sector porcí. Però, bé, vostè ha dit que cal anar a Europa. Si a Europa hi ha d'anar a fer el mateix que van fer els eurodiputats del seu partit la setmana passada, més val que es quedi a casa. (*Alguns aplaudiments.*) I des de Junts ho hem intentat tot, propostes, mesures, li hem ofert anar a la una, ens hem avançat, fins i tot li hem arribat a demanar la dimissió. I vostè, cas omís. (*Remor de veus.*) I el calaix d'incompliments el té tan ple que cada cop li costa més de tancar-lo. Pensa canviar d'actitud?

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada, vostès els primers en demanar dimissions, els últims en aportar solucions. (*Alguns aplaudiments.*) És que m'ho ha posat... «És imperatiu –és imperatiu– que es firmi l'acord de Mercosur», 2003, eurodiputat de Junts per Catalunya, Parlament Europeu.

Escolti, solucions, premis nacionals de l'oli. Accions, marca de mels catalanes, noranta-nou per cent de bonificació de l'impost de successions, augment dels ajuts per a la incorporació de joves, augment dels ajuts d'ICF i d'ajuts per a joves, augment de les compensacions per tuberculosi, per dermatosi nodular contagiosa o per danys de la fauna salvatge. Obres de Guiamets, Margalef, una acabada, l'altra posada la primera pedra. Pesca, vam tombar la proposta de pesca. Què han fet vostès per ajudar en aquesta línia?

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre la fi del conveni entre la Generalitat i Endesa per a afrontar la pobresa energètica i la manca d'alternatives per a les llars vulnerables

310-00342/15

La següent pregunta és sobre la fi del conveni entre la Generalitat i Endesa per afrontar la pobresa energètica i la manca d'alternatives per a llars vulnerables. Per formula-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Consellera, després de la caducitat del conveni de pobresa energètica, pot confirmar que el Govern no impulsarà cap nou acord amb Endesa i quina alternativa immediata activarà per evitar que les llars vulnerables acumulin deute i, alhora, per reduir la factura amb mesures d'eficiència energètica?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Consellers, conselleres, diputat. És veritat que aquest conveni, que tenia una durada màxima de quatre anys, doncs, ha terminat, i això no vol dir que no estem fent gestions per abordar la pobresa energètica. Però creiem que

és el moment d'entrar en una nova etapa i per això hem posat en marxa una consulta pública per activar el Fons d'atenció solidària de subministraments bàsics. Un fons que es va aprovar fa deu anys, però que no s'havia desenvolupat fins ara.

Aquest és un fons on les diferents empreses, diferents administracions públiques poden aportar diners per donar una resposta en aquest àmbit. Estem en ple desenvolupament del bo social elèctric. És una mesura reformada recentment pel Govern d'Espanya, que a Catalunya encara no ha arribat a tantes llars com se'n podrien beneficiar: 185.000 famílies a Catalunya estan al bo social elèctric, però, sí, necessitem que arribi a moltes més.

I per això estem abordant reformes estructurals d'aquest bo social elèctric en coordinació amb el Govern d'Espanya, on li hem passat un informe amb una proposta tècnica sobre com millorar aquest bo social elèctric perquè arribi de manera automàtica a les famílies, amb interoperabilitat de dades i amb una màxima agilitat.

Són només algunes de les moltes qüestions que estem posant sobre la taula i agilitzant per donar una resposta als costos de la vida i a la vulnerabilitat econòmica que pateixen moltes llars de Catalunya.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Consellera, una consulta pública mentre a la gent li tallen la llum. Miri, la pobresa energètica no és només un rebut, és fred a casa, és angouxa, és haver de triar entre menjar o calefacció. I quan cau un conveni i no hi ha una alternativa clara, com és el cas, el que queda és només incertesa.

Tot i sabent que el conveni actual ha tingut un balanç insuficient i amb molts pocs comptadors socials desplecats, tal com ha denunciat reiteradament l'Aliança contra la Pobresa Energètica, no és de rebut no renovar-lo, perquè si no, no estem protegint drets, estem gestionant estadístiques. Ens ha dit, ens ha parlat d'altres mecanismes, però aquests arribaran a tothom? Evitaran un nou deute? Donaran de debò una sortida estructural?

Hi ha llars que no poden mantenir una temperatura adequada, llars que destinen una part desproporcionada del pressupost al subministrament i llars amb consums que són anormalment baixos, el que vol dir una renúncia forçada als mínims energètics. I no és opinió, la sindicatura de greuges ho ha objectivat.

I tampoc és només voluntat política, és una obligació legal, objectiva. Consellera, article 6.3 de la Llei 24/2015, «les administracions han d'establir acords o convenis per garantir que les companyies concedeixin ajuts a fons perdut o descomptes molt notables a les llars en risc». I això no és opcional.

Situem-ho també en termes objectius de capacitat econòmica, beneficis nets el 2024: Endesa gairebé 1.900 milions d'euros, Iberdrola més de 5.600 i Naturgy gairebé 2.000. Amb aquests guanys, prou excuses. Els exigim lideratge polític, perquè un Govern que es diu progressista ha d'entendre que la transició energètica o és social i, per tant, arriba a les llars vulnerables o deixa gent enrere. I això és, precisament, el contrari de la prosperitat compartida.

Per això avui li demanem concreció. Es compromet el Govern a presentar, amb termini i pressupost, un pla integral que, primer, compleixi la Llei 24/2015 mitjançant acords exigibles? Segon, assegurí prevenció i gestió del deute sense deixar cap llar vulnerable en la incertesa. I tercer, desplegui autoconsum social i comunitats energètiques amb prioritat per a les llars vulnerables. Calendari, criteris d'accés i resultats verificables.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Gràcies, diputat. Compartim la preocupació per la situació d'aquestes persones. És veritat que el tema de la pobresa energètica..., afortunadament no tenim els preus de l'electricitat del 2023 i la qüestió ha millorat, però som conscients que en molts altres àmbits hi ha un repte d'assumir el cost de la vida. I en termes de pobresa energètica, com he explicat, estem fent moltes coses.

Tenim una legislació que impedeix els talls de subministrament a les persones en vulnerabilitat, tenim una coordinació amb les àrees bàsiques de serveis socials i estem... Avui mateix tenim la taula de la pobresa energètica per veure com ens coordinem millor amb el món local per impedir aquests talls de subministrament.

Però, parlant de reformes estructurals, els ciutadans a Catalunya vulnerables no necessiten fer un tràmit addicional, no necessitem que els paguem els deutes, el que necessiten és tenir els recursos suficients per poder fer front a les factures amb un preu raonable. Per això, el bo social elèctric redueix el preu fins a un seixanta per cent i el que hem d'avançar és cap a un sistema de garantia d'ingressos...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el caos de mobilitat que pateix Catalunya

310-00330/15

La següent pregunta és sobre el caos de mobilitat que pateix Catalunya i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Consellera... ¿asume alguna responsabilidad por el accidente de *rodalies* del pasado martes, donde desgraciadamente un maquinista perdió la vida?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Doncs, sí, efectivament, des del primer moment, com a titular del servei, vaig assumir la responsabilitat que em pertocava i era, en cada moment, en funció de les informacions que teníem, prendre la decisió, i algunes no van ser fàcils, quan hi havia un perill, un risc per a la seguretat de les persones i dels propis treballadors i treballadores de Renfe i els maquinistes, d'aturar i suspendre el servei.

Efectivament, des del primer moment i en cada moment, en funció de la informació que teníem, assumíem la responsabilitat com a govern, i algunes decisions, ho repeteixo, no van ser fàcils, de fer allò que pertocava per assegurar un principi fonamental, que és la seguretat dels usuaris i usuàries, i, ho repeteixo, dels maquinistes, que estaven passant, com saben vostès, per un mal moment després de la pèrdua de tres companys.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. *Consellera*, el sistema ferroviario ha colapsado, y no hablamos de una incidencia puntual ni de un episodio imprevisible; hablamos de un fracaso estructural prolongado en el tiempo que esta semana ha tenido su expresión más trágica, con cuarenta y cinco personas fallecidas en Ademuz y un maquinista en Gelida mientras hacía su trabajo. Y eso, *consellera*, exige algo más que comunicados, algo más que excusas y algo más que trasladar responsabilidades a los otros. Es que han culpado ustedes incluso al cambio climático. Pero, ¿qué tomadura de pelo es esta?

Miren, lo ocurrido no es fruto de la lluvia; es fruto de la desidia, la falta de mantenimiento, las alertas ignoradas y una gestión incapaz de garantizar la seguridad mínima de trabajadores y usuarios. Los maquinistas lo venían advirtiendo, los usuarios lo sufrían cada día y ustedes miraban hacia otro lado.

Cuando han visto ya que lo del cambio climático no colaba, entonces le han abierto un expediente a Adif y a Renfe, o lo que es lo mismo: el Partido Socialista le abre un expediente al Partido Socialista. Vamos, lo que nos faltaba por ver. Es que sigue la tomadura de pelo, *consellera*.

Y todo lo resuelven igual: cuando no es un bocadillo de embutido contaminado, resulta que es que llueve mucho y, si no, que es que un ciberataque. Bueno, ¡ya está bien!, dejen de inventar y asuman su responsabilidad. Porque, sí, gobernar tiene estas cosas, cuando una falla en su tarea, tiene que dimitir, porque cuando un servicio público falla, es grave, pero cuando ese fallo cuesta vidas, es intolerable.

Y le voy a hacer una última reflexión, señora Paneque. Si, según usted, la Generalitat no tiene la culpa de este caos, sino que la culpa es de Renfe y Adif, porque no siguen sus instrucciones y porque no hicieron el mantenimiento de la infraestructura, ¿no debería estar usted misma pidiendo explicaciones al ministro? Porque una de dos, o la Generalitat sí es responsable y, entonces, la que debe dimitir es usted, o el responsable es el ministerio y, entonces, el que tiene que dimitir es Óscar Puente.

En mi opinión, dimitan los dos, porque fingir que todo iba de maravilla cuando la situación ha resultado caótica, trágica y nefasta es imperdonable.

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputada, si no fos per lo dramàtic de les circumstàncies que hem viscut en situacions de crisi, tindria la seva gràcia que precisament vostès estiguessin parlant de dimissions en moments de crisi, sincerament. (*Aplaudiments.*)

Miri, vostè assenyalava... Això no és una esmena del PSC al PSOE; és l'exigència d'un govern en favor d'uns serveis públics efectivament de qualitat, i d'un sector..., i un sector ferroviari i un eix, el de rodalies. I, efectivament, sí, hem exigit responsabilitats. És evident que en aquests dies hi ha qüestions que no han funcionat bé i posar-ho sobre la taula no és una esmena; és responsabilitat d'aquest Govern, i que es prenguin solucions i que es reverteixi la situació.

Però, ho repeteixo, allò fonamental per revertir el sistema de rodalies i tenir un sistema de rodalies de qualitat a Catalunya són les inversions i la governança. És l'únic camí. I demano a tota la cambra –ho he estat demanant en les diferents intervencions, i segur que en tindrè oportunitat aquesta tarda–, els demano a tots els grups que, en nom de la unitat catalana i en defensa dels catalans i catalanes i dels serveis públics i també de la mobilitat, vostès facin costat també a Madrid a l'hora d'acordar aquestes inversions. És del tot necessari que hi hagi inversions a la xarxa; és del tot necessari que la gestió es pugui fer de la proximitat.

I respecte a la gestió de la crisi, en cada moment, ho repeteixo, es van prendre les decisions –i m'agradaria saber si vostès les haguessin pres diferents– en cada moment a la llum dels esdeveniments que s'estaven succeint i a la llum de les garanties d'operativitat que ens donava l'operador d'infraestructures.

Jo els demano també que facin una reflexió: en cadascun d'aquests moments, davant d'una esllavissada a Blanes que hagués pogut causar un segon accident, vostès haguessin mantingut el servei? Sí, segur? Els demano que facin aquesta reflexió.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les línies d'actuació del Departament d'Igualtat i Feminisme.

Pregunta al Govern sobre les línies d'actuació del Departament d'Igualtat i Feminisme

310-00336/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Consellera Menor, bon dia. Hi ha una percepció força estesa en les entitats especialitzades, professionals, altres actors del sector, que el seu departament fa un any i mig que viu de renda dels projectes iniciats pel Govern republicà. Podria dir-me una política pública, una sola, que hagin impulsat que no sigui un anunci de pactes, d'agendes, de consells assessors?

I en segon lloc, ens podria explicar aquest degoteig de personal tècnic qualificat que marxa del seu departament o també d'alts càrrecs que fins i tot pleguen dies abans del Vint-i-cinc de Novembre?

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada Verge. La percepció és percepció; jo li donaré fets.

Alguna política que hàgim fet des del departament? Hem obert sis serveis integrals especialitzats nous des de que hem entrat en aquest Govern i vam desbloquejar el pagament de les indemnitzacions a dones víctimes de violència masclista, que estava bloquejat en el seu departament.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Els nous serveis d'intervenció especialitzada se'ls van trobar preparats per obrir; el servei d'intervenció especialitzada, es van trobar una licitació sobre la taula; el conveni per integrar les farmàcies a la xarxa lila, també. Per això jo li preguntava per polítiques noves, perquè no les detectem en cap àmbit, ni en violències, ni en cures, ni en polítiques LGBT.

Però és que al mateix temps han empetitit i han despolititzat el departament. Han empetitit el departament, perquè es van desprendre de la Direcció General de Migracions, Refugi i Antiracisme; perquè estan desmantellant la Direcció General de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, convertint-la simplement en un òrgan sancionador; perquè han deixat perdre les persones referents dels moviments socials;

perquè manca discurs polític. Estan escudades en una lògica tecnocràtica, on van fent avaluacions com a coartada per aturar plans vigents: el pla contra el racisme, el pla d'equitat menstrual i climateri, el pla nacional de prevenció de les violències masclistes. Estan precaritzant les entitats i les treballadores dels serveis especialitzats, perquè no han posat al dia els preus amb els escandalls de costos que s'havien actualitzat, que s'havien treballat conjuntament amb aquestes entitats que presten els serveis, perquè no han incorporat els complements per les treballadores que fan informes. S'han retirat d'espais estratègics de transversalitat, en drets sexuals i reproductius, en educació sexual, en seguretat.

On són, consellera? Com s'ha dit ja en aquesta sessió de ple, també aquí ni ambició ni gestió. Si es van poder impulsar polítiques noves mentre s'aixecava de zero un departament, vostès no tenen excusa.

Li demano que siguin valentes, que en aquest context de reacció global contra les polítiques feministes, necessitem més que mai una defensa d'aquestes polítiques amb màxima fortalesa i valentia.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Diputada Verge, sé que és el darrer Ple que estarà en aquesta legislatura; a diferència de vostè, jo agraeixo molt la seva feina i l'aportació que ha fet a la política pública d'aquest país. Cada cop que he tingut l'oportunitat de pujar al faristol ho he fet. Sempre he posat en valor la seva feina. No puc dir el mateix de vostè, i ho dic amb molta pena: des del primer moment que vaig assumir la responsabilitat com a consellera d'Igualtat i Feminisme, cada cop que vostè ha tingut l'oportunitat d'interpel·lar-me, ho ha fet amb un to autocomplaent i absolutament paternalista. No és com jo concebo ni la sororitat ni el feminisme.

Els meus actes es jutjaran quan jo deixi de ser consellera de la Generalitat i es farà pels meus actes, no per les meves paraules, ni tampoc per les seves.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els drets laborals davant la crisi del sistema ferroviari.

Pregunta al Govern sobre els drets laborals davant la crisi del sistema ferroviari

310-00337/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes.

Conseller, davant de la crisi de rodalies i de la mobilitat del país, quines decisions ha pres? Creu que n'està fent una bona gestió, d'aquesta crisi?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Diputat Albert, doncs en aquesta crisi ferroviària el Govern ha sortit a donar explicacions i ho ha fet des de la responsabilitat, des del rigor i des de la coordinació.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Conseller, el Govern no ho sé, però vostè s'ha amagat, s'ha amagat i no ha donat resposta a les preguntes que tenien milers de treballadors i treballadores del nostre país, que anaven a buscar el tren i no el podien agafar, que no arribaven al seu lloc de treball, que tenien por de perdre la feina si no recuperen les hores, o potser de no cobrar-les. Això és el que vostè ha provocat. Aquesta és la seva gestió, conseller.

El que haurien d'haver fet, per exemple, quan es decideix suspendre el servei, és reunir immediatament a tots els agents socials del país, reunir-los i sortir amb una nota conjunta, donant seguretat als treballadors i treballadores del país. I vostè això no ho ha fet. Bé, de fet ho ha fet, però ho ha fet cinc dies tard, després de que Esquerra Republicana, a través de la nostra portaveu, Ester Capella, i del nostre president, Oriol Junqueras, li exigís que ho fes. I diumenge a la nit, de pressa i corrents, va convocar el Consell de Diàleg Social per dilluns al matí d'aquesta mateixa setmana. Tard i malament, conseller. Vostè s'ha amagat en aquesta crisi. Vostè no ha aparegut. De fet, quan ho ha fet, estava a Fitur i parlava de turisme, com si aquí a Catalunya no estigués passant re, conseller.

Aquesta no és una bona gestió –aquesta no és una bona gestió–; ha fallat. I ja en van unes quantes, conseller. Perquè les podem enumerar –les podem enumerar.

Ara vindrà un nou litigi, perquè, clar, aquests treballadors i treballadores hauran o bé de defensar els seus interessos a través, lògicament, dels sindicats, però també davant dels jutges, perquè hi ha un article 37.1, apartat g, de l'estatut dels treballadors, que diu claríssimament que els treballadors i treballadores que no poden arribar als seus llocs de treball tindran quatre dies de permís retribuït. Vostès això ho defensaran, conseller? Vostès es plantaran davant dels jutges i davant de la patronal exigint el compliment d'aquest article? Vostès es plantaran davant dels qui es neguen a pagar els treballadors i treballadores del nostre país?

Conseller, li diré més, el Govern de l'Estat ha d'assumir també aquestes responsabilitats. Escolti'm, tenim una crisi amb els centres especials de treball, que no cobren, tenim una crisi amb el SOC, vostè s'ha amagat, està a la corda fluixa, si no és útil a la ciutadania, haurà de prendre... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Miri, li intento desmuntar amb elegància les seves paraules. Coordinació amb els agents socials des del minut número 1. Jo mateix, la Secretaria del Treball, obrint un espai de concert amb el Consell de Relacions Laborals. I també presents al Procicat, també des del minut u.

Gestió ordenada de la situació i garantia dels drets laborals. Vull recalcar que no hi ha hagut cap conflicte amb les empreses ni cap conflicte amb els treballadors, malgrat que algú pretén que hi hagi un conflicte. No hi ha hagut cap conflicte. Els protocols i la normativa s'han activat de forma correcta en una situació excepcional de mobilitat, com vostè coneix.

Què hem fet? Garantir els drets... Primer, aconsellant la utilització de trajectes alternatius a la mobilitat; segon, prioritzant el teletreball per aquells que poden tele-

treballar, que no són tots els treballadors, i tercer, deixant ben clar en telenotícies, *prime time*, que l'article 37 dels treballadors és d'efectiva aplicació només justificant la impossibilitat d'acudir a la feina. També hem deixat molt clar als treballadors que no poden haver-hi sancions de cap mena com a conseqüència d'aquesta crisi. I ho hem informat de forma constant des del dia 21 en canals institucionals, en xarxes socials i en els mitjans de comunicació.

Miri, senyor diputat, jo entenc perfectament que la situació és complexa i hi han hagut moltes dificultats. Som conscients de l'esforç de totes les persones treballadores i de totes les empreses. És per això que ja en el Consell de Relacions Laborals s'està treballant perquè de cara a la següent crisi –tant de bo que sigui d'aquí molts anys– hi hagin protocols més garantistes i de més fàcil aplicació directa. Els que hi havien ara són els que hem aplicat.

I també li vull dir una cosa. Vostè ha comentat el tema de Fitur. Miri, jo també soc el conseller de Turisme –vostè ho sap. Jo estava complint les meves obligacions institucionals a Fitur –vostè ho sap. I vostè sap que jo estava allà abans de que hi hagués l'accident. No faci demagògia amb això. Vaig tornar al cap de cinc hores o sis hores de que fes les meves reunions institucionals, que són la meva obligació, i vaig ajornar..., tres dies que tenia de feina a només mig. Per tant, vaig venir el més aviat que vaig poder.

El president

La següent pregunta és sobre l'acord per augmentar el finançament de la justícia gratuïta.

Pregunta al Govern sobre l'acord per a augmentar el finançament de la justícia gratuïta

310-00331/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Conseller Espadaler, des d'inici de la legislatura, el seu departament ha assumit un compromís ferm i d'escolta activa amb les reivindicacions de tots els advocats i advocades adscrits al torn d'ofici, perquè durant més d'una dècada els professionals del torn d'ofici han patit un greuge històric que ha compromès el sistema de justícia gratuïta a Catalunya.

Des del 2011, els mòduls econòmics han quedat congelats, provocant una pèrdua del trenta-u per cent del poder adquisitiu, mentre augmentava el volum i la complexitat de les actuacions. Això ha generat dificultats per incorporar nous professionals, desigualtats territorials i pressió constant sobre advocats i advocades, que han mantingut el servei amb vocació pública. Perquè, molt al contrari del que hom pugui pensar, els i les advocades d'ofici són autèntics professionals, amb una clara vocació humanista que dignifica la professió.

Però el desfasament econòmic i institucional que denunciem ha posat en tensió el servei, dificultant la seua continuïtat en les condicions en les que s'exercia. I aquesta situació també ha acabat impactant els usuaris vulnerables –en casos de violència masclista, estrangeria, desnonaments, procediments penals o de família.

La justícia gratuïta no és un servei accessori; és un pilar fonamental de l'estat del benestar i una garantia que el dret a la tutela judicial efectiva no depengui de la situació econòmica de les persones. Permet que ciutadans i ciutadanes en situació de vulnerabilitat puguin accedir a assessorament, defensa i representació legal en procediments judicials i al MASC.

El 30 de desembre es va signar un acord pel president Illa i el Consell de l'Advocacia Catalana que reconeixia aquest greuge i obre una nova etapa. Aquest acord era imprescindible per tenir una justícia gratuïta basada en la dignitat, la sostenibilitat i l'eficiència del servei. Reconèixer aquest greuge històric era imprescindible, així com la garantia de que ningú quedi exclòs de l'accés a la justícia per raons econòmiques.

Conseller, com contribuïx aquest acord a reparar aquest greuge històric? Quines novetats introduïx? I, sobretot, com beneficiarà les persones usuàries de la justícia gratuïta?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com bé diu el torn d'ofici és una de les maneres –segurament la més eficient– de garantir la tutela judicial efectiva, que és un dret que tenen tots els ciutadans, evidentment molt més enllà de quina sigui la seva capacitat econòmica.

Per tant, qualsevol millora en el torn d'ofici té sempre dos guanys: té un guany per la dignitat i la qualificació dels professionals que l'exerceixen i en té un de molt important, m'atreviria a dir que fins i tot encara més important per a les persones que d'alguna manera en són beneficiàries. I, com vostè bé diu, venim d'un infrafinançament estructural; estava congelat des del 2011. Per tant, hi ha hagut una pèrdua de fins al trenta-u per cent del poder adquisitiu i, per tant, de la dignificació de la remuneració del torn d'ofici.

I m'atreviria a dir que ho vàrem començar a revertir ja a l'anterior legislatura. El grup parlamentari del que formo part ja havia, en els anteriors pressupostos, els darrers que es varen aprovar, introduït partides en aquest sentit.

Vull recordar que el 2025 també el vàrem iniciar amb una injecció de 8 milions més d'euros. I ara, finalment, el president de la Generalitat va signar un acord amb el CICAC, amb el Consell de l'Advocacia Catalana, pel qual revertirem definitivament aquesta retallada, aquest infrafinançament del trenta-u per cent, injectant fins a 22,8 milions d'euros els propers quatre anys, a raó de 5,7 milions cada any, els primers dels quals seran aquest any.

Com pretenem fer-ho? Doncs d'aquesta manera. Però aprofitem també l'avinentsa, perquè hem signat dues coses: l'acord que va firmar el president sustentat sobre un plurianual de govern i finançat –i també ho vull recordar– per la taxa judicial. Hi ha molts grups parlamentaris que demanen: «Millorin el torn d'ofici, però treguin la taxa judicial.» Aquí hem mantingut la taxa i hem millorat el torn d'ofici, perquè les dues coses han d'anar de bracet.

També hem aprofitat per fer altres modificacions en el que és el conveni anual que fem cada any amb el Consell de l'Advocacia. I, en aquest sentit, sí que voldria posar en valor els ajustos que s'han fet des de la perspectiva territorial. Beneficien partits com Figueres o com d'altres partits judicials, com Lleida, Balaguer, Cervera, i un que és rellevant conceptualment, que és que per primera vegada s'ha creat un mòdul per tal de que les famílies..., tindran dret a l'advocat d'ofici, aquelles que hi tinguin dret per raons econòmiques, a l'inici dels expedients de desemparament en mans de la DGPPIA. Aquest és un canvi qualitatiu important que hem fet de la mà, evidentment, de drets socials.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre el programa de diagnòstic ràpid de càncer

310-00332/15

La següent pregunta és sobre el programa de diagnòstic ràpid de càncer. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta i Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bon dia, conselleres, consellers, diputades, diputats, honorable consellera Pané. La setmana vinent, el 4 de febrer, es commemora el Dia Mundial contra el Càncer. Recordem que a Catalunya el 2024 se'n van diagnosticar més de 42.000 persones, segons dades del Departament de Salut.

Tot i que gràcies a la recerca s'ha avançat moltíssim, el càncer continua sent una de les primeres causes de mort al món. Per què ha crescut la seva incidència? Segurament l'esperança de vida i els hàbits de vida de la societat ho expliquen en gran mesura.

La darrera *Marató* de 3Cat, que va tenir lloc el mes passat, es va centrar precisament en el càncer; va recaptar més de 9 milions d'euros per destinar a recerca. L'objectiu que tenim tots i totes és clar: que arribi el dia en què passi a ser una malaltia crònica, com tantes altres.

És cert que, gràcies a la ciència, hem evolucionat molt, obtenint nous diagnòstics i tractaments. I per això s'ha assolit una supervivència alta en determinats càncers com el de mama, pròstata o còlon i recte. Tot i així, hi ha altres càncers de pitjor pronòstic. Per poder avançar amb èxit en aquests càncers són importants dues coses: la detecció precoç i l'actuació ràpida. I el temps que transcorre entre una qüestió i l'altra és clau.

Cal que el sistema públic garanteixi circuits àgils i coordinats per tal de millorar l'atenció oncològica arreu del territori. I precisament considerem molt positiva l'actualització del programa de diagnòstic ràpid de càncer, efectuada des del seu departament, especialment pel que fa a l'ampliació del programa, que passa de cinc a onze localitzacions del tumor.

En aquest context, consellera, li volem preguntar: com s'està desenvolupant el desplegament del programa en aquesta fase inicial? I, sobretot, com està garantint el Govern que aquesta ampliació es tradueixi en una millora real i equitativa de l'accés del diagnòstic ràpid sense generar diferències territorials?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bon dia, president. Bon dia, diputats, diputades. Diputada, moltes gràcies per la pregunta. Efectivament, ho ha caracteritzat vostè molt bé: un de cada quatre morts que es produeixen a Catalunya és a causa del càncer. I, efectivament, en diagnosticuem més d'uns quaranta mil casos a l'any, de càncer.

Ho aterro perquè de vegades no s'entén. Un de cada tres dels que estem aquí farem un càncer, d'acord?, i una mica més de la meitat que el faran sobreviuran, d'acord? La supervivència del càncer als cinc anys és del 54,6 per cent en els homes i del seixanta-sis per cent en les dones. I, com vostè assenyala, el temps que transcorre entre la sospita i el tractament és molt important. Moltes vegades no necessàriament per millorar la mortalitat, però sí per reduir l'angoixa dels pacients i abordar en millors condicions el tractament i les seves possibilitats de qualitat, d'aquest tractament.

Acabem d'ampliar el programa de diagnòstic ràpid de càncer i s'hi afegeixen, en els que ja hi havien... Quins eren els que hi havien? Càncer colorectal, mama, pulmó, bufeta urinària i pròstata. I s'hi afegeixen gastroesofàgic, pàncrees, ronyó, ovari, cos i coll d'úter, pell, especialment el melanoma.

Vull fer una precisió. El diagnòstic ràpid de càncer no és un cribratge. El cribratge es fa sobre població sana, que no té símptomes. El diagnòstic ràpid és sobre persones que ja tenen símptomes, i en aquest cas s'activa després d'una sospita clínica fundada. El programa fixa com a objectiu que el procés diagnòstic es realitzi com a mitjana en trenta dies entre que se sospita i es diagnostica. I s'estableix que la primera valoració hospitalària i la prova diagnòstica inicial es realitzin en un màxim de dues setmanes després de la derivació.

Hem fet un formulari únic per a l'atenció primària i per a tots els hospitals, i això és el que facilita que aquest circuit vagi ràpid. Per tant, com que s'activa des de l'atenció primària de qualsevol centre d'atenció primària, que ja ho han posat en marxa, és molt equitatiu i molt capillar, tot el programa.

Dir-li que, des de que hem començat, ja hem tingut 1.500 derivacions dins del marc d'aquest protocol. Per tant, a partir d'ara, què ens queda? Avaluat-ho. Ho farem als sis mesos i en aquest cas...

El president

Se li ha acabat el temps, malauradament, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'impacte de la fira Integrated Systems Europe en el sector audiovisual i tecnològic

310-00333/15

La següent pregunta és sobre l'impacte de la fira Integrated Systems Europe en el sector audiovisual i tecnològic. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Conseller Sàmper, som a les portes d'una nova edició de l'ISE, la fira d'integració de sistemes i d'audiovisual més important del món, que es celebra a Catalunya per sisè any consecutiu, un fet rellevant que situa el nostre país al centre d'un ecosistema global altament competitiu i innovador.

Precisament, en aquests dies previs a la fira hem conegut les darreres dades del sector audiovisual a Catalunya a través d'un estudi elaborat per Acció en col·laboració amb el Clúster Audiovisual de Catalunya i l'Institut Català de les Empreses Culturals; unes dades que posen de manifest la importància estratègica del sector: més de 4.400 empreses, una facturació que supera els 9.100 milions d'euros i prop de 45.000 llocs de treball.

Però, més enllà de les xifres, parlem d'un sector que té un impacte directe en molts àmbits de la nostra vida quotidiana. Un sector que combina imatges i sons per informar, educar, entretenir i expressar creativitat, i que reflecteix com pocs la capacitat d'innovació, el talent i la projecció internacional del nostre país. És també un sector immers en una profunda transformació. La convergència entre l'audiovisual i les tecnologies de la informació i la comunicació, l'auge de l'economia de l'experiència, la necessitat d'avançar en pràctiques sostenibles, l'expansió de les tecnologies i instal·lacions immersives o l'impacte creixent de la intel·ligència artificial, la realitat virtual, la realitat augmentada, la robòtica i els espais intel·ligents són només alguns dels reptes i oportunitats que s'estan redefinint.

En aquest context l'ISE no només és una fira; és una oportunitat estratègica per generar activitat econòmica, atreure inversió, connectar empreses catalanes amb mercats internacionals i posicionar Catalunya com un pol de referència en l'àmbit audiovisual i tecnològic.

Per tot això, li voldria formular la següent pregunta: davant aquest escenari, ara que ens trobem a les portes d'una nova edició de l'ISE, quin és l'impacte d'aquest esdeveniment en el sector audiovisual i tecnològic de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Miri, Catalunya és la casa de l'ISE per raons òbvies. Primer, un sector madur i dinàmic, un ecosistema de primer nivell i un alt component en innovació.

Vull destacar les paraules d'aquesta setmana del director general, Michael Blackman, que ha dit que, si hagués conegut la internacionalització de Catalunya i la seva capacitat, segurament l'ISE faria molts més anys que estaria a Barcelona.

Esdeveniments com l'ISE el que fan és concentrar en pocs dies el que costa molt, molts anys, de planificar: decisions globals, compradors i inversors, universitats, centres tecnològics i, sobretot, empreses. Concentració que accelera oportunitats, més relacions que generen negoci i que generen coneixement. Cal que aquestes oportunitats no s'apaguin quan es desmuntin els estands de la fira.

I aquí l'ISE és paradigmàtic. Permetin-me que aprofundeixi una miqueta en les mesures que vostè deia, els impactes: més nombre d'empreses, un augment del set per cent, 4.457; més volum de negoci, un augment del sis per cent, 9.100 milions d'euros; una ocupació que augmenta un vuit per cent, 44.900 –com deia vostè– persones, i una innovació disruptiva, més de quatre-centes *start-ups*, que és més del doble que fa cinc anys. Això també és sinònim de prosperitat compartida.

Un impacte tangible –la pregunta que vostè feia. L'ISE, entre l'any 21 i 24, ha aconseguit que el sector de l'audiovisual facturi 4.273 milions d'euros més dels que s'esperaven, i també les empreses preexistents han sigut capaces de créixer molt més. Per això apostem per l'ISE, apostem per les fires tecnològiques, perquè generen aquest impacte. Enguany vull destacar dues coses: acompanyem trenta empreses i entitats catalanes al Pavelló Catalunya. I vull destacar-ne una altra, que és que el Departament de Cultura es presenta en un estand immersiu per promoure la creativitat digital catalana. Felicito i poso en valor aquest acompanyament fet pel Departament de Cultura del Govern de la Generalitat.

L'audiovisual és una aposta estratègica d'aquest Govern i d'aquest departament, i l'ISE és la palanca perfecta per fer-lo créixer. Aquests 4.273 milions d'euros que s'han facturat sense esperar facturar-los crec que són l'exemple d'una aposta que pensem que és encertada, i el que hem de fer és fer-la encara créixer una mica més.

El president

Procedim a substanciar el punt de l'ordre del dia que va acordar el Ple en la sessió d'ahir, d'ampliar l'ordre del dia.

Compareixença del conseller de la Presidència en funcions de president de la Generalitat per a informar sobre les reiterades incidències a la xarxa de rodalies de Catalunya

350-00007/15

Parlem de la compareixença del conseller de la Presidència en exercici de les funcions de la presidència de la Generalitat per informar sobre les reiterades incidències a les xarxes de rodalies de Catalunya. D'acord amb el Decret 5/2026, de 19 de gener, i a l'empara d'allò que disposa l'article 172 del Reglament, té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Molt bon dia, president del Parlament, consellers i conselleres, diputats i diputades. Comparec avui davant d'aquesta cambra en un context excepcional, en la meua condició de conseller de la Presidència i assumint funcions de suplència del president de la Generalitat.

Vull començar agraint-los de nou, en nom del president de la Generalitat, que ho facin possible i donant-los les gràcies per les mostres de suport que la majoria de vostès li han fet arribar. Personalment, els vull agrair el to serè i constructiu de les reunions que hem mantingut en els darrers dies, durant els dies que ha durat la gestió de la crisi que ha afectat el servei de rodalies, per compartir informació i diagnòstic sobre la situació.

No estem davant d'una compareixença ordinària, perquè estem i hem estat davant d'una crisi viva, d'aquelles que posen a prova la capacitat de resposta de les institucions, la fortalesa dels serveis públics i, en definitiva, la maduresa d'un país. Han estat dies molt durs per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; durs per les afectacions a la mobilitat de milers i milers de persones, que han vist alterada la seva vida quotidiana, la seva feina, els seus estudis, les seves cures, el seu lleure. Però també, i sobretot, han estat dies tràgics. Aquí a Catalunya, per la mort del maquinista de rodalies arran de l'accident de Gelida i per les trenta-set persones ferides, una de les quals encara es troba hospitalitzada. També per la víctima que es va produir, fruit dels aiguats a Palau-sator, d'un veí de Fontanilles. I a Andalusia, on han patit una de les pitjors tragèdies ferroviàries viscudes recentment a l'Estat, l'accident d'Adamuz del tren d'alta velocitat, que ha deixat quaranta-cinc morts.

Vull de nou, des d'aquest faristol, reiterar el condol en nom del president de la Generalitat, així com del conjunt del Govern i del poble de Catalunya, a la família del jove de vint-i-nou anys, a la del veí de Fontanilles, i també al conjunt de les víctimes d'Andalusia. I, en nom del poble de Catalunya, vull expressar també de nou la nostra solidaritat amb les famílies de les víctimes i amb el conjunt dels afectats.

Darrere de cada emergència hi ha servidors i servidores públics que responen amb professionalitat, amb vocació i amb compromís: els mossos d'esquadra, els bombers, les policies locals, la protecció civil, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, el Servei d'Emergències Mèdiques i tots els implicats que han tornat a demostrar que el millor del país són les persones que el serveixen. La seva vàlua professional i humana ha estat clau des del primer minut de la crisi ferroviària. I és important subratllar el paper dels servidors públics, perquè han hagut d'actuar en unes condicions especialment difícils, marcades per factors que anaven molt més enllà d'una incidència ordinària. Però la resposta d'un país davant d'aquesta crisi no s'ha limitat als dispositius d'emergència: també a la societat civil, al món local i als agents socials, que han fet un pas endavant i que crec que és just reconèixer-ho en aquesta cambra.

En paral·lel a l'activació de tots els dispositius de mobilitat, de seguretat i d'actuació directa en les pròpies incidències de rodalies, teníem clar que calia activar un diàleg i una col·laboració activa amb el conjunt de la societat catalana, també amb els grups d'aquesta cambra.

En aquest sentit, en primer lloc, vull agrair el paper de les diferents plataformes ciutadanes d'usuaris del transport públic. Vull agrair la seva exigència, que entenem i que compartim, perquè aquests problemes venen de llarg, i, sobretot, les seves propostes. Ens vam reunir de nou el passat 23 de gener amb els seus representants, i estic segur que ho hem seguit fent durant tots aquests dies i ho seguirem fent. Crec que hem iniciat un diàleg franc que des del Govern volem mantenir. Volem que les diferents plataformes ciutadanes tinguin un paper actiu a partir d'ara, perquè tots tenim el mateix objectiu i compromís: assegurar el millor sistema ferroviari al conjunt de la ciutadania.

Vull, també, agrair la col·laboració del món local: dels ajuntaments, dels alcaldes i les alcaldesses, dels regidors i regidores, de les diputacions, de les entitats municipalistes, amb les quals també hem treballat colze a colze per compartir les actuacions i mantenir-los informats. Han estat molts els ajuntaments que han pres consciència de l'emergència en la que es trobava el país i han posat a disposició recursos i serveis de mobilitat, seguretat ciutadana i protecció civil.

I, finalment, també vull agrair la comprensió i la implicació dels agents socials i econòmics, especialment dels sindicats UGT i Comissions Obreres, de la Pimec i de Foment, amb els quals també hem mantingut reunions juntament amb el conseller d'Empresa, Miquel Sàmper, i en seguirem mantenint, com ha respost ja en aquesta cambra.

I no vull acabar els agraïments sense esmentar els milers de treballadors i treballadores que s'hi han vist afectats. Gràcies pel seu comportament cívic durant tota aquesta crisi i els problemes i pors que els ha suposat. Des del Govern hem intentat ajudar amb aquells mitjans a la nostra disposició per reduir-ne les molèsties i les seves afectacions. Ho hem fet recomanant el teletreball, habilitant mitjans alternatius de transport per a aquelles persones el treball de les quals requeria presencialitat, i, en cas d'impossibilitat de desplaçament, informant de la possibilitat de que el treballador es pugui acollir al permís retribuït i no recuperable de l'estatut dels treballadors. La resposta col·lectiva, institucional i cívica alhora, diu molt del país que som, un país que, davant de les dificultats, sap reaccionar amb responsabilitat, amb sentit comunitari i amb la voluntat compartida de protegir les persones i sostenir els serveis que ens cohesionen com a societat.

Tot això ha passat, com bé saben, en un context extraordinari. Hem viscut un episodi meteorològic extrem, amb pluges molt intenses i contundents arreu del país que han impactat directament sobre les infraestructures ferroviàries. En alguns punts del país no s'havien registrat pluges tan intenses en els mesos de desembre i gener consecutius des de l'any 1950. Una situació excepcional que ha tensionat al màxim una xarxa que ja arrossegava vulnerabilitats. Sé que molts es pregunten per què aquests efectes només es produeixen damunt de la xarxa de rodalies i no damunt d'altres xarxes de transports com els Ferrocarrils de la Generalitat o el metro de Barcelona. La resposta la saben clara: és una xarxa de 1.200 quilòmetres que recorre una geografia molt exposada, des de revolts fins al Pirineu fins a una circulació –l'R1– davant del mar, en la línia més antiga d'Espanya i exposada als temporals de llevant, com he dit i han pogut comprovar en els efectes que ha tingut en el passeig marítim de Badalona. Sí, una xarxa antiga, amb dèficits de manteniment i exposada directament als efectes del canvi climàtic, i aquesta situació saben que no és nova.

Hem comparegut en aquesta cambra diferents governs al llarg de la història per donar comptes de la situació de rodalies. Han estat diferents governs, diferents consellers i conselleres, els que han hagut de respondre davant del Parlament de Catalunya des de fa anys per unes incidències que no han més que demostrat la vulnerabilitat d'aquest sistema. Saben que aquest és un problema endèmic, saben que és un problema que ve de lluny, i molts de vostès ho saben perquè han estat en la posició de la persona que avui els parla. Permetin-me endinsar-me ara en una cronologia dels fets que s'han succeït aquests dies per entendre entre tots plegats quina ha estat la situació d'aquesta crisi viva, on s'han anat succeint els esdeveniments al llarg de tota la setmana que ens han obligat a adoptar el full de ruta i a prendre les decisions que hem pres.

La nit del dia 21 –ja m'hi he referit–, l'accident. Davant d'aquesta situació, el Govern de Catalunya i els operadors ferroviaris prenen una decisió complexa: l'aturada total del servei. Va ser una decisió comunicada de matinada, quan finalitzaven les tasques de rescat de l'accident. Soc molt conscient que moltes persones, al matí següent, no havien estat informades a primera hora de la paralització del servei de rodalies. A totes elles els hi vam demanar disculpes. Durant el dia 21 es va treba-

llar fins a finalitzar una primera revisió de la xarxa, que va acabar amb un informe d'Adif sobre la garantia de l'operativitat del servei a proposta de la Generalitat de Catalunya.

Renfe, en aquell moment, va comunicar al conjunt dels operadors presents en el comitè de crisi la seva disposició de reiniciar el servei el dia següent. El dia 22, coincideixen la posició dels maquinistes, colpejats per la pèrdua d'un company jove, de vint-i-nou anys, veí de Sevilla, que havia començat la seva trajectòria vital i professional a Catalunya, també per la pèrdua acumulada de dos companys en els accidents ferroviaris d'Andalusia. La resolució d'aquest conflicte laboral va impedir prestar el servei tal com estava previst. No va ser fins a la nit, en finalitzar una sèrie de revisions extraordinàries i una negociació laboral que es va dur a terme durant tot el dia entre Renfe i els seus treballadors, amb la participació de membres del Govern de Catalunya i de l'operador ferroviari Adif, que es va recuperar al vespre el servei de l'R2 Nord. El dia 23 es recupera el servei amb normalitat, però al voltant de les 16.30, mentre segueixen els efectes del temporal a diferents parts del país, es produeix una nova esllavissada a l'R1 que comporta una aturada del servei.

Després, el cap de setmana, i vistos els antecedents que impedièren prestar un servei mínim de rodalies en condicions, el Govern va decidir ordenar la suspensió total del servei per exigir l'assumpció de mesures d'inspeccions, actuacions i organització per part dels operadors Renfe i Adif. Aquesta decisió es va fonamentar en una instrucció del Departament de Territori com a titular del servei. Vaig dir, dic i diré que, tot i ser una decisió dolorosa, no ens tremolarà el pols en prendre qualsevol tipus de decisió que vagi encaminada a garantir la seguretat a les vies. És en aquest moment que, a requeriment del Govern, Adif i Renfe, com a operadors de les vies i els trens, inicien un treball extraordinari per a la identificació de vint-i-tres punts –trenta actualment–, punts crítics al conjunt de la xarxa que requereixen actuacions immediates. Són els operadors responsables els que han hagut de llençar els contractes d'emergència corresponent, i és a partir de la seva informació que es prenen decisions tan importants com contundents, com el tall parcial dels túnels del Garraf o el tall del túnel de Rubí.

Dilluns, efectuats els talls necessaris per garantir la seguretat de maquinistes i usuaris, arribats a un acord laboral i amb les garanties suficients, es reprèn el servei de rodalies. En tot cas, l'excepció es produeix a través de l'aturada d'una hora, quan es produeix la caiguda del sistema de control d'Adif per una caiguda informàtica. La resta del dia i fins avui, els serveis ferroviaris es reprenen progressivament: en la majoria del trànsit, amb tren, i en aquells punts en què s'hi està treballant fruit de les inspeccions que s'han obligat a fer durant aquests dies, amb servei alternatiu d'autobusos.

Saben també que les afectacions d'aquesta crisi no es van limitar a la xarxa ferroviària: també van impactar de manera directa en una de les principals artèries viàries del país, l'AP-7, que, fruit del despreniment d'un mur de protecció damunt de la via ferroviària, que ha sigut el causant de l'accident, va obligar a tallar-ne la circulació en el punt quilomètric 178, entre Gelida i Sant Sadurní. Finalment, el cap de setmana es va poder reobrir un carril, i s'espera fer-ho en la seva totalitat durant el mes de febrer, quan finalitzin els treballs per part de Carreteres de l'Estat. Mentrestant, demanem a la ciutadania que segueixi les indicacions del Servei Català de Trànsit, que continua recomanant als conductors utilitzar les rutes alternatives.

Senyores i senyors diputats, aquesta és la cronologia dels fets. No n'hi ha una altra. I els hi explico en primera persona després de més de vint reunions del comitè de crisi, de dies i nits de feina incansable i de l'experiència personal que em dona haver estat treballant al costat de la consellera Paneque i de tots els equips d'emergència dels departaments d'Interior, de Treball i del conjunt del Govern. Una crisi llarga, una crisi viva, canviant, amb efectes nous que impedièren reprendre el servei amb normalitat; una crisi complexa en tractar-se d'un servei prestat per dues agències que no depenen directament de la Generalitat. Però sempre ens han mogut dos

criteris: en primer lloc, el dret a la mobilitat dels catalans i catalanes, i en segon lloc, el seu dret superior a la seva seguretat. No tinc cap dubte que vostès haurien fet el mateix que hem fet nosaltres.

La situació viscuda ha estat una emergència operativa real, i davant d'aquesta emergència la Generalitat ha activat *tots* els recursos al seu abast. Hem fet el que ens tocava fer sense importar si era de la nostra competència o no. Hem donat la cara sense importar si era de la nostra competència o no. Hem contractat sense mirar si era de la nostra competència o no. Així és també com entenem l'exercici de l'autogovern. Perquè, justament, el lideratge... (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, justament, el lideratge s'exerceix desacomplexadament, sense miraments, assumint-ne els encerts i també els errors.

Aquesta activació de recursos també s'ha traduït en mesures concretes i immediates per garantir alternatives reals de mobilitat en un sistema que, com els he dit, era canviant durant tota la setmana.

Hem decretat la gratuïtat del servei de rodalies durant un mes, perquè, ja ho he dit, no se li pot demanar als usuaris que paguin mentre el sistema ha estat en una crisi permanent.

Hem incrementat l'oferta de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en un vuit per cent a la línia entre Terrassa i Sabadell, i fins a un quaranta-quatre per cent en el tram Martorell-Barcelona en hores puntes, per absorbir la part de la demanda afectada per la incidència de rodalies.

A més, a través de la contractació d'emergència, el Govern ha reforçat amb més de cent cinquanta autobusos la xarxa interurbana d'autobusos existent, titularitat de la Generalitat. Aquests se sumaven als transports alternatius que ha tingut de posar en disposició Renfe com a responsable del servei ferroviari.

També s'han establert quatre serveis especials d'Avants gratuïts en la ruta Lleida - Camp de Tarragona - Barcelona, que treballarem, ja els hi dic, perquè es quedin de forma permanent.

Per facilitar la mobilitat per carretera, el Govern ha decidit aixecar el peatge de la C-32 i suspendre temporalment les zones de baixes emissions. I pel que fa a l'atenció a l'usuari, s'ha fet un reforç per ampliar el personal d'informació. S'ha exigít a Renfe que hi hagin informadors allà on toca, perquè la manca d'informadors és inacceptable. Renfe ha incorporat, a petició de la Generalitat, 634 informadors, repartits per cent quaranta estacions del servei de Rodalies. La Generalitat n'ha afegit cent dos més, mitjançant la contractació d'emergència, per donar suport a aquesta situació, i s'hi sumen més de vint efectius de suport de l'Ajuntament de Barcelona.

Hem fet allò que tocava fer en una crisi, que és protegir les persones i garantir la mobilitat en unes condicions segures, encara que això hagi comportat decisions difícils i molestes per a molts usuaris. I, en aquest sentit, hem hagut de posar en marxa el sistema alternatiu de transport més gran i complex que mai s'hagi activat a Catalunya. Aquestes actuacions, ja ho poden entendre, no són el model de futur, però són la resposta responsable a una situació excepcional.

Vull, en aquesta intervenció, dirigir-me, en primer lloc, als usuaris, perquè vull demanar-los de nou, en nom del Govern i del conjunt del país, disculpes. Prenguin-se-les com un exercici sincer i humil de qui concep la política com una eina de millora de la vida dels seus conciutadans i conciutadanes. Els demanem disculpes pels perjudicis soferts aquestes setmanes, i, sobretot, pels efectes, durant dècades, d'un sistema que no està a l'alçada del que es mereixen els ciutadans de Catalunya.

És per tot això que el Govern de Catalunya, no en tinguin cap dubte, està –i hi estarà sempre– per la defensa dels interessos del país. És per això que havent comprovat, en primera persona, errors en el sistema de gestió de rodalies, el Govern no només ha exigít solucions, sinó responsabilitats a Adif i a Renfe, com a operadors de l'Estat, que han estat assumides aquest mateix dilluns.

El titular del servei és la Generalitat de Catalunya, i l'operador que el presta, Renfe, no pot oblidar mai que ha de respondre i actuar a les ordres del Govern del país. Però vull també ser clar i contundent en aquesta cambra. Els nostres pitjors enemics serien el derrotisme, l'escepticisme o la frustració. D'aquesta crisi ens en sortirem, i vull insistir-hi: d'aquesta crisi ens en sortirem. Aquest ha de ser el punt d'inflexió per arreglar d'una vegada per totes la situació de rodalies de Catalunya.

Als grups de la cambra els vull estendre de la mà, com ho he fet en la sessió de control, perquè plegats fem un pacte de país, perquè tracem el full de ruta per a la refundació del sistema de rodalies a Catalunya.

Sé que hi ha molts ciutadans enfadats, sé que hi ha ciutadans desconfiats, però a tots vostès, com a representants del poble de Catalunya, els demano la seva col·laboració. La virtut de la política està en decidir cap on volem conduir aquesta indignació. Si la conduïm cap a la frustració o la confrontació o si la conduïm cap a l'acció i les solucions.

La frustració no solucionarà els trens de rodalies, no farà que vagin puntuals ni que les escales mecàniques funcionin correctament. Ans al contrari, només afavorirà l'enuig i l'antipolítica. En canvi, l'acció, l'exigència i l'autoexigència, la gestió i la política de les solucions ens obren un camí perquè plegats ens en sortim.

És per això que els estenc la mà en aquest gran acord de país. Ho faig sense apriorismes, sense voler participar de la cridòria ni del tacticisme polític. Ho faig amb una actitud sincera, amb la convicció sincera, perquè el país és de tots, i, si treballlem entre tots, ens en sortirem millor. Els parlo amb el convenciment que el camí que iniciem no serà ràpid ni curt. No els podem prometre miracles ni solucions màgiques. Tots vostès ho saben, no funcionen i només servien per enganyar la gent.

Parlem d'un projecte de país, i confio que, en un moment com aquest, sabrem deixar de banda les discrepàncies per posar per davant allò que realment importa: Catalunya i la seva gent i la unitat del país.

Els podem prometre treball i esforç, que és el que estem fent, i, sobretot, un full de ruta que vagi encaminat a atacar els tres problemes que, al meu parer, determinen els problemes i, a la vegada, les solucions del conflicte de rodalies. Ho he dit abans: vies, trens i gestió. Tenim les vies més antigues d'Espanya, els trens més antics de l'Estat, i un sistema de gestió obsolet que no respon a les necessitats del territori. Aquest és el motiu pel que fallen els trens. Li podem posar els adjectius que vulguem, però la realitat s'imposa i és tossuda, i més val que no ens equivoquem en la diagnosi. Una mala diagnosi portarà a un maltractament i, de maltractaments, el país ja fa temps que se'n penedeix.

Ho he dit fa una estona. Les deficiències del sistema venen de lluny. Així mateix, crec que és objectiu afirmar que la prioritat de la inversió ferroviària per part de l'Estat a la dècada dels 2000 ha sigut la inversió en la xarxa d'alta velocitat. Una distància, tot sigui dit, en els darrers anys que s'ha anat escurçant en favor de la inversió a la xarxa del tren convencional.

Els dono dues dades dels darrers anys per veure-ho més clar. Del total de la inversió d'Adif el 2014, quasi el vuitanta-nou per cent va ser en la xarxa d'alta velocitat, i només un onze per cent a la xarxa convencional. Ja, l'any 2024, la inversió en alta velocitat era d'un cinquanta-quatre, mentre que la de la xarxa convencional havia crescut a un quaranta-sis per cent. Només per explicar què ha passat, per donar la cara i per situar aquest moment com el que és: un punt d'inflexió per al futur de rodalies i del conjunt del sistema ferroviari de Catalunya. Perquè malgrat la crisi, el full de ruta per redreçar aquesta situació s'està desplegant i no té dreceres.

La solució passa per tres grans eixos que no són nous, i que ja estan en marxa. De la mateixa manera que coincidim en quina és la diagnosi, que passa per les vies, pels trens i pel sistema de gestió, la solució passarà per les vies, els trens i la gestió.

Arreglar les vies amb inversions necessàries que ja s'estan executant. Del pla de rodalies per als anys 2020 al 2025 s'han executat més de 2.666 milions, i s'han adju-

dicat més de 4.199 milions. Són suficients? Ja els hi dic jo, no. Però són un canvi de tendència històric. Entre 1990 i el 2018, la inversió mitjana anual en rodalies va ser de 131 milions d'euros. En els primers sis anys del pla de rodalies, aquesta xifra s'ha triplicat, arribant als 444 milions anuals de mitjana. Jo no em puc atribuir els èxits només d'aquesta situació. Els puc atribuir també a la feina de governs anteriors del país de Catalunya i també de la col·laboració amb el Govern d'Espanya.

De fet, part del perjudici a la mobilitat que s'està produint en els darrers mesos és a causa també de tantes obres, algunes de les obres en curs que ja venien abans d'aquest accident.

El desdoblament de l'R3 entre Parets i la Garriga, la renovació de la catenària entre Figueres i Portbou. I també els hi dic, abans hem parlat d'algunes persones de la meua formació política que han tingut responsabilitats de Govern, els dic que se'n recorden perfectament, els veïns de Sant Feliu i els de Montcada i Reixac, que és amb qui va començar el desdoblament i el soterrament d'aquestes vies.

Renovació dels carrils de Sant Vicenç de Calders a Martorell (*alguns aplaudiments*); les obres del nou accés a l'aeroport; la futura estació de la Sagrera; la remodelació de l'estació de Castelldefels; les actuacions a l'estació de Sants; el canvi en els sistemes d'informació i seguretat.

I també actuar en la flota, perquè els trens deixin de ser una font constant d'incidències. Com els he dit, trens vells que causen problemes a la xarxa són una part de les incidències diàries: pantògrafs enganxats a la catenària, problemes amb els sistemes de comunicació... És per això que, amb l'objectiu de solucionar aquest problema, s'ha decidit encarregar per valor de 1.100 milions, que hem de notar aquest mateix any, quan començaran a arribar cent deu nous trens de rodalies fabricats a Santa Perpètua de Mogoda, a l'empresa Alstom –aquesta també és una política industrial per al conjunt del país–, vint-i-quatre dels quals es troben en fase de proves i s'incorporaran a la xarxa progressivament durant aquest any, un cop hagin estat homologats per l'Agència Estatal de Seguretat Ferroviària.

I, en tercer lloc, impulsar un canvi en la gestió, perquè la xarxa es governi des de la proximitat, un camí que ja hem iniciat en la creació de la nova empresa mixta de Rodalies, que començarà a operar el 2027, mentre es despleguen totes les homologacions, també de seguretat, necessàries per poder esdevenir un operador ferroviari. Aquest ha de ser el veritable full de ruta: governar els trens des de Catalunya. Una decisió, per cert, que tampoc és exclusiva d'aquest Govern. Ha sigut gràcies als acords entre grups que pensem diferent, també amb Esquerra Republicana i amb el Govern d'Espanya, i també amb la col·laboració amb el Grup dels Comuns.

Una societat amb presidència catalana, amb majoria del consell d'administració catalana, i que anirà fent els passos necessaris per esdevenir una societat anònima de la Generalitat de Catalunya.

De nou, aquí no hi ha dreceres. Molts n'havien parlat, molts ho havien reclamat, molts ho havien criticat, però ha estat aquest Govern qui ha començat a posar les pedres d'aquest camí. És una lliçó que ja ens han ensenyat els darrers anys de Catalunya, sense primeres pedres no hi ha camí; si m'ho permeten, només hi ha retòrica i cap resultat.

Som en un moment de canvi de rumb. Després d'uns anys de dinàmiques que ens han portat fins aquí, per primera vegada, en dècades, hi ha un pla, hi ha un full de ruta, hi ha un govern determinat a dur-lo a terme amb el suport dels grups parlamentaris.

De nou, vies, trens i gestió. I aquest canvi de rumb té noms i cognoms: el pla de rodalies i el traspàs de Rodalies. Ara tenim un full de ruta d'inversions calendaritzades, actuacions prioritzades i mecanismes de seguiment, de nou, pactat amb els grups d'aquesta cambra. No és un pedaç per sortir del pas. És una de les eines per reconstruir el sistema i posar-lo al nivell que el país necessita.

L'actualització del pla de rodalies preveu una inversió per al conjunt del període 2020-2030 de més de 8.000 milions, el que significa un increment de 1.633 respecte al pla vigent, un vint-i-sis per cent més.

I també els hi demano que no entrin en la qüestió de la inversió executada, perquè ha estat d'un setanta-dos per cent, i la meua aspiració és que sigui del cent, però ha estat d'un setanta-dos per cent.

Especialment significatiu és el programa de reposició d'actius, que pràcticament dobla la seva assignació respecte al pla vigent, fins a 2.234 milions en tasques de manteniment i d'infraestructura, que, com s'han vist aquests dies, eren més que necessàries i també urgents. Parlem de més fiabilitat en la infraestructura, més qualitat del servei i més capacitat del sistema. Un pla que ens assegurarem que es compleixi, i que resulta fonamental per al nostre sistema ferroviari.

Aquest any tindrem avenços importants, com ara la finalització de les renovacions dels túnels d'Ascó i Capçanes i les actuacions que s'han de fer al túnel de Rubí; la renovació de les vies entre Badalona i Sant Adrià; la renovació de les catenàries entre l'Arboç - Castellbisbal, i Figueres i Portbou; la reordenació de l'estació de Granollers Centre; els nous accessos a l'aeroport i les noves estacions a la T1 i la T2; la posada en servei del nou sistema de gestió del tràfic ferroviari entre l'Hospitalet i Mataró, que permet augmentar la seguretat i la capacitat del servei, i començarem a incorporar els cent deu trens nous que feia més de quinze anys que no es renovaven.

I sobre la qüestió del traspàs, tan fonamental com ho és seguir treballant per les inversions, ho és seguir treballant pel traspàs de Rodalies. El traspàs de Rodalies ja no és una opció; és una necessitat operativa i institucional.

Catalunya vol exercir les seves competències, i si hem d'assumir les responsabilitats, les hem de poder exercir. No ens fa por donar la cara, els ho dic amb honestat, comporti el que comporti, però si la donem, hem de poder decidir sobre el servei que es presta.

Aquest camí que hem iniciat no té marxa enrere. Catalunya ha de tenir la capacitat de planificar, gestionar i respondre davant d'incidències com aquesta, perquè coneix el territori, però també perquè som els qui rendim comptes davant de la ciutadania. Seré clar: el compromís en el traspàs segueix no només intacte, sinó que s'ha demostrat més urgent i necessari que mai. I si m'ho permeten, també és una manifestació de la voluntat i de la manera de ser d'aquest Govern. Els acords es compleixen.

Vull, també, dirigir-me a la ciutadania per compartir-los no només la manera de fer, sinó també quin és el tarannà del Govern. El nostre país, en les darreres dècades, ha passat dels 6 als 8 milions de persones. Per fer avançar el país calen nous trens, noves vies, nous hospitals, noves escoles, noves carreteres. Aquest Govern ha tingut sempre una determinació: treure el país al país de la paràlisi, prendre decisions i una actitud de col·laboració amb tothom. Podem tenir visions diferents del país, podem tenir models diferents de país, però la realitat és tossuda i és incòmoda; només serà possible sortir-nos-en amb els trens, els hospitals o les carreteres per la via d'arribar a acords. Acords entre partits, acords entre el Govern de Catalunya i el món local, acords, en definitiva, entre les institucions.

També els vull dir un missatge ben clar, no vull que confonguin l'actitud de col·laboració amb el Govern d'Espanya com un acte de tebiesa, sinó tot el contrari, com un acte de fermesa i un acte de responsabilitat.

Els acords fan gran el país: els acords són els que permeten les inversions; els acords són els que permeten que haguem acordat ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra amb 25.000 agents; els acords són els que permeten que hàgim anunciat noranta-un nous jutjats per desplegar-se a tot el territori de Catalunya; els acords són els que permeten que anunciem una nova societat de Rodalies per començar el traspàs en la gestió; els acords són els que permeten inversions milionàries per al manteniment d'una infraestructura ferroviària deixada durant tants anys, o els acords són els que permeten un nou model de finançament de 4.700 milions d'euros, que

espero, d'una vegada per totes, que els grups de la cambra no només valorin com a necessari, sinó també com a urgent. *(Aplaudiments.)*

Els he de dir, amb tota contundència i honestament, que hi ha més valentia en els acords que en el bloqueig. Els acords comporten negociació, exigència i pacte. El bloqueig, immobilisme, distracció i conseqüències desastroses per al país.

Aquest és un govern d'acords, i, per això, avui també els ho proposo amb la mà estesa al conjunt dels grups de la cambra. Demanar acords no és contradictori amb ser exigent, sense importar el color polític, però aquest és un govern d'acords, perquè els acords són l'únic camí que ens portarà a les solucions. Podem quedar atrapats en el retret o podem construir plegats el sistema de rodalies que Catalunya es mereix.

Vull tancar aquesta primera intervenció com he començat. Han estat uns dies durs per al país, però ens en sortirem. Amb determinació i constància, parlarem amb fets. I només així ens guanyarem de nou la confiança dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en el sistema ferroviari del país.

I, abans d'acabar, deixin-me fer un reconeixement personal que crec que és just i necessari. En primer lloc, a la consellera Paneque i a tot l'equip de Territori, que han estat al capdavant d'una emergència sense precedents en el nostre país *(aplaudiments perllongats)*; a tot l'equip de mobilitat, que ha posat per damunt de tot, en moments molt difícils, la seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; a tot l'equip del Departament d'Interior; a tot l'equip del Departament de Salut; a tot l'equip del Departament de Treball; a tots els alcaldes i alcaldesses; a totes les persones que han col·laborat perquè han entès que, davant d'aquesta crisi, només podíem fer que..., prendre decisions valentes, com ha sigut aturar el servei per poder garantir la seguretat de tots i totes.

Els hi demano que, davant d'aquesta situació, fem una reflexió d'alçada de mires. Ho he dit en la meua intervenció: comparec amb humilitat, amb la mà estesa davant dels grups, amb un oferiment a aquells que han donat suport al conjunt de les iniciatives que ha presentat el Govern o que han treballat amb ells per fer front a la situació de rodalies i també a aquells que exerceixen la tasca d'oposició. Sempre ho hem dit: una bona oposició contribuirà sempre a fer un bon govern, però els hi demano que estiguin al costat de la responsabilitat. Així és com vàrem actuar sempre nosaltres i el president de la Generalitat quan va exercir la seva tasca de cap de l'oposició, amb responsabilitat, lleialtat i mà estesa. És l'única forma que tenim per fer avançar el país i no conduir-lo a la frustració.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller. A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps de quinze minuts cadascun, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la seva presidenta, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Conseller Dalmau, sort que venia amb humilitat. *(Alguns aplaudiments.)* En tot cas, conseller, el reconeixement l'ha de demanar a totes les persones que han quedat tirades a les andanes i que no han sabut quin tren podien agafar *(alguns aplaudiments)* per anar a treballar, per anar al metge, per anar a la universitat. Aquest és el reconeixement que hauria de demanar.

Miri, la seva compareixença avui només tenia sentit si era per demanar el cessament de la consellera Paneque. Era l'única manera que tenia de poder ser mínimament creïble i no ho ha fet. Una oportunitat perduda de liderar el país en un moment de caos, de col·lapse i de poca transparència. Perquè les disculpes sense conseqüències no tenen credibilitat. Les responsabilitats no s'assumixen amb discursos; s'assu-

mixen amb decisions. Per això la primera havia de ser aquesta: fer plegar la consellera Paneque. No per tacticisme, sinó per tres raons que ara li explicaré: la primera, perquè era un col·lapse anunciat –no és nou– i no l’ha evitat; la segona, perquè quan la crisi ha esclatat no l’ha sabuda gestionar, i la tercera, perquè qui no ha sabut gestionar el desastre no pot liderar la solució.

I no diguin que no estaven avisats, perquè fa gairebé un any, a petició de Junts, ja vam aprovar la seua reprovació i la petició del seu cessament en un altre moment de mala gestió. Les bones paraules i les bones intencions ja no servixen i les excuses tampoc. L’hora és greu; és molt greu i ja n’hi ha prou. Les promeses i la propaganda –que van com un rellotge, perquè en això són uns experts– no faran possible que Catalunya pugui tenir una cosa tan senzilla com hi ha en qualsevol país avançat, que els trens funcionen; que els treballadors puguin arribar a la feina sense l’angoixa diària de si els trens fallaran o no, o fins i tot de perdre la feina o d’haver-hi de rebutjar per culpa de Rodalies; que els estudiants puguin assistir a classe o a presentar-se a un examen; que la gent pugui tenir la certesa que podrà arribar al metge, i que les empreses no perdin competitivitat per un servei ferroviari indigne.

Això a Catalunya no passa. Volem que Rodalies deixi de ser una loteria i siga un servei públic i, sobretot, volem que la gent no tingui temor d’haver d’agafar el tren. Perquè no només hi ha hagut la suspensió del servei, les anul·lacions i els retards. Hi ha hagut diversos desprendiments a les vies. Malauradament, amb una víctima mortal i, òbviament, aprofitem novament per traslladar des d’aquí el nostre condol a familiars, amics i a companys. No es pot posar en risc la vida dels passatgers i dels treballadors. Els trens han de ser puntuals, sí; però primer de tot han de ser segurs.

Que hi haja vint-i-tres punts negres –o trenta, que ens ha dit avui– a la xarxa de Rodalies i que les obres no es facin de manera immediata no transmet cap mena de confiança –tot al contrari–, i que la solució siga que el Govern i Adif es comprometen a avaluar les àrees crítiques en una reunió cada dos mesos encara menys. Estem cansats d’anuncis buits, de reunions, de comissions, de plans que no servixen per a res. Només per a la propaganda i per a guanyar temps. I dic això dels vint o trenta dies perquè aquesta informació no la tenim actualitzada, perquè vostès han decidit de suspendre les reunions amb els grups parlamentaris, malgrat que aquesta situació encara és viva.

Rodalies a Catalunya és un sistema fallit, conseller, i una part del problema és d’incompetència del seu Govern. I ja n’hi ha prou de tanta incompetència. Aquesta setmana han deixat l’autogovern de Catalunya per sota terra; han fet completament el ridícul i han deixat abandonats i desinformats milers de catalans. El Govern de tothom deixa sense trens tothom; el Govern de tothom genera inseguretat a tothom.

Repassem-ho, repassem-ho telegràficament. Repassem el que ha passat els últims dies, perquè és el perfecte reflex de la seua improvisació, descoordinació i desinformació; una situació, en resum, esberrant. La cronologia, sí, jo també faré la cronologia: dimarts a mitjanit suspenen el servei, però molts usuaris no ho saben fins a l’endemà, quan ja són a l’estació. Dimecres anuncien que dijous funcionaran els trens, concretament ho anuncia vostè tot orgullós. Suposo que pensava que havia superat la crisi i que l’havia superada amb nota. I res de res; els maquinistes es planten per falta de seguretat i els usuaris un altre cop perplexos a les andanes.

Vostès diuen «blanc», els canals de comunicació oficials de Rodalies diuen «negre»; vostès diuen «represa del servei demà», els canals de comunicació oficials de Rodalies l’endemà diuen «no es presta servei per causes operatives». Divendres reprenen parcialment el servei, però una esllavissada a l’R-11 torna a aturar-lo. Dissabte a les tres de la matinada diuen que aturen la circulació, però Renfe els contradia i a les dotze del migdia ordenen parar màquines. La resta de dissabte i de diumenge, sense trens, i diumenge confirmen que dilluns sí, que dilluns torna Rodalies i que torna amb la seua normalitat habitual. Però atenció: dilluns, inici del servei a quarts de sis, interrupció del servei a quarts de set, inici a quarts de vuit, interrupció també

a quarts de vuit i inici al cap d'una estona, però no amb la totalitat del servei i amb les incidències habituals.

Si l'hora no fos tan greu, jo els diria que han guanyat el joc dels disbarats, conseller: caos i desconcert. Un trist espectacle i un gran desgavell. I sí, caos, ho poden preguntar a la ciutadania. I hem de recordar que dels últims set anys i mig vostès han presidit Renfe durant sis anys i mig. El PSC ha estat tot aquest temps al capdavant de Renfe i el PSOE està al capdavant del Govern d'Espanya i, per tant, d'Adif i Renfe, des de fa gairebé vuit anys. Els hauria de caure la cara de vergonya. Conseller, el joc dels disbarats no surt del no-res; surt de la seva incompetència, que és conjuntural, perquè confiem que no durin massa al Govern i, sobretot, surt de la dependència, de Catalunya, de l'Estat espanyol –que aquest factor, malauradament, sí que és estructural.

Vostès mai no s'han plantat davant del Govern espanyol i mai no ho faran, ni en aquest tema tan greu ni en cap altre, perquè ja ho hem vist en reiterades ocasions: són el mateix; PSC i PSOE són el mateix. Rodalies és el resum perfecte d'un model autonòmic, centralista i jacobí, que menysté volgutament i de manera sistemàtica Catalunya: desinversió crònica, manteniment insuficient i degradació sostinguda. No és una casualitat. És una voluntat expressa; forma part d'una estratègia premeditada per fer caure Catalunya en la decadència.

Posem-hi dades, perquè aquí no hi ha opinió; hi ha números. Per començar, Catalunya arrossega un dèficit històric amb 51.000 milions d'euros en infraestructures i el setanta-cinc per cent és en matèria ferroviària. Per tant, més de 38.000 milions que deu l'Estat espanyol a Catalunya en aquest àmbit. Amb aquests recursos, la situació a Rodalies seria absolutament diferent.

Però vostè, conseller, podria dir «això és culpa del PP», «això és culpa de la dreta» i, per tant, mirem què fa el seu partit, el PSOE, quan governa; vostè, que s'omple la boca amb les dades de les inversions. Xifres oficials del Govern espanyol sobre l'execució dels pressupostos de l'Estat en el primer semestre del 2024. I no tenim més dades perquè estan incomplint la llei –ja ho deu saber–; són les últimes que tenen publicades. Grau d'execució dels primers sis mesos del 2024: Madrid, cinquanta-vuit per cent; Catalunya, en el mateix mig any, vint per cent. Mirem un any sencer. Busquem les dades del 2023: Madrid, 212 per cent; Catalunya, quaranta-cinc per cent. Amb aquestes dades, no fa falta afegir-hi cap descripció més. (*Alguns aplaudiments.*) Aquest incompliment, volgut i sistemàtic, perjudica els 8 milions de catalans. Voten a qui voten. I vostès ho permeten.

Per cert, pensen demanar a la ministra Montero que publiqui d'una vegada totes aquestes dades pendents? Perquè fer-ho no és una qüestió de voluntat política; fer-ho és una qüestió de compliment de la llei. De fet, ens sorprèn que ara exigixen solucions immediates a Renfe i Adif quan el PSC ha votat tots els pressupostos de l'Estat i, per tant, ha avalat i ha assumit tots els incompliments del Govern espanyol. I, miri, sí, escoltant-lo a la sessió de control, escoltant-lo a la compareixença, potser sí que s'està preparant de venir a la manifestació del dia 7 de febrer.

I, evidentment, també ens sorprèn que demanessen dimissions a Renfe i Adif, que són del seu mateix partit, i sense abans haver assumit responsabilitats des del Govern, amb la dimissió de la consellera Paneque, com li deia abans. Amb dimissions tècniques no n'hi ha prou i vostè ho sap. No intentin tancar les responsabilitats amb caps de turc. Calen dimissions de primer nivell, de la consellera Paneque i del ministre Puente. (*Alguns aplaudiments.*) La cambra avui li ha dit amb una àmplia majoria.

Després de tot aquest despropòsit, avui, conseller, li faré una petició formal. Com que ja hem vist que no tenen ni la més mínima intenció de cessar la consellera Paneque i que vostès persistiran en l'error, la petició que li fem i que li demanem formalment és que aturen l'actual traspàs de Rodalies. Aturen-lo, rectifiquen, facen marxa enrere. No volem un traspàs en fals, amb Renfe amb una majoria absoluta

dins l'empresa mixta i amb un nou menysteniment per a Catalunya. Volem un traspàs cent per cent català. (*Aplaudiments.*) Aturen aquesta negociació; aturen aquesta negociació amb els seus socis d'Esquerra Republicana, si us plau, i recapaciten. Ja els anuncio que portarem aquest punt a votació en el proper Ple, perquè volem la Renfe fora de Catalunya.

Hi ha una pregunta que és simple i ho explica tot. Per què a Catalunya hi ha uns trens que funcionen i uns trens que col·lapsen? Si el país és el mateix, si l'orografia és la mateixa, si el clima és el mateix. En un cas, la normalitat en el servei és que els trens vagin puntuals i amb regularitat i, en l'altre cas, la normalitat en el servei és que els trens acumulen avaries, retards i caos. La diferència és una: els Ferrocarrils de la Generalitat depenen de Catalunya; Rodalies depèn de l'Estat. Quan la clau és aquí, el servei funciona; quan la clau és a Madrid, el servei falla. No és mala sort; és no tenir el poder de decisió. Si la clau continua en mans de Madrid, Catalunya continuarà en el col·lapse i nosaltres no contribuirem a mantenir aquest desgavell i vostès tampoc no ho haurien de fer.

Entre la Catalunya dels Ferrocarrils i la Catalunya de Rodalies, volem la Catalunya de Ferrocarrils. Sumem els seus dinou diputats del PSC a Madrid a favor d'un traspàs real, efectiu i cent per cent català; defensen Catalunya i deixen de defensar el PSOE. I els partits independentistes, de la mateixa manera que fa setmanes que demanem un front comú pel tema del concert econòmic, pensem que també és necessari fer extensiva aquesta força pel traspàs integral de rodalies. Cal un front comú per rodalies. Si sumem la nostra força a Madrid, tenim una oportunitat històrica per obligar el Partit Socialista a moure's.

I mentrestant, des de Junts, propostes concretes i efectives que ja va anunciar ahir el nostre portaveu, Salvador Vergés, i que avui ha tornat a citar durant la sessió de control a la consellera Paneque, relacionades amb la inspecció, amb els talls de servei i amb les alternatives, amb les compensacions econòmiques, les responsabilitats i la governança. No són un titular. Les registrarem en forma de moció i les portarem a votació en el proper Ple. I, si em permet, les mencionaré de manera ràpida.

Com a mesures de xoc, un equip tècnic de Ferrocarrils i professionals independents de Renfe i Adif per auditar la xarxa i els trens; fer talls quirúrgics i no amb suspensions generals; garantir plans alternatius de transport gratuït i dimensionats; aixecar els peatges diversos mentre no hi haja servei; aprovar compensació a empreses i treballadors; liderar una comunicació clara, constant i directa amb els usuaris, començant amb la incorporació de les plataformes a les seues reunions de coordinació; i finalment, reclamar a Renfe i Adif els costos directes i indirectes del col·lapse i portar-los als tribunals, sí, per responsabilitat civil i per responsabilitat penal.

I com a mesures estructurals, mentre no hi haja un traspàs cent per cent català, resoldre el contracte de prestació amb Renfe i assumir des de Catalunya la direcció del servei a través de Ferrocarrils; forçar que la puntuació en les adjudicacions de contractes d'obres ferroviàries tinga en compte la durada i els costos dels plans alternatius de transports necessaris; i planificar una xarxa ferroviària i de mobilitat que interconnecte el país de manera descentralitzada, sostenible, eficient i amb integració tarifària.

I ara, conseller, torne a sortir aquí, mire'ns a tots als ulls i torne'ns a dir que Junts no fa propostes. Torne'ns-ho a dir, si vol (*alguns aplaudiments*), perquè nosaltres som aquí per fiscalitzar, però també som aquí per exercir d'alternativa a aquest despropòsit. Som aquí per generar les propostes que el seu Govern no té. Som aquí per liderar des de l'oposició, amb transparència, amb rigor i amb anàlisi de la situació.

No acceptem la resignació, no acceptem que es normalitze el col·lapse i que el país quede aturat. Nosaltres, conseller, certament hem vist que aquesta crisi els ha posat a prova. I Déu n'hi do que malament que estan superant aquesta prova. Davant les excuses, responsabilitat; davant el col·lapse, solucions; davant la resignació, am-

bició; davant la incompetència i la dependència, independència. Menys Espanya i més Catalunya, menys Renfe i més Ferrocarrils de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia a tothom. Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats, conseller Dalmau. Avui no parlem només de rodalies, avui parlem de credibilitat política, de lideratge institucional i de si aquest Govern està exercint realment la responsabilitat política que li pertoca davant d'un dels serveis públics que és troncal, que és essencial per al nostre país, que són rodalies. El que ha passat aquesta darrera setmana, ja no parlo de quina és la *normalitat* a rodalies, que no és una altra que trens que mai surten a l'hora o bé que no arriben o que sempre arriben tard –diria que la mitjana és que més de la meitat dels trens no arriben a l'hora–. No és una anècdota ni tampoc és un episodi de caràcter puntual. És una crisi estructural que arrosseguem des de fa anys i panys, des de fa massa temps, i que ha tornat a posar al descobert totes les mancances d'un sistema ferroviari fràgil, infrafinançat i mal governat.

Comencem pel principi. La pluja no explica el col·lapse. La pluja és un detonant, no és la causa del que ha estat passant. En qualsevol sistema ferroviari robust, la pluja intensa no hauria de provocar ni els esfondraments, ni els descarrilaments, ni les aturades generals del servei. Les infraestructures estan... –o millor dit–, haurien d'estar pensades per suportar episodis meteorològics que són adversos i previsibles, especialment en un context de canvi climàtic. No estic dient que el risc zero..., no existeix. El que estic dient és que les infraestructures també han de ser resilients i han de preveure el canvi climàtic. Ferrocarrils ho fa. Si a Catalunya això no passa, no és perquè plougui, és perquè el sistema ja estava debilitat i la prova del que estic dient és Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que ha funcionat. És veritat que són línies de molt pocs quilòmetres comparats amb el que és la xarxa de rodalies, mitjana distància i regionals.

La pluja no ha causat el problema. En tot cas, el que ha fet la pluja és fer-lo ben visible i el que ha quedat al descobert és una realitat molt dura i que no ens agrada. No agrada a ningú. Les infraestructures que encara són de titularitat de l'Estat són velles i estan mal conservades. Talussos sense manteniment, drenatges insuficients, sistemes de seguretat obsolets i que no garanteixen la seguretat. Les infraestructures ferroviàries, però també les viàries. Anotem la qüestió: també les viàries, aquelles que depenen de l'Estat.

Tot plegat no és fruit de la mala sort, és el resultat de dècades i dècades de desinversió i desatenció. A Catalunya plou sobre mullat. Hi ha hagut un accident greu, ha mort un maquinista en pràctiques jove. Dono el condol des d'aquí en nom d'Esquerra Republicana a la família. També un record per a les persones lesionades. I d'això, doncs, la responsabilitat recau en els responsables i titulars del sistema: Adif, Renfe i, evidentment, el Ministeri de Transports i Mobilitat Sostenible.

Però aquest accident no ha estat un fet aïllat, perquè ja ens ha passat d'altres vegades i, com deia, és la conseqüència d'un abandonament sostingut en el temps. I aquí hem de poder parlar sense embuts. Tot el que ens passa és conseqüència, i ho hem dit tots, d'un infrafinançament prolongat en el temps. Catalunya aporta més recursos dels que rep, una veritat de Perogrullo que tothom sap. I això passa també des de fa anys i panys. No tenim els recursos, ni la capacitat tampoc de decidir què ens cal i què necessitem per mantenir les infraestructures que garanteixen el dret a la mobilitat i, en aquest cas, estic parlant del dret a la mobilitat que ha de garantir Rodalies. Aquest infrafinançament no és una percepció política d'uns pocs o dels d'Es-

guerra Republicana; està documentat, les xifres van i venen tot el dia i és una realitat que se'ns posa al davant cada dia.

Per això, l'aposta d'Esquerra Republicana, doncs, ha estat troncal. La resolució del conflicte polític, la repressió política, el comptador a zero, un sistema de finançament just per a Catalunya i el traspàs integral de Rodalies. I és cert que amb relació a Rodalies poso en valor el que ha passat aquest darrer quinquenni. És veritat, s'ha invertit més que mai, però com que venim de tan avall, tot allò que es fa és com posar-ho en un pou sense fons: 2.600 milions d'euros executats, 1.000 milions licitats. I efectivament, arribarà un nou quinquenni en el que s'incrementarà notablement la inversió. Hem incrementat fins als 8.000 milions d'euros, 1.700 milions, que alguna part hi devem tenir a veure la gent d'Esquerra Republicana. Però resulta del tot insuficient, perquè encara necessitem més inversió. Perquè venim de dècades de desinversió i això es manifesta en vies degradades, estacions envellides i amb serveis de rodalies que col·lapsen davant de qualsevol tensió, plogui molt o plogui poc, i quan no plou també s'espantlen.

Conseller Dalmau, cal revertir la tendència a la no execució d'allò pressupostat quan es tracta de Catalunya, i que respon a una manera de fer que és estructural, a una prioritització política que quan han hagut de triar –no dic vostès, uns quants més– sovint mai han triat a Catalunya. Això ha passat amb *gobiernos* del Partit Popular, però també ha passat amb *gobiernos* del Partit Socialista Obrer Espanyol. Per això, l'aposta d'Esquerra Republicana és també –i agafi'm el guant– el consorci d'infraestructures, perquè forma part també d'aquest acord d'investidura.

És cert, com deia abans, que aquests darrers anys hem fet passos per revertir aquesta situació i Esquerra Republicana ha estat clau perquè això passés. Ens ho podíem mirar d'una altra manera; no ho hem fet. Ens hem arremangat i hem reclamat allò que sabíem..., que hi deixaríem tots els pèls a la gatera. Però és insuficient i s'han de compensar les dècades de dèficits d'inversió. I la manca d'inversió té conseqüències molt concretes: manca de manteniment preventiu, actuacions que van tard, serveis públics tensionats i una pèrdua constant –perquè això ens hauria de preocupar molt i molt– de confiança en les institucions per part de la ciutadania. Tot plegat ens ha portat a una situació, com deia un usuari fa un parell de dies davant de la televisió nacional de Catalunya, que fa que tot això sembli can pixa i rellisca. Doncs ho hem de revertir.

Ara bé, una cosa és l'origen estructural del problema i una altra de ben diferent com s'han de gestionar les crisis quan esclaten. I aquí el Govern de la Generalitat no ho ha fet tan bé. Jo li he de dir: «No ho han fet tan bé; no han estat del tot a l'alçada.» Alguns més que d'altres, però no tots han estat a l'alçada. El Govern ha suspès en la gestió d'aquesta crisi de mobilitat. Han redreçat en el tram final, però no han estat a l'alçada. Ens volien vendre que era el Govern de la gestió. La crua realitat o el principi de realitat sempre, quan estàs al capdavant de les institucions, se t'acaba posant al davant.

A nosaltres també ens van passar, però vostès també els està passant. I ni trens suficients, ni informació clara, ni servei de transports alternatius ben coordinats. És obvi, doncs, que tampoc han estat el Govern per a tothom, almenys dels 400.000 usuaris de Catalunya que pugen a rodalies i que fan acte de fe cada dia per rodalies, doncs tampoc no ho han estat. Davant del caos calien respostes clares i informació real. La ciutadania buscava respostes i el que han trobat han estat incerteses, informacions contradictòries, anuncis que no es complien, manca de coordinació entre Renfe, Adif, Generalitat, *ministerio* i també, en algun cas, s'han oblidat dels ajuntaments. Aquests moltes vegades s'han trobat sols i alguns han decidit, doncs, generar els seus propis sistemes alternatius de transport. On era el ciutadà, la ciutadana? On era la mirada municipalista? On està la proximitat?

Conseller, els ho hem dit moltes vegades. Vostès han de triar si governen per Catalunya o governen supeditats a Espanya. No es pot governar Catalunya i no estar

disposat a avantposar sempre les ciutadanes i els ciutadans del nostre país davant de tothom, dels interessos del Partit Socialista Obrer Espanyol –que ja no sé si és germà seu, cosí, cosí segon o cosí valencià–, però, en tot cas, han d'avantposar sempre les catalanes i els catalans.

I, efectivament, l'única solució és governar-ho tot, tenir el govern absolutament de tot. Ja sé que el seu horitzó, el seu, de vostès, i el nostre, és molt diferent. Ja arribaran també en aquest horitzó. Governar-ho absolutament tot. I s'han vist obligats ara també a fer avançar ràpid i de pressa aquest acord del traspàs. El traspàs de Rodalies és la solució. Prou de fórmules màgiques. Hi ha una solució, que és el traspàs de Rodalies. Un dia, més aviat que tard, aquesta empresa serà cent per cent catalana. I busquin el contracte programa amb Renfe, perquè no existeix. Haurien de consultar més els seus companys, entre ells el president del Parlament, que, com jo, tampoc va trobar el contracte programa amb Renfe. (*Alguns aplaudiments.*)

Ara cal accelerar el compliment. Ara, aquest acord, i més ràpid que mai, però tampoc no eximeix la responsabilitat d'aquells que haurien d'exigir solucions immediates al caos sense precedents. Pactar ens obliga a fiscalitzar, i cregui'm que ho farem. Nosaltres pactem, dialoguem, negociem, acordem, rubriquem, complim i esperem dels altres que facin exactament el mateix. Nosaltres, Esquerra Republicana, estem fermament convençuts que quan la Generalitat té totes les competències, les reals, i tota la capacitat d'actuar, els serveis públics funcionen millor.

I perquè això passi, cal que ho governem tot a rodalies: les infraestructures, l'operativa, la inversió en un mateix centre de decisió i des de la proximitat i amb recursos suficients i amb rendició de comptes davant de la ciutadania. Governar des de Catalunya per garantir drets i llibertats a les catalanes i els catalans. Governar-ho tot i fer-ho amb responsabilitat, i si això no passa, si no es fa amb responsabilitat, s'han d'assumir responsabilitats. I, sí, en aquesta crisi el responsable és el titular de la infraestructura –el titular de la infraestructura. Ara, no facin de parallamps, perquè llavors s'acaben rostint els que no són els titulars de la infraestructura.

Conseller, parlant de responsabilitats, hi ha responsabilitats econòmiques que hauran de ser assumides per l'Estat, pel Govern de l'Estat. Li demano que..., escolti, en faci el llistat. Jo li faig uns quants apunts, i que no són altres que ha de rescabalar la Generalitat de Catalunya, perquè –vostè ho ha dit– no érem competents, però ho hem posat i, per tant, això té un cost, i té un cost per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, que ha representat, doncs, rescabalar la Generalitat de Catalunya del cost que ha representat incrementar els plans alternatius de transport, l'increment de freqüències per part de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, l'aixecada de barriera de la C-32, que deu rondar els 600.000 euros diaris. Per tant, que paguin, perquè en són responsables. Per tant, demanin al Govern que efectui i també els demanem a vostès que efectuin el corresponent informe econòmic del sobrecost que això ha representat, perquè la crisi encara no ha acabat, i vostè això ho sap.

Reiterem i exigim al Govern de la Generalitat que compleixi, també, amb els acords aprovats en el seu dia per aquest Parlament en el Ple monogràfic d'infraestructures i ens cal millorar, doncs, els protocols d'actuació, perquè quan hi ha tants caps i tant *mando en plaza* resulta que no acaba anant mai massa ningú.

I en l'àmbit laboral, doncs caldrà també que algú assumeixi responsabilitats –ho apuntava abans el diputat Jordi Albert, el portaveu adjunt–; algú ha d'assumir responsabilitats, perquè el cost és elevadíssim, i no el poden pagar ni els treballadors i treballadores del nostre país ni els empresaris ni empresàries del nostre país. I també les universitats; segur que hi ha estudiants que no han pogut fer exàmens –doncs això també s'haurà d'arreglar– o classes a les que no han pogut assistir. Bé, doncs fem-ne el llistat i demanem responsabilitats a qui pertoqui.

Conseller –vaig acabant–, toca prioritzar les inversions que necessita el país, les que de veritat necessita el país, que en això tampoc hi coincidim –no hi coincidim massa sovint–, perquè sap vostè que ara mateix la prioritat per a Catalunya han de

ser i són els trens, i no ho és l'ampliació de l'aeroport del Prat. Ja sé que en això vostès i nosaltres no ens hi entendrem mai. La prioritat són els trens; allò que dona servei a la majoria, al conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. El Prat no ho era fa uns mesos, però tampoc ho serà ara, una prioritat. La veritable prioritat és la mobilitat col·lectiva. I, conseller Dalmau –l'hi torno a dir–, hauran de triar: governar per Catalunya o pensar i governar pensant en que pot prendre mal el Govern de Madrid. Si vostès trien Catalunya, nosaltres sempre hi serem, i sap vostè que nosaltres sempre hi som.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Cataluña y el conjunto de España viven una crisis ferroviaria inédita en nuestra historia reciente, una crisis que se ha cobrado cuarenta y seis víctimas mortales, para las que tenemos un emocionado recuerdo y también para sus familias, y también centenares de heridos a los que enviamos un fuerte abrazo y deseamos una pronta y satisfactoria recuperación, pero que, además, en el caso concreto de Cataluña, nos ha sumido en cuatro días de caos absoluto, desinformación, contradicciones constantes, graves pérdidas económicas para miles y miles de usuarios y empresas.

Pocos días antes de estos episodios, el ministro del ramo, Óscar Puente, presumía de estar gestionando la red ferroviaria más notable de todo Occidente y anunciaba el inminente incremento de la velocidad del AVE hasta llegar a los 350 kilómetros por hora. Por su parte, la *consellera* Paneque anunciaba el pasado 12 de enero la futura empresa mixta de Rodalies, totalmente ajena a la situación real de nuestra red ferroviaria, con un tono triunfalista y absolutamente autocomplaciente. Por desgracia, ha tenido que morir mucha gente para que, de golpe, todo el mundo se haya dado cuenta de que estaban vendiendo humo. Engañaron y ocultaron la realidad, y por ello deben dimitir el uno y la otra. Lo más indignante de todo esto es que Pedro Sánchez lleva ya casi ocho años gobernando en España –ocho años, no ocho meses: ocho años–, y en esos casi ocho años ha sido siempre sostenido por Esquerra Republicana y Junts, porque nunca ha gozado de una mayoría suficientemente amplia para gobernar de otra manera. Pues bien, a pesar de esa situación, hoy vemos que el Gobierno culpa al cambio climático y a Rajoy y que los separatistas culpan a España, así, en abstracto. Permítanme analizar con cierto detalle este asunto.

Resulta que Esquerra y Junts mantienen durante ocho años a Sánchez, pero cuando las cosas se tuercen culpan a España –culpan a España–, pero tienen las instituciones españolas okupadas –con ka–; mandan y cobran, cobran y mandan, pero si la cosa se tuerce, entonces, ¡ay, amigo!, la culpa es de España. ¡Menuda jeta se gastan! (*Alguns aplaudiments.*) Han llenado Televisión Española de los suyos, han llenado Renfe de los suyos, han llenado AENA de los suyos, han llenado Red Eléctrica de los suyos: Mikimoto, Tremosa, Eduard Gràcia, Pere Soler, Elena Massot, todos suyos, todos superespañolazos para cobrar, pero, a la hora de apechugar y asumir responsabilidades, *visca Catalunya lliure!* A otro perro con ese collar, porque a nosotros no nos la cuelan. (*Aplaudiments.*) Ya está bien de soplar y sorber a la vez. Ja està bé de fer la puta i la Ramoneta. (*Remor de veus.*)

Miren, de un modo u otro, ustedes han mandado siempre. Resulta que han puesto a Pere Macias a dirigir la operación *rodalies*. ¿De dónde viene Macias?, ¿del PP de Aranda de Duero? ¡No! (*Rialles.*) Viene de ustedes, es de los suyos –de los suyos. En definitiva, aquí los responsables máximos son Sánchez, Illa, Puente y Paneque, pero Esquerra Republicana y Junts son cooperadores necesarios, y los Comunes también, que no me olvido de ellos, aunque vayan en bicicleta. (*Rialles i alguns*

aplaudiments.) La pregunta es obligada y flota en el ambiente: ¿van ustedes a romper con Sánchez por su incompetencia y corrupción? Ya contesto yo por ustedes: no, no lo van a hacer; es más, probablemente lo van a apuntalar más que nunca Esquerra y Junts –sí, Junts también. Junts hará lo que ha hecho esta mañana: agitará las extremidades y se harán los indignados, pero a la hora de la verdad mantendrán a sus representantes cobrando y mandando como han hecho siempre. Se aceptan apuestas cuando ustedes quieran.

Segunda cuestión. Esto es *made in* socialistas: la culpa es de Rajoy –no te lo pierdas. Asumiendo que los niveles de ejecución presupuestaria en Cataluña nunca han sido especialmente brillantes..., ¡eh!, ni los niveles de ejecución de los presupuestos generales del Estado en Cataluña ni los presupuestos de la Generalitat en nuestra propia tierra, como demostré una vez desde este atril. Aquí siempre se ha ejecutado mal, los gobiernos de Madrid y el Gobierno de Cataluña exactamente también.

Pero, bien, asumiendo que eso es así, cabe decir, siguiendo los propios datos del Departament d'Economia de la Generalitat, que los niveles de ejecución en los últimos años Rajoy fueron sustancialmente mejores que los de los años Sánchez. Pero, en cualquier caso, aceptemos la tesis, porque es así, de que en este asunto todos debemos hacer autocrítica y todos debemos mejorar. Pero, ahora bien, ¿de verdad es democrático responsabilizar al que hace ocho años que no es presidente para taparle las vergüenzas al que lo es desde hace ocho años? (*Alguns aplaudiments*.)

No estamos ante un problema de competencias; estamos ante un problema de incompetencias. Mire, a ustedes ya les pasó en época de *tripartit*. En el año 2007 –la memoria es muy corta–, tuvieron tres meses *rodalies* paralizado. El hundimiento del túnel del Carmel. Socialismo y trenes son como agua y aceite. Nosotros no seremos perfectos, pero a nosotros nunca nos han pasado las barbaridades que les ocurren a ustedes (*remor de veus*), y nunca es *nunca*, y, si no, revisen –revisen– ustedes la hemeroteca.

Mire, se han pasado meses y meses discutiendo la forma jurídica y las cuotas de poder con estos señores –la poltrona, que es lo importante– en lugar de cuidar los trenes, las vías y el mantenimiento general. Han permitido, unos por acción y otros por omisión, que la corrupción más salvaje y repugnante de Ávalos y Koldo se metiera hasta el tuétano del ministerio; han tocado desde allí todos los palos –mascarillas, trenes, adjudicaciones de obra pública, prostitución, tráfico de influencias–, y ustedes, calladitos, no han dicho nunca ni pío, porque no han dicho ni pío. Como les hemos señalado desde aquí en los últimos tiempos, que cada palo aguante su vela, y en este asunto ferroviario que hoy nos toca es su palo y es su vela.

Y finalmente, el tercer argumento, que la culpa es del cambio climático. Bueno, en fin (*remor de veus*), lo hemos comentado anteriormente. Están ustedes pervirtiendo totalmente el sentido profundo del concepto –sobre el que se ha hablado muchísimo– al convertirlo, primero, en la excusa que les sirve para tapar siempre su incompetencia y en el chiringuito de moda para cualquier utilidad que necesiten, como se ha demostrado con este nuevo *grup de treball* que se han sacado de la manga. Pues debo decirles que esta vez tampoco cuela –tampoco cuela. Miren, aquí ha llovido intensamente cuatro o cinco días. Ni se han producido huracanes salvajes ni fenómenos meteorológicos extraordinarios. Ha llovido... –cito textualmente– «lluvias moderadas y moderadas-intensas» –esto es lo que señalan textualmente los informes de las agencias meteorológicas– «moderadas-intensas». Pues no aceptamos pulpo como animal de compañía ni cambio climático como excusa para todo.

Dicho esto, ¿qué podemos hacer? Pues, evidentemente, nosotros también tenemos propuestas, y algunas de ellas están incluidas en muchas que ustedes votaron en contra en el último debate que hicimos, monográfico, sobre infraestructuras, pero a ese Pleno monográfico voy a añadir cuatro.

En primer lugar, sumar al plan de infraestructuras un plan de choque operativo con una auditoría independiente paralela para saber cuánto y cómo se han gastado el

dinero en el Gobierno de España y ustedes. Queremos saberlo porque será la manera de ver qué responsabilidades tiene cada uno.

Dos. Añadir un informe trimestral del grado de ejecución para poder también evaluar por parte de la ciudadanía y que la gente deje de soltar discursos etéreos y vea concretamente, con toda transparencia y rendición de cuentas, cómo se está gastando ese dinero.

Tres. Dejar de criminalizar a los maquinistas. Es la tentación clásica del político autoritario cuando quiere quitarse de encima las responsabilidades. Si trabajaran en condiciones dignas y seguras, ya les puedo asegurar yo que no se quejarían.

Y cuarto –aunque soy consciente de que no es responsabilidad última de esta cámara–, un endurecimiento de penas para el vandalismo ferroviario en catenarias, robo de cobre, etcétera, porque tiene una afectación en la seguridad de las personas terrible.

Nosotros por supuesto que estamos dispuestos a hablar con ustedes de esto, pero también les decimos una cosa: creemos firmemente –y tampoco nos hace gracia decirlo, pero es así– que hoy la señora *consellera* Paneque no está moralmente autorizada ni políticamente autorizada para liderar las reformas necesarias que usted ha anunciado más las que se pudieron apoyar. Por lo tanto, reitero nuestra petición de dimisión.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Bien, yo no voy a caer ni en esos discursos triunfalistas, que parecen ser mítines en la sede del Partido Socialista, como el que ha protagonizado el señor Dalmau, ni voy a caer en hacer bromas, porque la situación es gravísima. Es grave, y creo que los catalanes merecen que estemos a la altura.

Usted ha salido a hacer un discurso, como he dicho, triunfalista. Yo creo que solo hace falta, ¿verdad?, que tuviéramos que aplaudirle. Yo no sé si es consciente de la responsabilidad que tienen ustedes, de que ha muerto un maquinista y de que hemos tenido no sé cuántos heridos, además de todo un sistema ferroviario paralizado durante días.

Ustedes dijeron que venían a normalizar –¿se acuerdan, en la campaña electoral?– y a pacificar Cataluña. Y ustedes, desde que gobiernan, no ha habido un solo mes que no hayan tenido que protagonizar una comparecencia extraordinaria. Es decir, ustedes se han convertido en el Gobierno de la catástrofe. (*Alguns aplaudiments.*)

No quiero continuar, como no podía ser de otra manera, sin trasladar también el pésame a todos los familiares; no solo al de Gelida, sino a los de Adamuz. Por supuesto, trasladar nuestro ánimo de pronta recuperación a todos los afectados y también, por supuesto, todo nuestro apoyo a unos maquinistas que, lejos de estar afectados, como usted de manera vil ha dicho, han plantado cara a un gobierno que les ponía a salir a trabajar poniendo en riesgo la vida suya y de muchos catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Por eso creo que hoy, más allá de volver a caer en la cronología, yo quiero centrar mi intervención en destapar la gran estafa y gran mentira que representa el Partido Socialista. Porque ustedes se presentaron a la campaña electoral con grandes eslóganes. Seguramente los catalanes los recordarán: «Posar Catalunya en marxa», «Prosperitat compartida», «Catalunya, que funcioni». Pues bien, hoy se demuestra, una vez más, que todo lo que ustedes dijeron es una gigantesca mentira, porque hoy los catalanes son más pobres, hoy los catalanes pagan más impuestos, hoy los catalanes pagan más por su vivienda –quien la tiene– y hoy los catalanes tardan más en ser atendidos en la sanidad pública, si no mueren esperando en los pasillos de urgencias.

Hoy en Cataluña, podemos constatar que han destrozado absolutamente todas las certezas que nosotros conocíamos. Nada funciona con el Gobierno socialista. Bueno, sí, lo único que funciona, y a la perfección, es la maquinaria recaudatoria de la Generalitat y, por supuesto, el Ministerio de Hacienda, que roba día a día a miles y miles de españoles, que, por cierto, después resulta que gastan el dinero en chorradas políticas. Eso es lo único que funciona en manos de los gobiernos socialistas.

Y, sí, los catalanes están hartos. Están hartos de ver cómo unos y otros, en ese turnismo político, mercadean permanentemente con competencias. Hartos de ver cómo se dedican a enchufar a amigos con carnet de partido o a queridas en empresas públicas. Hartos de su respuesta ante un accidente gravísimo en el cual ustedes, una vez más, se escudan en la mamarrachada del cambio climático o en la mala suerte. Hartos de que no dimita absolutamente nadie ni asuman las responsabilidades ante la gravedad de los hechos que estamos viviendo, ni que haya un punto de inflexión, una disculpa sincera o un cambio de rumbo, como usted ha dicho, que claramente no es el que quieren los catalanes. En definitiva, los catalanes están hartos de ver cómo el Gobierno socialista es experto en las excusas.

Y hay que empezar a decir que el caos ferroviario que hemos vivido, la muerte del maquinista y la paralización completa del sistema ferroviario eran evitables. Sí, eran evitables. Era evitable la muerte del maquinista en Gelida, era evitable. Y era evitable, entre otras cosas, porque ustedes –todos; me ha sorprendido– han empezado a relatar los hechos con el accidente. Pero todos –y especialmente el Govern– se han olvidado de que a las tres de la tarde el Sindicato Español de Maquinistas Ferroviarios, a las tres de la tarde, el martes, enviaron una carta al responsable de recursos humanos denunciando el riesgo que suponía salir a trabajar.

Era evitable porque, entre otras cosas, llevamos muchos años, y en esto –algunos de ustedes lo han dicho– hemos visto cómo ustedes solo se limitaban a recaudar, a saquear a los españoles, mientras dejaban de lado la inversión en infraestructuras y en el mantenimiento. Y ustedes tenían que haber asegurado el funcionamiento de los trenes. Ustedes tenían que haber evitado que cayeran árboles o que cedieran los muros de contención. Ustedes tenían que haber evitado los constantes retrasos y cancelaciones del sistema de red ferroviaria en Cataluña. Ustedes tenían que haber evitado los descarrilamientos que llevamos sufriendo desde hace tiempo. Pero, claro, ustedes estaban perdidos y preocupados en lo de siempre, en las cosas de los políticos, en el «quítate tú, que me pongo yo», para acabar convirtiendo a Cataluña en una región del Tercer Mundo. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero afirmo que era evitable y que todos ustedes son responsables. Y se lo voy a demostrar con tan solo cinco preguntas, que si usted las contesta interiormente, se estará autoinculcando de muchos delitos. Uno: ¿por qué hay, como usted ha dicho, sesenta y tres incidencias de *rodalies*, treinta de las cuales graves, sin estar resueltas todavía? ¿Por qué ha tenido que morir un joven maquinista para decidir revisar todo el sistema ferroviario? ¿Por qué? Y ¿cuánto tiempo hemos estado circulando usuarios y trabajadores con incidencias graves en las vías del tren? ¿Por qué y en qué condiciones se circuló esos días y en esos puntos críticos? Y ¿por qué la Generalitat de Catalunya, por cierto, expedientó a Renfe por no circular el día 22, pero pidió la suspensión del servicio? Contéstelo, aunque sé la respuesta. Excusas: cambio climático.

Claro, usted, además, ha hablado de un contexto extraordinario. Usted ha hablado, además, de un problema endémico. Oiga, siempre que hay una catástrofe se abonan a la maldita excusa del cambio climático, y eso es muy evidente, porque ustedes quieren evadir cualquier tipo de responsabilidad. Pero los catalanes estamos hartos y sabemos que son una banda de mentirosos. ¿Apagón? Cambio climático. ¿Sequía? Cambio climático. ¿Riadas? Cambio climático. ¿Accidente ferroviario? Cambio climático. Mire, hartos de sus excusas (*alguns aplaudiments*), hartos de que no piensen en el bien común y hartos de que no inviertan en lo que deben invertir y se centren en el barato electoralismo.

Pero analicemos la gestión, porque eso era una de las grandes ofertas del Partido Socialista: gestión. Pues bien, vamos a desgranar la gestión del Partido Socialista. Y no me quiero extender en este punto; le voy a dar tan solo cuatro datos. El grado de ejecución. Porque, claro, es que estamos hartos de que salgan aquí y digan: «Necesitamos millones, necesitamos millones...» Pero vayamos a ver el grado de ejecución presupuestario. Porque, ¿para qué queremos millones si el único grado de ejecución del cien por cien del presupuesto en manos del Partido Socialista es no en infraestructuras o en mantenimiento, pero sí en colocar a queridas, en gastarse en prostitutas y en gastarse en mordidas? (*Alguns aplaudiments.*)

Ese es el grado de ejecución del Partido Socialista, señor Dalmau. Porque el grado de ejecución de, por ejemplo... Quizá no lo conoce, pero se lo recuerdo. En los presupuestos generales del Estado hay un proyecto, el 4002, que lleva título «Cercañas Cataluña». Pues bien, el Partido Socialista en el 2021 ejecutó esa partida..., tan solo el veintiuno por ciento. En 2020... Perdón, en 2019, tan solo el cuarenta y uno por ciento. En el 2022, tan solo el dieciocho por ciento. Y en el 2023 el Partido Socialista solo ejecutó el 8,5 por ciento del presupuesto. Esto es una tomadura de pelo y es una gestión criminal. (*Alguns aplaudiments.*) Tal cual. Dejen de vender motos diciendo que necesitamos más dinero. Lo que necesitamos es gente que gestione el dinero de verdad. Y es lo que le he dicho: si comparamos con la gestión de mordidas y de colocar a sus colegas, es del cien por cien. Y eso es intolerable.

Pero vayamos a ver qué es lo que provoca, además, la falta de inversión. Y no lo digo yo; lo dice el Centro de Investigación de Accidentes Ferroviarios. Desde que el Partido Socialista gobierna, los accidentes se han duplicado. En 2018 tan solo cuarenta y un accidentes. Llegan ustedes al Gobierno, y en 2024 se producen noventa y ocho accidentes. El mismo Centro de Investigación de Accidentes Ferroviarios dice que desde que ustedes gobiernan se han incrementado un doscientos por cien los descarrilamientos. Es que ustedes son la plaga bíblica del siglo XXI para los españoles, señores. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, claro, este drama se produce en un contexto de subida de impuestos, en un constante repetir esa manida y manipulada frase de «necesitamos impuestos para mejorar los servicios públicos». ¡Y una leche! Con todo el respeto a los diputados. Porque no, ustedes suben impuestos y destrozan claramente, como estamos demostrando, las infraestructuras, los servicios sanitarios, la educación y todo lo que tocan.

Pero ustedes, mientras hacen pagar más que nunca a los catalanes, lo que le he dicho: disparamos los peores datos de seguridad, los peores datos en sanidad, los peores datos en educación, las peores infraestructuras. Es decir, impuestos nórdicos, pero servicios tercermundistas. (*Alguns aplaudiments.*) Esto es el resultado de la gestión del Partido Socialista.

Si todo esto no fuera grave, además tenemos a los oportunistas, a los carroñeros políticos, a esos que pretenden revestir este trágico accidente, estos trágicos sucesos, y convertirlo en un ataque entre España y Cataluña. Yo de verdad que reconozco que pocas veces he visto la bajeza sin límites de algunos partidos separatistas en esta cámara.

Por cierto, ante cuarenta y cinco fallecidos, creo que lo mínimo que se merecen de respeto los familiares es que ustedes no jueguen otra vez con la basura del pim-pam-pum entre España y Cataluña. Porque, claro, el PSOE, evidentemente, es responsable del pésimo estado de las infraestructuras. Sí, sin duda alguna. Pero, oigan, Junts es responsable, Esquerra Republicana es responsable y los señores comunes son responsables. (*Alguns aplaudiments.*) Porque, claro, es que aquí parece que solo gobierne el Partido Socialista, pero ustedes han pactado, han negociado y han apoyado a la mafia socialista. Si hoy tenemos a una banda corrupta que está gobernando España, es por los señores comunes, por Esquerra y por Junts. Luego dejen de venir aquí a reírse en la cara de los catalanes (*alguns aplaudiments*) y dejen ya, de una vez por todas, de apoyar al corrupto del señor Sánchez y digan la verdad a los catalanes.

Porque nada –nada– hubiera ocurrido de lo que están padeciendo los españoles y los catalanes si ustedes no estuvieran sosteniendo durante más de ocho años al Partido Socialista. Llevamos ocho años de corrupción, ocho años de desinversión, ocho años de inseguridad y ocho años de destrozo de todo lo que habíamos conocido.

Y eso, insisto, es culpa de Junts, de Esquerra y de los Comunes. Porque, claro, ustedes callaban. Mientras los trenes descarrilaban y estos señores se dedicaban a colocar a sus amigos y a sus queridas, ustedes callaban. Pero salían aquí en el *faristol*, en este Parlamento, a ponerse, eso sí, muy dignos.

Lo ha dicho antes un portavoz: ¿qué hacían los partidos separatistas mientras los trenes descarrilaban y nuestros servicios públicos saturaban? Pues ustedes negociaban colocar a todos sus colegas. Han colocado al señor Pere Soler, han colocado al señor Mikimoto, han colocado al señor Tremosa, a Elena Massot, a Eduard Gràcia y también a Marc Sanglas, que es de Esquerra Republicana. Luego, todos ustedes son unos sinvergüenzas y unos estafadores. (*Alguns aplaudiments.*) Porque, mientras los catalanes lo estaban pasando mal, ustedes negociaban sus amiguitos. Sí, sí; no se enfade tanto, señora Capella...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...porque usted negociaba la colocación de sus amigos y no la mejora de las infraestructuras de los catalanes. ¡Menuda cara más dura que tienen todos ustedes!

La vicepresidenta primera

Diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Eso sí, luego salen aquí y hablan de la inversión...

La vicepresidenta primera

Li demano que es ceneixi al codi de conducta d'aquest Parlament i que es refereixi amb respecte a la resta de diputats i diputades, que, com vostè, han estat escollits democràticament.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

En definitiva, que ustedes no estaban negociando absolutamente nada de la mejora de los servicios públicos de Cataluña; estaban negociando sus privilegios y sus prebendas, como siempre.

En definitiva, señores del Partido Socialista y colaboradores necesarios, hoy los catalanes saben y tienen la certeza absoluta de que su único legado será la corrupción y el tercermundismo de nuestra región.

Urge darle la vuelta absolutamente a todo, porque cada día que ustedes están al mando es un día más de riesgo para la vida de los españoles, para la seguridad de los españoles y para la prosperidad de muchas generaciones. El señor Dalmau hablaba de un cambio de ciento ochenta grados. Pero lo que necesita Cataluña no es ese cambio de rumbo que ustedes proponen. Lo que necesita Cataluña no es el «quítate tú para ponerme yo», ese intercambio de sillones. Lo que no necesita Cataluña, ni mucho menos, es ni su mano tendida ni sus pactos de país, como dice. No necesita comparecencias, muchas de las cuales erráticas. No basta con las dimisiones de cabezas de turco, de cargos intermedios, sino que lo que necesitamos, y de manera urgente, es que se vayan todos ustedes, que la señora Paneque coja de la mano a todos los que se sientan a su lado y convoquen elecciones (*alguns aplaudiments*) para que sean los catalanes quienes elijan un nuevo rumbo para esta región y cambiar, por supuesto, el rumbo de España.

Por tanto, ni manos tendidas ni nos creemos su falsa humildad. Lo que queremos es que se vayan y que asuman responsabilidades. Y ya les anuncio que nosotros he-

mos solicitado personarnos en el caso para ser la acusación popular, para que todos ustedes no solo paguen políticamente, sino que lo hagan además penalmente, porque el Partido Socialista es el mayor peligro para el conjunto de los españoles.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, novament, a totes i a tots. I jo..., em permetrà, conseller, que abans d'entrar en la meua intervenció, faça un apunt. I és que neces-site contestar al senyor Fernández, que ha dit que al Partit Popular mai els ha pas-sat cap barbaritat en qüestió de trens. Només li donaré algunes dades: 2006, Valèn-cia, l'accident del metro, quaranta-tres morts; 2013, Galícia, Angrois, huitanta-tres morts. Vol que parlem de desastre en la gestió de catàstrofes? La dana, País Valen-cià: 230 morts. Però si parlem de falta de manteniments, per exemple, dels avions militars, li podem parlar del Yak-42, seixanta-dos militars morts. Així que deixen de mentir. *(Aplaudiments.)*

I ara, ja anant a la intervenció d'avui: conseller, «tard», «malament» i «insufi-cient». Amb aquestes tres paraules valorem els Comuns la gestió del Govern i també del ministeri en la crisi de mobilitat que ha patit Catalunya, amb diferents graus de responsabilitat –això sí–, però tard, malament i insuficient. Perquè, a més, quan no es garanteix el dret a la mobilitat de la ciutadania, quan no funcionen els trens, no no-més la gent pateix a nivell social, no només patim a nivell personal, és que, a més, les empreses no funcionen com caldria i l'economia no funciona, perquè és amb rodalies i regionals on Catalunya perd oportunitat i competitivitat; no amb l'aeroport.

El Govern ha fet tard; ha fet tard en fer-se respectar –els ho deia abans–, perquè fins al dilluns a les dotze del migdia el Govern de Catalunya va fer més de Partit So-cialista, protegint el ministeri, que de Govern català, exigint responsabilitats. Vostès han estat donant la cara en solitari per la incompetència de Renfe i d'Adif. Han estat més al costat del PSOE que dels ciutadans de Catalunya. I jo no confonc la lleialtat amb la col·laboració; és que la lleialtat quan no és simètrica no és lleialtat, és una al-tra cosa. El Ministeri de Transports també ha fet tard. El ministre no ha parlat pràc-ticament del tema de Catalunya i el secretari d'estat no va aparèixer fins al dissabte.

Però, conseller Dalmau, no només tenim una crisi de rodalies; és que tenim una crisi de confiança en el servei i una crisi d'autoritat del Govern de la Generalitat, a qui Adif i Renfe no han reconegut. Renfe i Adif els han negat fins a tres vegades amb acords que després no eren acords o posant en marxa un servei quan s'havia decidit aturar-lo en diferents moments i, quan el Govern no mana, qui pateix és la ciutadania, qui ho paga és la gent. I per això el servei de rodalies i de regionals ha de ser gestionat des de la proximitat i cal accelerar el traspàs també de les línies pen-dents. Perquè no volem haver d'estar plantant-nos davant de ningú; volem gestionar. No volem reclamar que vinga el secretari d'estat o el ministre de torn; és que ho vo-lem resoldre nosaltres. És una qüestió de sentit comú.

I en aquest sentit, els he de dir que ens preocupa el traspàs que s'ha acordat. Ha de quedar molt clar que qui pren les decisions sobre l'empresa mixta és el Govern de la Generalitat. No volem un traspàs que estiga tutelat per Renfe i Adif, i sobretot, no volem un sistema de rodalies, un servei de rodalies que estiga segrestat, com ara, per aquestes dues empreses.

Perquè, a més, Catalunya pateix una crisi ara mateix de confiança en un servei públic que és essencial per a la vida de la gent i per a l'economia. Es trenca la con-fiança perquè s'ha demostrat que els maquinistes tenien raó i que no es donaven les condicions de seguretat necessàries per circular; es trenca la confiança perquè es ga-ranteix per escrit que els trens poden circular amb seguretat i després s'han d'aturar

perquè segueix havent-hi esclavissades; es trenca la confiança –el dissabte– perquè el servei s'anulla, es posa en marxa i es torna a anullar en un mateix matí; es trenca la confiança quan el dilluns es posa en marxa el servei i s'anulla per dues vegades.

Per tant, com deia, hem tingut una crisi de mobilitat, una crisi d'autoritat i una crisi de confiança. I els ho deia a l'inici, tard, malament i insuficient. Per què malament? Doncs malament el Govern, Renfe i Adif, perquè s'ha maltractat pràcticament 400.000 usuàries del servei de rodalies i de regionals, i el pitjor de tot és que aquest maltractament no és nou, no és..., res nou. Fa uns mesos, la Universitat Rovira i Virgili va presentar un informe, que havia demanat la plataforma Dignitat a les Vies, que deia que el vuitanta-vuit per cent dels usuaris habituals del servei –per tant, nou de cada deu– veuen afectada la seua vida pel mal funcionament d'aquest servei. Estem parlant de símptomes com depressió, com ansietat o com malestar físic.

Les paraules que més hem pogut escoltar durant tota aquesta setmana –però que ja no són noves, com dic, perquè venen d'enrere–..., és que «no n'hi ha dret!» i «ja n'hi ha prou!», perquè no n'hi ha dret que les persones que agafen el tren no tinguin informació certa i en temps real; no n'hi ha dret a haver de caminar vint minuts per poder arribar al bus alternatiu perquè no n'hi ha tren; no n'hi ha dret, per exemple, a que a l'estació de Sant Feliu des de fa mesos la pantalla d'informació estiga trencada o que a l'estació de l'Arboç hi haja des de fa un any un ascensor que està per estrenar; no n'hi ha dret a que els treballadors i treballadores perdin hores de la seua vida esperant un tren que potser ni apareix.

I parlant de treball, per cert, l'hi he de dir, el Govern no ha estat prou contundent i deixant clar des del primer moment –formalment i no només recomanant– que qui no podia arribar al seu lloc de feina o qui no podia fer teletreball té dret a un permís retribuït, tal com recull l'estatut dels treballadors. Jo crec que hagués estat bé que el conseller Sàmper, a més de passejar-se per Fitur, ho hagués deixat clar de forma formal des de primera hora. Per tant, ja n'hi ha prou!; ja n'hi ha prou, perquè els governs tenen l'obligació de fer la vida més fàcil a la gent i no més difícil, no més costosa, no més complicada.

Sis dies, conseller. Sis dies amb la gent tirada a les andanes, sense trens funcionant com cal, sense informació a l'hora i exacta, sense saber si arribarien a la feina, si podrien recollir els seus fills de l'escola o si dormirien a casa. Aquesta ha estat la situació: sis dies que han estat un veritable malson per a milers de catalans i catalanes.

I el tercer qualificatiu, com els deia, «insuficient». Insuficient, per què? Doncs perquè ja fa més d'una setmana de l'accident de Gelida i encara no s'ha aconseguit restablir com cal el servei –ara parlen del dilluns, ja veurem, perquè n'hi ha problemes també de credibilitat en el que es va dient–; és insuficient perquè la societat catalana necessita fets i no només anuncis, i és insuficient perquè el problema no és només la mala gestió, sinó que és d'orientació de la política d'infraestructures del Govern d'aquest Govern –també dels anteriors–, però si parlem del Govern del PSC els he de dir que massa sovint vostès miren massa al passat i poc cap al futur.

No s'entén que en plena crisi climàtica, el Govern, en lloc d'estar prioritzant a fons els trens –a fons–, el mitjà de transport, per cert, més social i més ecològic, el Govern continua parlant de projectes cars, insostenibles mediambientalment i que, a més, són innecessaris, com l'ampliació de l'aeroport del Prat, com la C-32 entre Blanes i Lloret, com el Quart Cinturó o com una autopista, la variant d'Olot, que costaria 450 milions d'euros.

Per tant, conseller, no ens trobem només davant d'un seguit d'errors polítics que són puntuals, sinó de problemes estructurals, de problema de model i del fracàs polític d'aquest determinat model que, per cert, estaria bé que el PSC n'aprengués, perquè no només n'ha practicat, sinó que el continua reproduint.

El primer problema estructural que tenim, quin és? Doncs, evidentment, va ser l'aposta, l'aposta a cegues, per l'alta velocitat i no per les rodalies i regionals, que és el tren de la majoria. Fa molts anys que estem ja denunciant el que era una absoluta

irresponsabilitat i, per cert, una política del tot classista. Segons l'Airef, entre 1990 i 2018 es van invertir 56.000 milions d'euros en alta velocitat. Saben quant es va invertir a rodalies a tot l'Estat? Tres mil sis-cents milions.

El Joan Herrera, ja el 2004 –per tant, fa més de vint anys– denunciava que el Partit Popular, amb el suport de Convergència i Unió, destinava el noranta-set per cent de la inversió al dos per cent dels usuaris d'alta velocitat i només el tres per cent de la inversió al servei de rodalies, que són els trens de la majoria. I encara ara seguim patint les conseqüències d'unes polítiques que han estat irresponsables, amb autopistes, amb aeroports sense passatgers, de la bombolla immobiliària...; unes polítiques que només beneficiaven les constructores i la banca, i que no es poden tornar a repetir mai més. Perquè ja m'explicaran vostès quin sentit té que Espanya siga la primera d'Europa i la segona del món, només per darrere de la Xina, en quilòmetres d'alta velocitat, quan no podem garantir que l'R2 i l'R4 funcionen amb normalitat. Quin sentit té això? (*Alguns aplaudiments.*)

Segon problema estructural, i a més va lligat a l'anterior, que és la desinversió, la manca del manteniment i l'execució. No es tracta aquí de pintar en els pressupostos un increment de les inversions i de fer grans anuncis, sinó d'executar-les. Pla de rodalies de Zapatero, 4.000 milions per executar; Rajoy, 4.000 milions per executar. És cert, ara n'hi han més recursos i estem avançant en execució, però necessitem que siga de manera permanent, de manera sostinguda i, sobretot, execució, execució i execució.

Tercer problema: l'Estat espanyol va voler també ser el campió en posar les bases de la liberalització ferroviària i va separar del tot el que és l'operador Renfe del que és el gestor de la infraestructura Adif, i la falta de coordinació entre Renfe i Adif és un veritable problema.

I quart problema estructural que hem patit: el centralisme. El disseny de les infraestructures de transport a Espanya, especialment durant els governs del Partit Popular, ha estat centralista, amb un disseny radial. Recordaran allò que deien de «totes les capitals de província han d'estar connectades i han de passar per Madrid en alta velocitat». Doncs bé, les males decisions del bipartidisme, amb el suport entusiasta de Convergència i Unió –ara Junts– i de l'elit empresarial catalana les hem acabat pagant amb escreix i per això els demanem que no tornen a repetir els mateixos errors.

Però també els he de dir que seria massa fàcil quedar-se en els retrets. La ciutadania els exigeix –ens exigeix– solucions reals i efectives per a poder tindre una mobilitat que siga segura, de qualitat i també assequible per a la majoria, i en aquest sentit, cap a on pensen que hem d'anar? Doncs cap al gran pacte nacional per les rodalies i regionals, on ha de participar tothom. Conseller, hem escoltat, vostè ens ha agafat el guant, vostè ja ha parlat d'un gran acord de país. Doncs bé, un gran acord de país –això sí– que deixe clar que la primera prioritat en infraestructures a Catalunya són les rodalies i són els regionals.

Segon, els equips d'intervenció urgent per al manteniment, que per fi ha posat Adif, han d'esdevenir estructurals; cal una auditoria periòdica –pública, a més– per saber l'estat de les vies; han de resoldre d'una vegada per totes els problemes d'informació, que ha de ser clara i a l'hora; els serveis alternatius han d'estar disponibles i preparats per quan hi haja incidències, perquè sabem que n'hi ha contínuament; calen protocols eficaços per saber com s'ha d'actuar, perquè no se pot anar d'improvisació en improvisació, i, conseller, s'ha compromès abans –i espero que ho compleixen– a més de la gratuïtat durant un mes, a la rebaixa dels abonaments del transport públic ha d'arribar fins al 2028 inclòs, i per últim –ho estem veient i ho estem patint–, l'emergència climàtica no és compatible amb unes infraestructures en una situació precària. És urgent aprovar un pla d'adaptació climàtica –vostè hi ha fet referència–, però necessitem pressupost i necessitem execució.

I per acabar, han destituït el director de rodalies a Catalunya i el director d'exploracions d'Adif. Conseller, aquestos dos càrrecs no poden ser caps de turc d'una crisi. No servirà de res si no canvien les dinàmiques, si seguim en la mateixa lògica de sempre. Cal un canvi estructural en la relació entre la Generalitat i Adif i Renfe, deixant clar que qui mana és Catalunya.

I un últim apunt. Ho diem des de l'inici de la legislatura, aquesta ha de ser la legislatura dels trens i de l'habitatge. Són els dos grans reptes que té el nostre país. Nosaltres els demanem que reflexionen, reflexionen si una sola persona ha d'entomar els principals reptes que té el país, a més del desplegament de la política energètica, en un moment de transició urgent com el que tenim ara mateix. Nosaltres pensem que no i crec que els fets ens estan donant la raó.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I, a continuació, té la paraula el senyor diputat Dani Cornellà Detrell, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, conselleres, diputats i diputades... Primer de tot, deixi'm, conseller, que li acabi de respondre a la resposta que ens ha fet a la pregunta parlamentària. Vostè ens ha dit que anem a Parets - la Garriga, l'R3, per veure les inversions en rodalies. Doncs bé, quan hi anem el que ens trobem són incompliments del pla de rodalies, que no sap que aquest indica que el 2025 havien de finalitzar les obres de desdoblament? I la realitat és de setze mesos de tall, fins al gener del 2027. Potser és vostè qui ha d'anar i aprendre bé el que diu el pla de rodalies –nosaltres ho tenim molt clar.

També podem parlar del de Centelles-Vic, que ni tan sols té l'estudi informatiu aprovat. Porten un any i mig sense respondre les alegacions i sense aquest pas saben que no es pot redactar el projecte i, evidentment, sense el projecte no es poden fer les obres.

També ens ha dit que podem anar a l'R2 Sud i veure el tall a Roda de Berà per veure la major capacitat. Primera, a Roda de Berà no hi ha l'R2 Sud, sinó que són els regionals de Tarragona. Haver hagut de fer el tall –precisament el que es va fer– és el problema, perquè, com han fet..., en comptes de fer una via per a mercaderies el que han fet és posar el tercer raíl i evidentment, això no dona major capacitat, com vostè ha dit –al revés–: el tercer raíl, passant pels ja existents, el que fa és que passin les mercaderies i els regionals per la mateixa via. Per tant, això el que fa és perjudicar precisament el servei de passatgers. Per tant, lliçons, les justes; perquè voltem per tot el país, parlem amb moltes persones, amb les plataformes, amb les entitats i presentem sempre propostes realistes per millorar la infraestructura, la gestió i el servei.

I, consellera Paneque, també deixi'm que contesti. No és personal, és polític. Avui, a un quart de vuit del matí, diferents veïns de Girona, de la seva ciutat, estaven a l'estació esperant l'R11 cap a Figueres; fins al cap d'una hora i vint minuts no ha passat cap tren. Els informadors no informaven perquè no tenien la informació. Hi ha algú al timó? O també em dirà que això és personal? No, no és personal, és polític.

Vostès ens van dir que vindrien aquí a gestionar la Catalunya postprocés i que ho posarien tot en ordre, perquè tot era culpa del que havia passat fins al moment. Però la realitat és que aquesta Catalunya està caient a trossos, i no només per la mobilitat que parlem avui. Ho saben, en molts altres serveis públics, educació, sanitat; saben les mobilitzacions de la pagesia i el sector pesquer; saben els problemes de l'habitatge i de pagar l'alimentació. És a dir, tenim una Catalunya que cau a trossos, i el que avui parlem es deu en gran part per l'espoli fiscal i la desinversió continuada cap a Catalunya. Un mal tracte d'uns i altres cap a Catalunya i la seva ciutadania. I vostès, quan governen ara, el primer que demanen són més diners al Govern espanyol,

perquè evidentment troben que han de gestionar amb una mà davant i una darrere. I quan governen a Madrid i aquí, de manera sorprenent, sí que Madrid obre una mica la caixa amb enganys i retallades –cal recordar les retallades a l'Estatut, els incompliments constants–, però l'obren. Però vostès quan no governen, aquí la caixa queda forrellada amb pany i clau, i ho hem de dir: clientelisme polític, no pas per ajudar el país i la seva gent, sinó per ajudar-se a vostès mateixos com a partit. Però aquesta vegada, tot i que els hi donaran unes quantes engrunes més, està tot tan deteriorat que ja no poden ni posar pedaços i tot cau. I els hi ha petat a la cara. I això és el que realment passa en aquest país.

Per tant, nosaltres tenim molt clar que el camí sempre, el camí bo, és el camí de la confrontació amb l'Estat, de treballar per fer les nostres lleis, de lluitar per la independència d'aquest país com a única solució a fer un país que doni resposta a les necessitats de la ciutadania.

I ara parlarem. Què ha passat? D'on venim perquè estem en aquesta situació? Consellera, primer de tot, no cal que continuï parlant de l'empresa nova de Rodalies en referència a aquesta situació que vivim ara perquè, com sap vostè, tan sols serà una operadora, i aquesta crisi, la greu crisi que patim, és d'infraestructures, i el traspàs que han pactat d'infraestructures, concretament començant per l'R1, mai ha accedit a que tota la xarxa passi a ser de l'operadora, i l'R4, on hi va haver l'accident, precisament no està ni sobre la taula del traspàs acordat. Per tant, no ens parli de solució d'aquesta empresa que estan fent perquè no és veritat.

I aquí cal que parlem..., posem sobre la taula dades històriques que demostren la desinversió que pateix Catalunya, i per molt que el Partit Popular surti aquí i se'n vulgui desentendre, en són tant o més culpables. Del 2008 al 2015 es van prometre 4.000 milions i se'n van executar 560 milions; se'n va dir el «pla de rodalies Zapatero». Incloïa la duplicació de vies en tot el traçat a Catalunya. Vostès saben que això actualment no ha passat ni està previst que en breu ho tinguem. 2017-2020, promesa de 4.200 milions; executats 260, Govern de Rajoy, Govern del PP. No fa pas tants anys d'això, que no dissimuli el president del Grup Popular.

I les inversions d'Adif del 1990 al 2018, 56.000 milions en alta velocitat i 3.700 milions en rodalies. Quaranta-vuit per cent d'aquests 3.700 milions cap a Madrid, evidentment, i només el disset per cent cap a Barcelona. Aquesta és la realitat de Partit Popular i de Socialistes cap a Catalunya. I aquesta situació que vivim avui no és nova. Al mes de març de l'any passat vam fer un ple monogràfic sobre aquesta xarxa i es van presentar moltes i moltes propostes per part de tots els grups, i alguna de la CUP es va aprovar; entre altres, es va aprovar la gratuïtat de rodalies, mitja distància i regionals fins a final del 2025 pel seu mal funcionament. Vostès no ho van tirar endavant, tot i que aquest Parlament ho va aprovar, i ara ho fan a correuut d'un mes perquè veuen que el que vam proposar i dèiem és real, que quan una cosa no funciona no la pots cobrar.

Per tant, vostès han fet una política nefasta i algun dia també haurem de revisar el que es va aprovar en aquell Ple i el que realment han executat. Adif fa una nefasta política de manteniment de la infraestructura, i això és veritat, no actua ni preventivament ni revisant de forma contínua i permanent l'estat de la infraestructura. Però és que vostès han trigat quasi set dies a exigir alguna cosa a Adif. De seguida es van més o menys atrevir amb Renfe, però Adif van trigar sis o set dies a obrir la boca i a criticar-los i a demanar fins i tot alguna dimissió.

També creiem que hem de parlar de la liberalització que va promoure la Unió Europea a partir del 2000 i que amb aquest tema l'Estat espanyol, al peu de la lletra –amb d'altres no, però amb aquest sí–, fent separar la gestió de la infraestructura Adif i l'operació de tren Renfe a la xarxa d'interès general, donant peu a que Adif i Renfe estiguin fatal coordinats, com tots sabem. Per tant, aquesta liberalització, que també l'hem d'assenyalar, ha passat per davant de la seguretat com a prioritat màxima.

Mirin, i això no passa amb la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, on Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya gestiona tant la infraestructura com l'operativa gràcies a quedar lliure d'aquest mandat de la Unió Europea, i és la demostració que la gestió unificada de les dos coses funciona millor i això és una realitat. Però no, aquí, a l'Estat espanyol, ens condemna a que gestioni la xarxa ferroviària d'una empresa com Adif, sigui d'una manera o altra que al llarg dels anys l'únic que ha fet és aprimar-se, fins a quedar sense prou recursos propis per fer les tasques ordinàries i ho acaba externalitzant tot. De fet, fantàstic, però sobretot per a les constructores que hi van sucant, i mentrestant, nosaltres anem perdent el coneixement i la qualitat.

I, conseller Dalmau, ha donat les gràcies a les entitats –perfecte, només faltaria–, però parlant amb elles, fins al passat divendres que no es van plantar per iniciativa pròpia davant de la seu del Govern, vostès no els van atendre ni els hi van fer cas. Celebrem que a partir d'aquest moviment que van fer les entitats vostè ara els escolti i els tingui com a interlocutors. Però ho hem de dir, fins que ells no es van mobilitzar, vostès no van moure ni un dit (*remor de veus*). I també ha donat les gràcies a Foment. No sé quines gràcies els hi hem de donar a Foment, si l'únic que fan és reclamar que els treballadors que no han pogut anar al seu lloc de treball recuperin les hores. Penso que, més que donar les gràcies a Foment, el que s'hauria..., és d'exigir que es respectin els drets dels treballadors de Catalunya.

I davant d'aquesta setmana nefasta –que ve de lluny, perquè portem dos anys més o menys patint constantment aquesta situació–..., la ciutadania n'està farta i volen solucions –solucions–, però que es notin, però no que es notin d'aquí a un any ni d'aquí dos, que es notin al més aviat possible, i si mentrestant el que volen és tenir la informació, però una informació veraç, i això tampoc no està passant, perquè vostè ens ha dit «hi han centenars d'informadors», i tant, sense informació. És el «colmo» dels informadors; no tenen la informació. I avui això mateix passava a l'estació de Girona –no cal anar massa lluny.

Després també hi ha aquest ball de xifres que cada dia augmenta entre vint-i-un, vint-i-tres, vint-i-sis –ara sembla que trenta– punts crítics. Sembla estrany que n'hi hagin tants i no s'hagin detectat fins al moment que passa aquest lamentable i greu accident. I davant d'això, què vam fer? La política d'aturar-ho tot. Nosaltres no la compartim; sí que compartim que s'ha d'aturar si hi ha un risc de seguretat, però volen dir que va ser tot proporcional? Totes les línies –totes les línies– realment estan tan malament? Totes les línies tenen aquests punts crítics? I si és així i s'ha d'aturar tot per seguretat hi donaríem suport, però després el que entenem és que s'ha fet *molt* malament la feina, perquè si totes les línies es van haver d'aturar perquè tenien punts crítics, vol dir que cada dia estaven posant en perill no només als treballadors, sinó a tots els usuaris i les usuàries d'aquests trens, i per tant, això ha de tenir alguna responsabilitat i alguna conseqüència.

Pel que fa al pla de rodalies –que ens n'han parlat–, 2020-25, preveia quasi 3.500 milions; n'han executat 2.666, un setanta-set per cent. Això és un objectiu innegable, no li discutirem. El tema està aquest setanta-set per cent d'execució correspon al setanta-set per cent d'actuacions previstes en el pla? No. Expliquin-ho tot, han de ser clars i transparents i no només explicar el que els interessa. Aquest setanta-set per cent executat no equival al setanta-set per cent del pla, perquè han tingut uns sobre costos importants en diferents obres i, a més, també cal dir que dintre d'aquest setanta-set per cent executat hi han obres que no són de rodalies, que ho diu en el mateix pla de rodalies que vostès van presentar, com per exemple el tercer raíl de mercaderies, això no ho poden imputar aquí dintre i vostès els han imputat i són més de 300 milions d'euros. Per tant, en podríem parlar a bastament perquè nosaltres, el pla de rodalies, entenem que han de ser actuacions que millorin –que millorin– la xarxa per als nostres veïns i veïnes, per als usuaris i les usuàries, i no pas per a la xarxa de mercaderies, perquè això és fer-se trampes al solitari.

Per cert, aquest pla també dèiem –ja que vostès no ho diuen ja ho expliquem nosaltres– que l'objectiu a l'inici del 2020 en endavant era passar de 400.000 viatges diaris a 600.000. Saben que és un objectiu no aconseguit, no només no aconseguit, sinó que hem baixat de 400.000, i al pas que anem potser encara baixarem molt més, i això també ho hem d'explicar –i això també ho hem d'explicar– i vostès no ho fan.

Per tant, aquí hi ha molts temes que s'ha parlat. Podem parlar també dels sobre costos, de la deixadesa amb el que va passar amb el tercer raíl a l'R4, al Penedès, on es va posar el raíl i després vam veure que s'havien descuidat de canviar les altres dos vies, això és un sobre cost també, i està dintre d'aquest setanta-set per cent. Per tant, aquí hi han moltes coses que no s'han fet correctament.

I també hi han exemples..., que no s'han fet i vostès no en parlen: el desdoblament, com li he dit abans, entre Parets i la Garriga; construir l'estació tècnica del Prat de Llobregat per anar a deixar els trens de l'R11 quan acaben el trajecte i reduir el col·lapse del corredor sud, 19 milions pressupostats, però no se n'ha executat ni un perquè el ministeri no ha estat capaç ni tan sols d'aprovar l'estudi. Vint milions d'euros a reformar l'estació de plaça Catalunya, tampoc s'ha executat, i tot això no ho explica, només el que els hi va a favor.

En conclusió, s'han fet obres i hi han invertit –evident–, però han començat fent actuacions que moltes fins i tot no beneficien en res les usuàries i les han pagat més cares com les que havien pressupostat a l'inici. I aquesta sí que és una realitat. Per tant, ens parlen de xifres econòmiques, però el que no expliquen són els sobre costos, els augments desbaratats dels costos d'algunes actuacions i que moltes no serveixen per millorar els serveis que utilitzen els usuaris i les usuàries (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de Catalunya, a sobre, amb aquest augment que han proposat ara de milions per al 2026-30, ens posen propostes que continuen en aquesta línia, amb més de 1.000 milions que no serveixen per millorar la xarxa, sinó que només..., per millorar l'estètica, i amb això no comptabilitzin com un pla de rodalies fer soterraments i d'altres actuacions que l'endemà els veïns i les veïnes d'aquest país no notaran cap millora –cap millora.

I continuem després.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Això no és can pixa i relisca, senyora Capella; això és can Socialista i Esquerra, que a efectes pràctics ve a ser el mateix. A on d'altres hi veuen una anècdota fortuïta o un cas aïllat provocat per preteses pluges torrencials, nosaltres hi veiem un patró; un patró que es repeteix en cada servei públic: desinversió, deixadesa, col·lapse.

La sucursal del PSOE ens intentarà fer combregar amb rodes de molí –que si canvi climàtic, que si problema tècnic...–, però la realitat només és una. El maltractament sistèmic que patim els catalans a mans de l'Estat espanyol ja no provoca retards; ara provoca morts. Infraestructures tercermundistes per a un país que genera riquesa al mateix ritme que Finlàndia o Dinamarca. La diferència entre ser estat o ser colònia.

Quatre-centes mil persones depenen diàriament de Rodalies per poder fer la seva vida: arribar a la feina, a la universitat, a casa els avis. I el Govern de tothom els ha premiat amb un servei interromput durant dies sencers, amb estacions saturades, amb trens anul·lats, amb retards estratosfèrics i amb l'angoixa d'intuir-se en risc, atrapats tots en un cau surrealista on el servei cau minuts després de reiniciar-se.

La desesperació dels usuaris és directament proporcional a la degradació de les nostres infraestructures. Entre els anys 2010 i 2023, les empreses estatals que gestionen el servei i la infraestructura, Adif i Renfe, van pressupostar en més d'11.000 mi-

lions d'euros les inversions a la xarxa ferroviària catalana. Saben quants se'n van gastar realment? 5.600. Van estalviar la meitat del pressupost planificat. Els diners que havien de servir per fer el manteniment i modernitzar la nostra xarxa van desaparèixer com si res. Això sí, eh?, mentre a la nostra nació s'esfumaven els calés, a algunes comunitats autònomes espanyoles s'hi executava més del previst. Les ràtios d'execució a Catalunya mostren l'abast de la negligència. Tenim unes infraestructures abandonades, amb seixanta-nou punts de risc, trenta dels quals crítics, i volen responsabilitzar-ne els temporals i el canvi climàtic?

El desfinançament brutal del que som víctimes ja no ens genera molèsties a nivell horari; ara afecta greument la nostra seguretat. La no execució de milions d'euros any rere any equival a metres de via sense renovar, a la no implementació dels sistemes adients de seguretat, a la rebaixa en la qualitat dels subministraments. L'estalvi que fan a Catalunya té afectacions greus en la mobilitat quotidiana de centenars de milers de persones i atempta directament contra la nostra integritat. En alguns exercicis, només un de cada tres euros previstos s'han acabat invertint en el servei de rodalies. Hi ha moments en què l'execució real no ha ni tan sols fregat el vint-i-cinc per cent. Despreniments, catenàries fallides, *software* que cau, robatoris de coure..., un reguitzell infinit d'incidències, retards i cancellacions; Rodalies convertida en un càstig, en una ruleta russa diària.

I al galliner, ja ho veuen, tothom esvalotat. Junts i Esquerra demanant dimissions dels governs que ells mateixos han investit i apuntalat a canvi de grup propi o de càrrecs. Memòria de vuit segons? Volien dimissions? Ja les tenen. El Govern espanyol ha agafat un parell de directors operatius com a caps de turc i els ha liquidat, perquè en aquest país tothom ha d'assumir responsabilitats. Tothom menys la divina casta política.

A Aliança Catalana no ens conformarem amb empreses mixtes amb majoria espanyola, com ha fet Esquerra. Volem el traspàs de tot: tota la gestió, tots els recursos, totes les competències.

La degradació progressiva de cadascun dels serveis públics del país evidencia que la restitució de l'Estat català ja no és una opció; és una necessitat vital. Literalment, eh?; ens hi va la vida.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, voldria començar aquesta intervenció en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar afegint-me a les mostres de condol que ha expressat el conseller Dalmau i també altres diputats i diputades a les famílies de les víctimes mortals de l'accident ferroviari d'Adamuz, a Còrdova, i també a la família del jove maquinista que va perdre la vida en l'accident ferroviari de Gelida. És un dolor inimaginable, indescriptible, veure's abocat a l'absurd, a l'horror de veure com persones que t'estimes et són arrencades d'aquesta manera.

I també vull estendre la nostra solidaritat, la del nostre grup, a totes les persones que van patir aquest accident. Ferides o no. Perquè a les que han estat ferides físicament, òbviament, els hi desitgem que es recuperin plenament i ràpidament, i a les que no han patit ferides físiques segur que els queda un trauma que també hauran de superar.

I crec que, tant per les famílies de les víctimes mortals com per les persones accidentades, i també pels professionals i les professionals d'Adif i Renfe, i en particular el col·lectiu de maquinistes, jo voldria fer un parell de prec. I potser és una gosadia, però voldria fer un parell de prec.

En primer lloc, tinguem en compte no infligir més dolor a les famílies de les víctimes i a les persones accidentades amb els debats que tenim. I no em refereixo al que hem estat mantenint ara mateix aquí, sinó que tots vostès han pogut ser testimoni, han arribat a les notícies els atacs dels quals estan sent objecte familiars de les víctimes i supervivents dels accidents, especialment en el cas d'Adamuz, amb un atac coordinat dels sospitosos habituals, dels perfils anònims, especialment d'extrema dreta, que és absolutament intolerable i un dolor perfectament estalviat. Perquè, si el que es vol és erosionar un govern, sigui el govern socialista a Madrid o el Govern de la Generalitat de Catalunya, no és necessari en absolut infligir més dolor a les víctimes. (*Aplaudiments.*)

I, en segon terme, el segon prec que volia transmetre és: crec que devem al conjunt de la ciutadania, als usuaris i usuàries dels serveis públics –particularment als de transport ferroviari– i també especialment a les famílies de les víctimes i als supervivents dels accidents, els devem un debat que, al final de tot, produeixi algun fruit i algun canvi en positiu en les polítiques públiques, en la prestació del servei. Jo vull interpretar, de la voluntat dels grups parlamentaris, que aquesta compareixença volen que s'orienti en aquest sentit.

Ara bé, no he pogut evitar, perquè és la meva obligació, atendre als arguments, als discursos que s'han estat pronunciant des d'aquest faristol. I vull agrair molt especialment, malgrat les discrepàncies que puguem mantenir respecte a les crítiques que s'han adreçat al Govern que encapçala Salvador Illa o al Govern que encapçala Pedro Sánchez..., vull agrair especialment als grups de la CUP, d'Esquerra Republicana i dels Comuns, i també parcialment en la intervenció que ha fet el Grup de Junts, la proposta... Vull agrair, d'entrada, les crítiques; algunes, possiblement raonables i algunes propostes que penso que, estudiades, es poden atendre. I vull agrair que s'hagin formulat propostes. Ho vam fer també en un ple monogràfic sobre rodalies que es va celebrar ja fa mesos; si no recordo malament, el mes de març de l'any passat. Perquè crec que això és el que devem, sobretot, a la ciutadania de Catalunya.

També vull fer un agraïment al conjunt de servidors públics de la Generalitat de Catalunya, també d'Adif i Renfe, que, fent el cor fort davant d'unes circumstàncies que molt comprensiblement, doncs, els afectaven –i això no és vil recordar-ho; som persones–, fent el cor fort, han fet mans i mànigues per recuperar la seguretat de la infraestructura i la normalitat del servei. I, al capdavant de tots ells –i després potser hi tornaré–, també un agraïment als equips dels departaments i a les persones que els encapçalen, als consellers i conselleres que han estat fent front a la crisi.

Perquè, miri, hi ha hagut una qüestió que s'ha repetit en alguna de les intervencions i la voldria respondre potser ara; potser no és on encaixa millor del discurs, però la responc ara. Deien: «Han trigat molts dies des del Govern de la Generalitat de Catalunya en exigir responsabilitats», a Adif i Renfe o al Govern d'Espanya, si es vol. Bé, jo discrepo d'aquest argument, no en el sentit de que això no s'hagi produït fàcticament així: ha estat al cap d'uns dies d'estar la crisi en marxa que aquestes exigències s'han fet públiques. Estic convençut que, diguem-ne, en la interlocució amb els operadors i amb el Govern s'ha estat molt exigent des del primer minut. Però és que la primera obligació, des del meu punt de vista i del meu grup parlamentari, de les persones que estan al capdavant d'una crisi és posar fi a la crisi. I després ve la qüestió de l'assumpció de responsabilitats, però l'ordre és aquest: primer, solucionar la crisi i després la qüestió de l'assumpció de responsabilitats. I, per tant, des d'aquest punt de vista, em sembla que la tasca que ha estat fent el Govern és la que toca; és diligent.

La crisi és una crisi sense precedents, d'una enorme complexitat i ha donat lloc a decisions que admetem que poden ser discutibles, però que nosaltres compremem i compartim, perquè la informació de la que disposava el Govern en cada moment, per part dels operadors i per part dels serveis propis, és el que l'ha conduït a prendre les decisions que ha pres en cada moment i també a comunicar públicament, a

la ciutadania i al conjunt d'usuaris, el que ha comunicat. Encara que és veritat i reconeixem que quan es fa un anunci públic al conjunt de la ciutadania, als usuaris i usuàries, i finalment allò que s'ha anunciat no coincideix amb el que efectivament acaba passant, doncs, vaja, és un element que contribueix al desassossec, a la desorientació dels usuaris i usuàries. I certament, des d'aquest punt de vista, el Govern ja ha dit que lamenta que aquesta situació s'hagi produït i, en tot cas, ha explicat per què s'ha produït i quines mesures ha pres perquè no es torni a produir.

Jo no faré el repàs de la cronologia dels fets. S'ha fet per part del conseller i per part de diversos diputats i diputades. Crec que no és la qüestió discutida, quina ha estat la cronologia dels fets i la seqüència de les decisions. Però sí que vull, diguem, fer una distinció, que s'ha fet relativament poc en aquest debat, entre la gestió de la crisi específicament provocada per l'accident i tot el que després de l'accident s'ha anat produint arran precisament de la revisió del conjunt de la infraestructura i el que té a veure amb el problema estructural. No ho separo del tot, perquè evidentment el que ha passat aquests dies a Catalunya té molt a veure amb les raons de fons, amb les raons estructurals, però són, des del meu punt de vista, conceptualment, dos coses diferents: com s'ha actuat davant d'una crisi concreta i quines han de ser les solucions a la qüestió estructural.

Des del punt de vista de com s'ha abordat la crisi concreta, a mi em sembla que el Govern ha estat valent prenent decisions que ara, en la intervenció del senyor Cornellà, en nom de la CUP, es discutia –tot i que ell mateix admetia que, en determinades circumstàncies, la podien arribar a compartir. I aquestes decisions s'han pres..., decisions valentes, decisions, si es vol, pel broc gros, eh?, però decisions primant en tot cas la seguretat dels usuaris i usuàries del servei de transport per ferrocarril i dels professionals i les professionals que hi treballen.

Evidentment, això s'ha de ponderar amb el dret a la mobilitat. Ho ha estat explicant el Govern i també nosaltres ho compartim, però entre tots dos –i en aquesta ponderació– creiem que ha de primar el de la seguretat. S'ha respost, per tant, immediatament; s'han posat recursos propis de la Generalitat en la gestió de la crisi; s'han reforçat serveis de transport alternatiu, d'informació. En fi... I s'ha descobert, amb l'acció dels operadors i del Govern de la Generalitat, doncs que hi havia diversos punts de la xarxa en què era necessari actuar, fins a seixanta-nou en total; ara trenta..., fa un dia o un dia i mig eren vint-i-tres, però trenta punts en què s'havia d'intervenir críticament. I hi ha hagut contractacions d'emergència i en aquests punts s'està intervenint; en algun cas potser està ja closa l'actuació, en altres casos s'ha de cloure encara l'actuació, però s'hi està intervenint.

I això em porta també a replicar un argument. Mirin, la reducció a l'absurd és un mètode de demostració vàlid en matemàtiques, però en política s'ha d'anar amb compte. El Govern ha parlat de l'episodi de pluges intenses i de l'acumulació pluviomètrica com un dels factors que ha contribuït a explicar el que ha passat. No ho ridiculitzin dient que el canvi climàtic amb això no hi té res a veure, perquè no és que s'hagi de crear un grup d'estudi com a pretext pel que ha passat; és que és necessari aquest grup d'estudi i és necessari comptar amb el coneixement de l'acadèmia, dels enginyers i enginyeres i dels experts i expertes perquè tothom està dient –llegeixin altres persones, no em creguin a mi llegeixin els experts i els acadèmics– que cal adaptar les nostres infraestructures, no només les ferroviàries, als nous fenòmens provocats pel canvi climàtic, que són més intensos i més freqüents, eh? I, per tant, això és estrictament necessari. Per tant, no ho ridiculitzin. El Govern no ha dit que això que ha passat sigui pel canvi climàtic; ha dit que hi ha hagut un episodi que ha contribuït com un factor més a que això passi i ha posat de manifest, doncs, les febleses que, efectivament, té un sistema tan complex com és el sistema ferroviari de Catalunya i concretament la xarxa de rodalies.

Perquè, mirin, si hi ha una diagnosi que compartim..., crec que és potser una de les coses positives dels darrers anys, és que absolutament tothom està compartint

que hi ha, diguem, un dèficit d'inversions i de manteniment en el conjunt de la xarxa de rodalies, i que hi ha també problemes amb el model de gestió.

Pel que fa al primer, bé, diguem-ne, els que estiguin familiaritzats amb el segon principi de la termodinàmica saben que qualsevol sistema aïllat i en equilibri, qualsevol sistema endreçat, tendeix amb el temps a desendreçar-se si no s'hi injecta contínuament energia.

Per tant, puc comprendre les crítiques que es formulen amb aquella burla de la pluja de milions, d'inversions en infraestructures, d'inversions als ferrocarrils, però és estrictament necessari seguir aportant ingents quantitats de recursos per mantenir endreçat un sistema tan complex, tan delicat com és la xarxa ferroviària de Catalunya i, concretament, el sistema de rodalies –és estrictament necessari.

I, si bé és veritat que en el passat no tan llunyà els plans que hi havia hagut no s'han executat com és degut, i tots recordem aquell pla de 4.400 milions, que al final, eh?, doncs van ser molts menys –es parlava d'un catorze per cent d'execució–, doncs bé, l'actual pla de rodalies..., admetent els arguments que el senyor Cornellà donava, també discutibles en alguns casos, però ho ha reconegut vostè, eh?: 2.666 milions executats, un setanta-set per cent del que es contemplava com a objectiu del primer quinquenni del pla de rodalies. Un pla de rodalies de 6.300 milions d'euros en total, que ara, en la revisió que se n'ha fet de cara al segon quinquenni, augmenta fins als 8.000 milions d'euros, i, sobretot –i penso que és el més important–, duplicant els recursos que es volen destinar al manteniment, eh? Manteniment, en alguns casos, correctiu, òbviament, però manteniment preventiu. Jo crec que aquí s'ha de posar molt el focus, sobretot si es vol pensar en l'adaptació als efectes del canvi climàtic, entre altres qüestions.

Jo crec que aquest és el camí. És a dir, tenim un punt molt consensuat, molt identificat, que és la manca d'inversions; doncs ara s'hi està invertint. Es pot demanar més? Sens dubte. S'ha d'exigir més? També. Però s'hi està invertint, i és aquesta la solució.

En el cas del model de gestió, l'altre focus que tenim identificat i força consensuat, doncs, nosaltres pensem que el traspàs és, efectivament, una oportunitat, una oportunitat per canviar el model de gestió, per modernitzar-lo, per, des de la proximitat, apropar a la ciutadania les solucions que s'ofereixen, i també, si es vol, per afavorir un cert canvi de cultura organitzativa i millorar els fluxos d'informació i de col·laboració entre els diferents operadors que han de fer que el conjunt de la xarxa funcioni.

Perquè el que cal fer –i concloc amb aquestes reflexions– és, en primer lloc, garantir la seguretat de la infraestructura, cal restablir i millorar el servei, sobretot des del punt de vista de la fiabilitat, de la predictibilitat. Perquè, efectivament, hi ha una crisi de confiança, que no és d'ara, que es pot haver agreujat amb aquesta crisi, però hi ha una crisi de confiança en el servei i, de retruc, segurament, en les institucions, pel mal funcionament del servei de rodalies durant anys. I, per tant, aquest restabliment de la normalitat en el servei i aquesta millora necessària del servei vol dir que s'han d'esmerçar tots els esforços col·lectius del país i, en primer lloc, del Govern per remuntar la situació.

I deixi'm que jo digui que, des del nostre punt de vista, si hi ha un govern capaç de remuntar una situació com la que s'ha produït al llarg dels anys a la xarxa de rodalies és aquest Govern que tenim encapçalat per Salvador Illa. I jo comprenc que, diguem-ne, el pes antropològic del sacrifici votiu, eh?, i l'exigència de dimissions... És curiós que a vegades hi ha contradiccions en els arguments, perquè ens diuen: «Les dimissions no solucionen el problema, però volem dimissions immediates, i han de ser la de la consellera Paneque, la del ministre Óscar Puente.» Des del nostre punt de vista, el que seria dimitir de les responsabilitats seria plegar, eh? I, consellera Paneque, té la confiança del nostre grup parlamentari, i estem convençuts que té la confiança, com s'ha manifestat, del president del Govern de la Generalitat, per continuar al capdavant d'aquestes tasques fins que aconseguim remuntar aquesta situació.

Gràcies.

El president

Un cop han intervingut els representants dels grups parlamentaris, pot intervenir el conseller de la Presidència per tal de respondre llurs interpellacions. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, he comparegut en aquesta sessió del Ple del Parlament amb l'objectiu d'exposar-los quins han estat els fets que s'han produït durant aquesta setmana i quins són els fets que vostès coneixen que afecten la xarxa de rodalies del nostre país. Ho he fet amb una actitud d'humilitat, perquè soc molt conscient del greuge que ha suposat a milers i milers de ciutadans el fet de que s'hagi quedat interromput el servei de mobilitat de rodalies a casa nostra. Crec que, a més, ho he fet amb la mà estesa. Els hi he demanat a tots vostès col·laboració, i agraeixo el to, especialment, d'aquells grups que han mostrat una actitud de col·laborar perquè remuntem la situació de rodalies a casa nostra, i ho torno a fer avui.

El sistema de rodalies fa anys que porta patint un dèficit d'inversions, i només suplirem dècades de desinversió amb un camí que s'ha emprès de màxima inversió continuada. Tothom que hagi tingut responsabilitats de govern, sigui en el món municipal o en d'altres..., o en la Generalitat de Catalunya, sap què significa fer obra pública al nostre país i sap què significa planificar les grans infraestructures i sap que fer una actuació a la xarxa ferroviària no és dir-li que passi. Es requereix temps de planificació, s'encarreguen estudis, es fan licitacions de les obres, s'adjudiquen, es fa el replanteig i, finalment, es comencen. Moltes vegades fins i tot ens passem més temps movent papers que fent la pròpia obra. Aquesta és la realitat de les actuacions del nostre país.

I, per tant, soc molt conscient que de la mateixa manera que quan explico determinats èxits de gestió o qüestions de què podem treure pit, sobre que el país avança, són fruit de decisions que varen prendre governs anteriors, també soc conscient que les actuacions que s'estan fent ara, que sé que costen de veure en un moment de molta dificultat, són les que encarrilaran la situació a rodalies. I només hi ha una trajectòria i només hi ha un camí, que se'n diu constància.

I ho he fet oferint-los de nou, amb aquesta mà estesa, especialment a tots els grups de l'oposició, un pacte de país perquè refundem el sistema de rodalies a casa nostra. Perquè la situació que fa molt temps que tots plegats denunciem, ja sigui perquè vostès han tingut responsabilitats de govern o les haguem tingut en l'oposició, quedi enrere i encetem un camí de remuntada en el conjunt del sistema de rodalies. I sé que costarà guanyar-nos la confiança dels usuaris i usuàries. També els usuaris i usuàries saben perfectament que els problemes de rodalies no han començat fa un any i mig, perquè justament ells, que són els que l'agafen cada dia, saben com fa anys que es porten produint incidents en el conjunt de la xarxa, saben com fa anys que es porten produint retards en el conjunt de la xarxa, i saben vostès que tardarem anys en fer les inversions necessàries per donar-li la volta al sistema.

I ho he dit: jo no em puc presentar aquí oferint una solució màgica, perquè mentiríem a la gent. El que em puc presentar aquí és dient la veritat sobre quines són les causes que ens han dut a aquesta situació. I crec que molts de vostès han tingut responsabilitats de govern abans de la persona que els parla. I crec que a aquells que, a més, han ostentat la responsabilitat del Departament de Territori no els hi deuen sonar estranyes algunes de les coses que s'han explicat avui aquí. En aquest pacte de país que els hi he dit, hi insisteixo de nou, només hi ha un camí. La mateixa diagnosi que hem fet sobre quin és el problema haurà de ser el seu camí de la solució. Si hi ha algú que té una fórmula diferent, li demano que aixequi la mà i ens la digui. Però només li dic: actuant sobre les vies i la infraestructura, actuant sobre els trens, que són els més antics del conjunt de l'Estat, i actuant sobre un canvi en el model de gestió ens en sortirem. Aquest és el camí.

Per arribar a aquest camí fa una sèrie d'anys que s'ha començat a posar-hi remei, i ho he dit: amb col·laboració d'anteriors governs que hi ha hagut en aquest país. Justament perquè sabem que veure un desdoblament com el de l'R3 no s'ha pogut decidir fa dos mesos i hagi començat l'obra, sinó que es va haver de decidir quatre anys enrere perquè comencés l'obra, soc perfectament conscient de qui estava ostentant les responsabilitats del Govern de Catalunya, però això també és vàlid per dir qui estava ostentant les responsabilitats del Govern d'Espanya. I, per tant, els hi dic: tinc molt d'orgull de tots aquells companys que han estat al capdavant de responsabilitats en el Ministeri de Transports, que van prendre les decisions que avui ens permeten que tinguem el nivell d'execució i el nivell d'inversió que ens comencin a donar la possibilitat de girar la situació de rodalies a Catalunya.

Vull dir-los també amb relació a la qüestió del canvi climàtic, que veig que hi han algunes persones que n'han fet sorna d'aquesta qüestió i sembla que no tinguin present algunes de les coses que han passat en el nostre país, ja sigui a altres comunitats, ja sigui a la temporada d'estiu. Ja els hi he dit: el que ha passat a rodalies no és només culpa del canvi climàtic; és culpa de la desinversió –és culpa de la desinversió. Però saben vostès que una infraestructura que porta un mal estat de manteniment i que porta anys de desinversió, en la que, per cert, està acumulant ara alguns greuges fruit de l'actuació d'inversió que s'està fent, és una contradicció, a vegades, en si mateix, després de molts anys de desinversió, fruit de la inversió que estem fent ara s'estan produint greuges a la infraestructura, sí, perquè hem de tallar vies, perquè hem de tallar túnels, perquè hem de renovar la catenària, perquè hem de modificar les estacions. Com volen fer vostès les obres, si no? Volen que prenguem una decisió que sigui aturar el conjunt del servei de rodalies? O hem decidit emprendre un camí de màxima inversió a la vegada que mantenim el servei de rodalies actiu?

Ara bé, també els hi demano que no em facin sorna amb el canvi climàtic, perquè algunes persones han dit, no?: «Aquests dies no ha plogut tant.» És que no varen estar seguint vostès amb preocupació el cabal de l'Onyar i del Daró, el dilluns i el dimarts? Vostès no ho varen seguir amb preocupació? I no és gràcies a la tasca preventiva que va fer l'ACA, de desembassaments, que es va controlar l'afectació del temporal? Que no he començat aquesta compareixença recordant que també hi ha hagut una víctima mortal, que se'l va emportar una riuada a Palau-sator, un veí de seixanta-tres anys de Fontanilles? És que no se'n recorden vostès que vàrem haver d'enviar un ES-Alert per un avís vermell del Meteocat i de l'Agència Espanyola de Meteorologia a l'Alt Empordà, al Gironès, al Baix Empordà i a la Selva? És que no recorden aquests dies, que hem tingut d'enviar ES-Alerts per nevades i situació meteorològica adversa al Ripollès, al Solsonès i al Berguedà i a la Cerdanya? Hi han determinats llocs de Catalunya que durant el mes de desembre, i li dic que és el cas de Granollers i és el cas de Cabanes, que al mes de desembre i al mes de gener han acumulat, a Granollers, 302 litres. La mitjana climàtica és de vuitanta-nou, un més tres-cents per cent. A Cabanes, la mitjana climàtica és de noranta-sis, i se n'han acumulat 403.

Ja els hi dic jo que, evidentment, els efectes del canvi climàtic són reals. I deu ser que vostès no coneixen el país, perquè només fa falta que transcorrin el recorregut de l'R1 per veure quins són els efectes del canvi climàtic per davant d'una línia que transcorre tot el litoral i tota la costa de Catalunya, per unes platges que se les van emportant els temporals de llevant. I, per tant, els hi dic. (*Aplaudiments.*)

Aquesta és la situació de la xarxa de rodalies, i els hi demanaria que d'això no en facin sorna. Perquè ho he dit: jo no acuso el canvi climàtic, perquè soc plenament conscient que hi ha hagut altres infraestructures de país que han seguit funcionant. També els hi he de dir: el mur que va caure al damunt de la via ferroviària a Gelida és un mur d'una carretera, de l'AP-7. I també sé que al nord del país, a Llançà, un grup de cases han tingut de ser clausurades perquè hi ha hagut una esllavissada que gairebé les ha deixat penjant. I, per tant, les afectacions del canvi climàtic en el conjunt del país en aquest episodi han sigut importants. I, a més, han de tenir present

vostès que venim de tres anys d'una sequera extrema –venim de tres anys d'una sequera extrema–, i, per tant, que els efectes sobre el terreny no són menors. Si a això se suma una xarxa que portava anys desinvertida, doncs sembla que tenim els efectes clars i evidents de la diagnosi d'on ens ha portat. I, per tant, podem portar molt de temps parlant de la diagnosi, i jo els hi demano que parlem de les solucions. I ja els hi he dit, no hi ha un altre camí: actuar sobre les vies, actuar sobre els trens, actuar sobre el sistema de gestió.

En l'explicació que he fet, també he dit que soc conscient que hi ha hagut moments que s'han comès errors, i per això hem demanat responsabilitats. Però ho recordava el president del meu grup: que la nostra obligació és, mentre hi ha una crisi, solucionar-la, i sobretot, que, davant del repte de reprendre el dret a la mobilitat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, hi havia el seu dret a la seguretat. És que vostès haguessin pres una decisió diferent? És que vostès, davant d'una esllavissada, no haguessin decidit aturar el sistema ferroviari a Catalunya? Jo he dit: no ens tremolarà el pols per prendre qualsevol decisió que vagi encaminada, per un cantó, a garantir la seguretat, i dos, a remuntar el sistema de rodalies. (*Aplaudiments.*) Això és pel que està aquest Govern.

I soc molt conscient que hi han decisions que han introduït confusió i soc molt conscient del que significa, a altes hores de la matinada, haver de prendre la decisió d'aturar el sistema ferroviari de Catalunya, i de que aquesta informació, per molt que fos comunicada, no va arribar al conjunt de la població, i hem treballat durant tots aquests dies posant els informadors necessaris per poder garantir la qüestió que teníem al davant.

I els hi he dit: no estem davant d'un incident ferroviari, no estem només davant d'un accident ferroviari. Durant el conjunt de la setmana s'han produït esdeveniments que han obligat a prendre decisions, i a aquest Govern no li ha fet por prendre les decisions que havia de fer, fins i tot aturant el servei ferroviari durant quaranta-vuit hores, de forma sencera, el cap de setmana..., que l'hi he de dir, han sigut clau per poder fer les actuacions a les vies que han permès començar el sistema de represa. I, sí, jo ho sé clarament: hi han una sèrie de punts sobre els que s'està actuant, sobre els que s'està actuant d'emergència, sobre els que s'ha fet la diagnosi per poder donar la garantia de que la seva represa es fa en condicions de seguretat.

Els hi he de dir i ho he dit abans..., i per això insisteixo en explicar la cronologia dels fets, perquè tots plegats, malgrat els adjectius que els hi vulguin posar, que són legítims, i perquè accepto la crítica i la discrepància política, els demano, si us plau, que no ens equivoquem en el diagnòstic, perquè errarem en el tractament. I si ens equivoquem en el tractament, portarem de nou el sistema de rodalies a la fallida i el país a la frustració. I sé que només hi ha una recepta que els hi he dit que passa per seguir insistint en l'actuació que s'està fent per part d'aquest Govern, en col·laboració amb el Govern d'Espanya, que és el titular de les infraestructures ferroviàries i que és el que presta el servei del qual és titular la Generalitat, amb un criteri d'exigència però també de col·laboració. Jo no ho entenc d'una altra manera. No ho sé fer d'una altra manera si no és parlant amb els que són responsables de la infraestructura, per posar-me d'acord per traçar un camí que ens permeti revertir la situació. Potser algú d'aquí ha trobat un camí alternatiu. Jo no l'he vist. De moment jo no l'he vist.

I els hi he de dir: no ho hem fet sols, perquè per arribar a aquests acords ho hem pogut fer estenent la mà i arribant a acords que són exigents amb altres grups d'aquesta cambra. M'he referit al Grup dels Comuns, m'he referit al Grup d'Esquerra Republicana, amb els que ha sigut possible pactar el nou programa de rodalies, el nou pla de rodalies, amb els que ha sigut possible pactar les inversions que s'estan fent en matèria de trens i amb els que ha sigut possible pactar un nou sistema de gestió.

D'on venim, ja ho sabem. D'on venim, ja ho sabem, i podem mirar enrere. I hi ha moltes persones assegudes en aquesta cambra que han tingut –ells o les seves formacions polítiques– responsabilitats en el Govern de Catalunya i en el Govern

d'Espanya. Jo el que els hi pregunto col·lectivament és..., que decidim on volem anar, i si en aquest camí, que crec que vostès hi coincideixen, d'actuació sobre la infraestructura, sobre els trens i sobre les gestions, hi acompanyaran o no. Aquí és on els estenem la mà. Aquí és on els oferim un pacte de país. Aquí és on els oferim que tots plegats sumem en favor de trobar solucions pel conjunt dels usuaris del país.

Deixin-me que els llegeixi una frase: «Un responsable polític el que ha de fer és posar-se al costat per solucionar la situació i no furgar i furgar.» Això ho sabem fer tots. A veure si aprenem que quan hi ha un accident el primer que s'ha de fer és posar-se al costat d'arreglar coses. No us ho dic jo, no ho dic avui. Aquesta va ser la resposta del president Illa a la crisi que va patir rodalies quan ell estava a l'oposició i va haver-hi un accident ferroviari. La història està plena d'episodis en els quals la veritable divisòria no va ser ideològica, sinó ètica, entre aquells que estan a favor de les solucions i aquells que estan a favor de trobar només culpables. (*Alguns aplaudiments.*)

Els he de dir, d'accidents, lamentablement..., lamentablement, d'accidents a la xarxa ferroviària del país, aquest no ha sigut l'únic. Va passar a Vacarisses, a Castelltallat, a Montcada i Reixac i a Sant Boi. No només de la xarxa de Rodalies, també de Ferrocarrils de la Generalitat. I les seves formacions polítiques estaven al Govern i hi havien els seus consellers al capdavant del Departament de Territori. I la meua formació política els hi va estendre la mà, els hi va estendre la mà perquè arreglésim aquesta situació i espero, per tant, poder comptar amb vostès davant d'una situació com la que hem viscut aquests dies. És el que s'espera dels grups de l'oposició, perquè estic convençut, com els he dit, que una bona oposició contribueix a fer un bon govern, però també els hi demanem que estiguin a l'alçada d'aquestes solucions.

Amb relació a algunes de les qüestions que ha dit la presidenta del Grup de Junts –a qui li agraeixo l'aportació de propostes–, quan li he estès la mà ho faig honestament i li demano que l'agafi. Quan li estenc la mà ho faig honestament perquè tots plegats, perquè tots plegats iniciem aquest camí. Vostè ha descrit el problema i reconec que han fet algunes propostes –li he de dir–, algunes d'elles van en la direcció del que estem fent. Ara, també li he de dir: no pot ser que la seva proposta estrella sigui acabar amb el traspàs. Li afirmo ara: ni acabarem en el traspàs... –a l'inrevés, l'accelerarem–, no ens aturarem en el traspàs, no ens aturarem en la condonació del deute del FLA, no ens aturarem en el nou sistema de finançament, no ens aturarem en la pujada de pensions que beneficien també a un milió i mig de catalans. El nostre grup no s'aturarà. (*Alguns aplaudiments.*)

El que necessita ara el país és el traspàs. El que necessita ara el país és el traspàs. I jo els he dit: sé que hi han moltes formes d'entendre el país i és legítim que tinguem models i visions diferents del país i de Catalunya i de com entenem la nostra relació entre Catalunya i Espanya. Ho reconec, la seva és diferent a la nostra. Jo els hi dic: no entenc una altra via, no entenc una altra via que la de la col·laboració. No n'hi ha una altra. Els hi pot agradar més o els hi pot agradar menys. He dit: col·laborar avui és un acte de valentia, és un acte d'exigència i, sobretot, és un acte de responsabilitat, perquè en la qüestió del traspàs, vol que li digui què m'he trobat jo en el calaix al Govern de Catalunya? De quan és l'última acta de la Comissió Mixta de Transferències entre l'Estat i la Generalitat? De l'any 2014. Li asseguro que no reunint-se l'Estat i la Generalitat no solucionarem el problema a Catalunya. No hi haurà ni traspàs ni hi hauran millores de rodalies. I és per això que aquest Govern seguirà assegut a totes les taules amb exigència i col·laboració per fer funcionar el país i fer funcionar les seves infraestructures.

Amb relació a algunes de les qüestions que s'han apuntat aquí, jo els ho torno a dir: les propostes que vostès facin, les treballarem conjuntament, i obrirem un espai de diàleg honest i sincer amb el conjunt dels grups de la cambra, amb el conjunt dels grups de la cambra, perquè vostès saben –que han tingut responsabilitats de govern– que la solució no és curta, que la solució no és fàcil, però que només passa per aquest camí.

I a més, els hi he de dir que quan parla d'humilitat també demanaria que ens l'apliquem tots, perquè jo no havia nascut que encara els consellers de territori eren tots de la seva formació política i vaig sortir de la universitat i encara ho eren. I, per tant, no entenc com algunes de les propostes que vostè demana no s'han complert i no es van aconseguir. O sigui que si hem de jutjar a tothom pels resultats que hem estat capaços de posar damunt de la taula, deu ser que la situació és molt complexa. Jo ho admeto: la situació és complexa, requereix acords, requereix diàleg. Però una formació com la seva, que ha tingut la titularitat del Departament de Territori durant trenta-quatre anys, li he de dir que també li diria que afrontem aquest debat amb una actitud de col·laboració, com a mínim de col·laboració, perquè si hem de passar pel sedàs dels resultats algunes de les qüestions que s'han fet quan s'han tingut responsabilitats..., demanaria a tots plegats que fem un exercici de context d'on venim i de quines responsabilitats hem ostentat.

Amb relació a algunes de les qüestions que ha afegit Esquerra Republicana, crec que compartim la diagnosi, crec que compartim quin és el full de ruta de les solucions. Ho he dit, vostè ho sap, a més, perquè ha ostentat el Departament de Territori: fer obra pública damunt d'un sistema que està en marxa i tan precari no és fàcil. No és fàcil. Jo no els hi puc dir als usuaris de rodalies que s'acabaran les incidències. A l'inrevés: quan més obres fem, més incidències hi hauran, perquè més afectacions haurem de fer en el sistema. I hem de confiar que el full de ruta que hem fet ens portarà a estabilitzar..., perquè fem les renovacions en matèria de seguretat, en matèria de trens.

Ja ho he dit: Per què? Per què no funcionen els trens a Catalunya? Tornem a dir-ho. Perquè tenim vies antigues?, perquè les catenàries generen problemes?, perquè el sistema d'informació genera problemes? Per què no funcionen els trens a Catalunya? Perquè tenim trens antics que –ho he dit– s'enganxen amb les catenàries que generen problemes o ja no els dic els que tenim vandalitzats. I, finalment, amb el sistema de gestió.

Aquest és el camí que hem traçat. Té la nostra paraula i el nostre convenciment de que complirem els acords a què hem arribat amb vostès i que aquest camí que hem arribat, que només farà que profunditzar-se... Ho he dit abans, perquè els que ho banalitzen com si fos menor... No, no, hem assentat les bases d'una nova operadora amb presidència catalana, amb majoria del consell catalana, amb la direcció anomenada a proposta de Catalunya, perquè acabi sent un operador cent per cent gestionat per la Generalitat. Ara no hi ha un camí alternatiu per fer-ho. El camí que s'ha de fer és aquest, perquè ens hem d'homologar amb els permisos de seguretat, perquè hem d'acreditar la configuració dels maquinistes, perquè hem de poder-nos homologar amb el sistema d'inversions. I, per tant, podem prometre lo impossible, però el país no avançarà. O podem posar-nos a caminar sobre el camí de lo real i aconseguirem que, pas a pas, d'aquí a un temps, diguem que hem avançat en un traspàs efectiu del servei de rodalies. I tenen la meua paraula que en aquest sentit el Govern de Catalunya seguirà treballant.

Vostè ha apuntat una qüestió que és important, que és que, en la qüestió de les inversions de l'Estat, fa temps que tots plegats apuntem que hi ha un diferencial entre allò que es pressuposta i allò que s'executa. Li he de dir que en el cas de rodalies aquest diferencial és menor, perquè s'ha pogut garantir, en un moment de moltíssima inversió, d'aquests 3.000 milions, una inversió de..., una execució del setanta-set per cent. Ara bé, no n'hi ha prou. I ja ho saben vostès, que treballarem de forma plegada en aquest objectiu de tenir un consorci d'inversions per buscar totes les fórmules que permetin que el Govern de Catalunya pugui també fer-se gran en l'execució d'aquelles obres que passen a Catalunya.

Vostès varen començar una fórmula positiva, les encomandes de gestió. I ho he dit: justament aquest és un bon exemple d'actuacions que comencen molt lluny i que segurament pertocarà a aquest Govern tenir l'honor i la responsabilitat de co-

mençar-les a desenvolupar. Jo no ho hauria pogut fer si vostès no haguessin iniciat el camí, però també els he de dir que també ha sigut aquest Govern i la consellera Paneque i el Departament d'Economia qui han reblat el clau per poder-les posar en marxa. Perquè tots som conscients que en la mesura que passa el temps, ens anem passant el testimoni del país, i que el camí que hem fet..., jo sempre he comptat que tothom que ha participat en la governança del país ho ha fet amb la millor de les intencions i amb la millor de les contribucions. No conec a ningú que no ho hagi fet així, fins i tot des de la discrepància política.

I, per tant, gràcies al camí que han emprès altres formacions polítiques..., em refereixo a Esquerra Republicana. També ho dic, també, gràcies a accions que va emprendre el Govern de Junts, avui podem tenir determinades obres i determinats camins en els que estem fent. I, per tant, a la senyora Capella li dic que evidentment avançarem en aquesta qüestió del consorci d'inversions. Ara, també els hi dic, ara la nostra obligació és estabilitzar el sistema, perquè venim d'unes setmanes molt complicades i s'apropa un nou temporal i, per tant, la nostra obligació és estabilitzar el sistema. Però hem de fer un pacte entre tots nosaltres, que això sigui un punt d'inflexió, que sigui un punt d'inflexió per deixar enrere aquesta situació. I els demano la seva ajuda i la seva col·laboració perquè entre tots plegats dotem el país –ho he dit– de les infraestructures que el país necessita.

Jo els he de dir: no entenem la política d'una altra manera, arribar a acords entre persones que pensen diferent. Malament li ha anat el país quan no hem sigut capaços d'arribar a acords ni tan sols entre nosaltres mateixos. Les conseqüències ja les hem vist tots: hem vist governs que s'han trencat, hem vist legislatures que s'han acabat abruptament. El país necessita acords perquè evidentment que el país té reptes; té reptes –ho he dit abans– en matèria de sanitat, té reptes en matèria d'educació i té reptes en matèria de seguretat, de justícia, d'educació, d'agricultura, de recerca. Que només ens en sortirem entre tots plegats arribant a acords, també amb la xarxa ferroviària.

I, per tant, els hi dic: no confonguin com una actitud de feblesa, no confonguin com una actitud de feblesa, ans al contrari, tenir una actitud de col·laboració i d'acord i de treball exigent amb el Govern d'Espanya. Jo no conec un altre camí. De fet, el que he vist quan això no s'ha produït..., és que tinc com a exemple que la Comissió de Transferències de l'Estat no es reunia des de l'any 2014 i crec que això no ens pot tornar a passar. I, per tant, els agraeixo aquesta proposta i seguirem treballant amb vostès en aquest sentit.

Em parla del rescabament, hi estem treballant. Em parla del rescabament, hi estem treballant i li agafo el guant, perquè evidentment nosaltres som molt curiosos de quin ha sigut el conjunt de despeses que ha significat per al conjunt de la societat catalana.

Senyor Fernández, jo li dic: el Partit Popular..., podria posar la mirada en el pasat, no ho faré. Crec que fins i tot ho ha fet vostè. I li agraeixo el reconeixement. Crec que l'honora i crec que ens honora a tots plegats en política –i jo també ho he dit respecte al nostre Govern– la necessitat de canviar el pas per passar a una major inversió a la xarxa de rodalies. I, per tant, els hi dic: en aquest camí vostès també tenen un paper a jugar. Vostès també tenen un paper a jugar no només en aquesta cambrà, sinó en el Congrés dels Diputats. Jo els hi demano que aquesta consciència que tenim que cal revertir una situació de desinversió crònica, de desinversió crònica a la xarxa ferroviària de rodalies, de les que podríem tots mirar el passat i tots podríem trobar a on es va produir de forma més aguda, que tots plegats mirem endavant. I jo li agraeixo el to i l'actitud que ha tingut amb relació a aquesta qüestió.

Li he de dir que sobre la qüestió del canvi climàtic..., ho he dit, no ho comparteixo, i el company que té al costat, que és de Badalona, li explicarà només que vagi a veure els efectes que ha passat del temporal. I li puc explicar després dels aiguats que van haver-hi al Montsià fa uns mesos... I ho sé perfectament, li dic. Aquesta és una qüestió que ens hem de prendre *seriosament*, que ens hem de prendre *seriosament*.

També li agafo la paraula amb una cosa que vostè ha dit: cal acabar amb actituds vandàliques del material rodant. I el president de la Generalitat, en el debat d'orientació política general, ja es va comprometre i portarem una proposició de llei en aquest sentit per augmentar les sancions a aquelles persones que realitzen actes vandàlics que limiten la capacitat de mobilitzar els trens, per poder tenir sancions fins a 90.000 euros per a aquelles persones que fent pintades en un tren l'única cosa que aconsegueixen és fer una bretolada que fa que el servei estigui parat. I, per tant, també li agafo el guant de la proposta que vostè fa i els demano el seu suport perquè entre tots plegats, més ara que arriben els nous trens, més ara que arriben els nous trens, no hi tornem i fem un punt d'inflexió en les actituds incíviques.

Per cert, agraeixo molt molt molt molt la tasca que fa el Cos de Mossos d'Esquadra justament per prevenir el delictes en aquestes ocasions, perquè només fa falta, només fa falta que tinguem un sistema dèbil d'infraestructures com perquè hi hagi una colla de brètols que l'única cosa que s'encarreguin de fer sigui perjudicar la circulació dels trens. I, per tant, sobre aquest punt ja saben que treballarem plegats.

Presidenta dels Comuns, comparteixo la diagnosi amb vostè. Ho hem dit, vostès han exigit en els compromisos d'investidura que aquest havia de ser un país de trens. Sé perfectament que el compromís que tenim no és només amb la xarxa de rodalies i amb la xarxa de regionals. Comencem les obres del Tramcamp, en aquest cas a Tarragona, per poder fer la fase Vila-seca - Salou - Cambrils. Comencem els estudis per poder fer la fase II per connectar Tarragona amb Reus. Comencem el desplegament de la xarxa de tramcamps en el conjunt de tramviària, diguem-ne, de tren tram en el conjunt del país. I sé que aquesta ha sigut una exigència que vostès han fixat en l'acord d'investidura i els hi dic que aquest Govern complirà. Tant és així que en el proper consell, en els propers consells d'administració d'Infraestructures, s'aprovarà l'adjudicació de les obres, en aquest cas, de Tarragona.

Li he agafat el guant, vostè ho ha comentat, amb relació a la qüestió tarifària; el Govern, a proposta seva, mantindrà la bonificació de les tarifes. Crec que davant de la situació que tenim –crec que davant de la situació que tenim– aquesta és una actitud que hem de tenir, responsable.

També li dic, de la mateixa manera que li he dit a la resta de grups, aquest Govern no entén una altra forma de treballar que la que li he explicat, que és la de la col·laboració i la de les solucions. I sé que molts de vostès poden identificar: «No, és que són del mateix color.» Faria el mateix si no fóssim del mateix color. M'és igual. Podria haver-hi davant un govern del Partit Popular o de qualsevol altra formació política; tindríem la mateixa actitud. És la forma en la que nosaltres concebem la nostra forma de treballar. I, per tant, els hi dic, sí, hem treballat amb col·laboració; sí, hem tingut una interlocució fluida amb el ministre; sí, hem tingut una interlocució fluida amb el secretari d'estat, a qui li hem demanat solucions respecte als seus dos operadors ferroviaris, i, sí, també hem demanat exigència en les responsabilitats que es van efectuar el dilluns.

Ara, li asseguro que, jo que he passat moltes hores al costat de l'equip que ha estat treballant durant tots aquests dies, en el moment en el que s'està al quiròfan, s'opera; en el moment en el que s'està al quiròfan, s'està operant. I hem intentat haver d'actuar damunt d'una xarxa que ja els he dit que estava provocant una fallada en diferents dies, i que hem pres les decisions que hem pres sempre garantint la seguretat.

Però, en tot cas, l'hi agraeixo, perquè crec que compartim l'enfocament estratègic que vostès posen al damunt de la taula quan parlen de que aquest ha de ser un país de trens.

Li he de dir que sobre la qüestió de l'aeroport pensem diferent. Això ja ho sap. És una evidència. Crec que, evidentment, hi ha una prioritat absoluta en la inversió a la xarxa ferroviària. No s'equivoquin, la prioritat del Govern és la inversió en la xarxa ferroviària, i així ens hem encarregat d'assegurar-ho. La inversió que ens hem encarregat d'assegurar en els darrers anys i en els propers anys, ja sigui en el balanç del

pla de rodalies que va presentar la consellera o en el nou pla de rodalies, és la xarxa ferroviària del país. Totes les actuacions que he relatat abans són possibles gràcies a la planificació del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya i són gràcies a la planificació i el treball conjunt entre els dos governs.

Ara, també els hi he de dir, no vull tenir la mateixa situació que hem tingut amb el tràfic ferroviari amb el tràfic aeroportuari. I, per tant, la qüestió de l'ampliació de l'aeroport per nosaltres –ho hem explicat moltes vegades– forma part també d'una prioritat del país. No passarà per sobre dels trens –no passarà per sobre dels trens. De fet, li dic, perquè a més ho saben, fruit de la incapacitat que va haver-hi en altres moments de posar-se d'acord, que la inversió amb relació a l'aeroport no passarà fins a l'any 2030. I que el que ens obliga ara i que les úniques inversions que passaran ara són les inversions en la xarxa ferroviària del país: soterraments de vies, canvis de catenària, arribada de nous trens. Hi insisteixo, de nous trens fabricats a Santa Perpètua de Mogoda, en un exemple de política industrial del nostre país; cent deu trens que garanteixen també l'estabilitat dels treballadors i treballadores del nostre sector industrial. I, per tant, aquesta és la nostra prioritat.

Jo l'hi he de dir, hi ha algunes afirmacions d'altres grups, permetin-me que acompanyi... Als representants de la CUP, al diagnòstic, podem posar-hi els adjectius que vulguin, vostès i jo tenim models de país en algunes coses clarament diferents, en d'altres, sortosament, hem sigut capaços de trobar fins i tot punts de coincidència. Sortosament. Li asseguro que per mi, molt sortosament. Hem sigut capaços de trobar punts de coincidència. Amb relació a la xarxa ferroviària, només hi ha un camí. L'hi torno a dir, qualsevol persona que hagi tingut la responsabilitat, ja sigui en un municipi, ja sigui en l'Administració autonòmica, ja sigui arreu, sap que les actuacions en infraestructures tarden temps; passem més temps movent papers..., que és una reflexió que segurament hauríem de fer tots sobre l'excessiva burocràcia, però passem més temps fent papers, fent estudis preliminars, el projecte bàsic, el projecte executiu, fins que s'actua. Ara s'està actuant.

Podem explicar que hi ha un volum d'inversió ara a la xarxa de rodalies perquè fa molt de temps que està planificat i és l'únic camí que podem trobar. Això dona resposta a molts usuaris que actualment han vist el desori del que ha passat aquesta setmana? No. Que sé que aquest discurs jo no el puc camuflar de triumfalista? No. Sé perfectament el que ha passat aquesta setmana. Soc molt conscient del que ha passat aquesta setmana, que és la conseqüència justament de polítiques que s'han produït en aquest país durant molt de temps. I que entre tots plegats, crec que també amb el seu grup, intentem o com a mínim tenim una coincidència estratègica que cal revertir.

La nostra prioritat és invertir en trens. Sí, és veritat. Invertir en trens no és fàcil. Les inversions en trens que s'estan fent avui són fruit de decisions que ja varen prendre governs anteriors. Si li és vàlida aquesta afirmació pels governs de Catalunya, també és vàlida pels governs d'Espanya, i pels companys, ho he dit, de la meva formació política que han estat al capdavant de les responsabilitats en el Ministeri de Transports, que són qui han pres decisions tan rellevants com el soterrament de Sant Feliu o el de Montcada, que avui permeten que puguem iniciar aquest camí. I, per tant, també els hi dic que aquest és el camí en el que nosaltres estarem fent.

El traspàs. No hi ha un altre camí que aquest. Qui inventi dreceres màgiques mentirà. I com a resposta a això, i com diria algú que conec, *pa muestra un botón*, doncs la demostració és que no ha passat abans. Que si s'ha de començar el camí del traspàs..., ho he dit, «ho farem tot», «ho recorrerem tot», i després no hi ha res. Doncs pas a pas: s'ha d'arribar a un acord, s'ha de constituir una societat, la societat s'ha d'homologar fins que puguem operar-la. I això és possible gràcies als acords entre, per cert, formacions progressistes d'aquesta cambra.

A VOX li he de dir que..., clar, vostè ha parlat d'una plaga bíblica. Li he de dir que l'única cosa que ha sigut una plaga bíblica ha sigut el resultat que han deixat

vostès pels governs on han governat. (*Aplaudiments.*) I, si no, només cal que els hi expliquin a la unitat d'emergències de València o als bombers de Castella i Lleó. I, per tant, també els hi diria que humilitat en aquesta qüestió.

I la sorna que fan en relació amb el canvi climàtic, li he dit, no la descontextualitzin. Ara, de la mateixa manera que vostè ha dit que ha anat a no sé on a buscar les dades, entri a la web del Meteocat i podrà veure les dades pluviomètriques. No cal que l'hi passi jo en una nota de premsa, les pot trobar en temps real. I expliqui'm vostè com pot ser que, venint de tres anys de sequera extrema, que no sé si se'n recorda que havíem de tancar les aixetes a casa nostra i dutxar-nos amb un cubell d'aigua, de cop i volta tenim els pantans plens i portem un rècord pluviomètric durant molt de temps. Això s'afegeix a una infraestructura que està envellida. Això s'afegeix a una infraestructura que li falta manteniment. També l'hi dic, s'afegeix aquí en un moment en el que s'estan fent les actuacions per donar-li la volta al conjunt del sistema.

I, per tant, puc acabar com he començat: sobre la situació que hi ha a rodalies, no hi ha un diagnòstic diferent i un full de ruta diferent del que els hi he explicat. Estem oberts a les seves propostes –estem oberts a les seves propostes. Som molt conscients, som molt conscients de que aquesta ha sigut una setmana tràgica, entre d'altres coses, perquè hi ha implicació de pèrdua de vides humanes. Ho he dit, una a Palau-sator –una a Palau-sator, no se n'oblidin– i una a Gelida. I, per tant, soc molt conscient del que ha passat aquesta setmana. I també som molt conscients d'on venim. Però tots plegats tenim la responsabilitat col·lectiva de decidir a on volem portar el país.

Els hi he dit, a Catalunya hi ha gent que està enfadada? Sí, a Catalunya hi ha gent que està enfadada. Fins i tot els hi diré, jo hi ha hagut moments que he estat enfadat. Però tenim l'obligació moral, com a representants que som de la ciutadania, de decidir si volem portar aquest enfadament que hi ha al país cap a l'enuig i la frustració, que no arreglaran els trens, no faran que vagin en hora, no faran que vagin les escales mecàniques, o cap a la política útil, les solucions i els acords. Jo els hi ofereixo que els acords siguin entre tots, que siguin entre el conjunt dels grups de la cambra, que siguin entre les institucions. Aquesta és l'única manera que entre tots plegats intentem fer un país millor.

Moltes gràcies per l'oportunitat.

El president

Tot seguit, els grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i De la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bé, conseller, aquests acords els ha de complir tothom, perquè expliquem-ho tot, vostè compareix avui aquí després que el nostre grup diumenge en una reunió li demanés la compareixença després de veure que s'havia acordat en el marc d'aquella reunió una compareixença de la consellera Paneque dilluns que no es va dur mai a terme. Vostè mateix en aquella reunió van dir: «Aquesta compareixença es farà i si ha de ser dilluns, serà dilluns.» I avui som dimecres i la compareixença de la consellera Paneque no s'ha fet. I, per tant, els compromisos i els acords els hem de complir tots.

Catorze propostes –catorze propostes. Si vol, ara torna a sortir aquí i ens diu que som els primers a demanar dimissions i els últims a fer propostes. Sap què passa, conseller? Que vostès són els primers a oferir la mà estesa, però després a no acceptar la faena que fa el nostre grup parlamentari. I no és una opinió. (*Alguns aplaudiments.*) Li explicaré per què. Perquè, mire, fa uns mesos, en plena crisi dels aranzels, Junts vam acudir a la reunió amb el Govern amb un document de propostes. Ni tan sols per cortesia vostès van donar resposta a aquell document. Ni tan sols per

cortesia. I, per tant, no ens diga que el nostre grup no fa propostes. (*Alguns aplaudiments.*) Pregunte's si és vostè qui les vol acceptar o no, perquè això és un fet objectiu; no és un fet subjectiu, no és la meua opinió.

I l'actitud de país no és aturar aquestes reunions amb els grups parlamentaris enmig de la crisi. I ahir es va anunciar que aquestes reunions s'han acabat. Això no és actitud de país; actitud de país és informar, és ser transparent, és anar explicant com evoluciona tot.

I vostè abans ha fet referència a algunes frases del president Salvador Illa. Des del respecte per la situació actual que passa, jo també ho faré, per posar-hi context, per mirar una mica enrere, d'on venim i on som.

En el discurs d'investidura, el president va fer diverses referències que val la pena recordar. Faré referència a dues. La primera, cito textualment: «Cal cosir Catalunya amb transport públic i això requerirà major ambició en la xarxa ferroviària del país. De les rodalies i el repte de la seva gestió fins al tren tram de Tarragona, cosir Catalunya a trens.» I, mire, «cosir» val la pena dir-los que han cosit: han cosit retards, han cosit els usuaris, han cosit dia sí i dia també la incompetència, perquè més que cosir Catalunya amb trens han cruixit Catalunya amb trens, i hem dit prou.

La segona es comenta sola. Ell va dir: «Em comprometo a millorar la vida de tots i cadascun dels catalans i de les catalanes.» I crec que qualsevol comentari que fes jo ara avui quedaria lluny del nivell d'indignació que tenen la gent arreu del país.

I si no en tenim prou amb això, dues aportacions de la consellera Paneque de fa un any, més o menys. El gener del 2025: «L'objectiu és que els usuaris de rodalies guanyen en qualitat i comoditat.» Qualitat i comoditat. La segona, 9 de març del 2025: «Paneque pacta amb Renfe i Adif deu mesures per donar un tracte exquisit a l'usuari.» I sí, ja ho hem vist, eh?, un tracte *molt* exquisit als usuaris.

Val la pena veure d'on venim i val la pena veure on som. I aquell dia, aquell 9 de març en què es van pactar aquests deu acords, n'hi havia un que deia «intensificar treballs d'inspecció d'infraestructures»; n'hi havia un altre que deia «reforçar centres d'informació i gestió amb Renfe»; n'hi havia un altre que deia «reforçar el personal de l'atenció immediata». I la pregunta que ens fem és: què han fet? Perquè rodalies cada dia va pitjor.

I parla d'un pacte de país. Un pacte de país no es fa al 49,9 per cent; un pacte de país es fa al cent per cent. I mirem enrere, 2016, acte solemne al Palau de la Generalitat de Catalunya encapçalat pel president Carles Puigdemont, majoria de la cambra, ajuntaments, sindicats, cambres, plataformes, un full de ruta clar, un objectiu compartit: el traspàs integral del sistema, trens i vies. Tot. I a l'altre costat, sempre un mur que de manera premeditada impedeix que Catalunya pugui créixer.

Llàstima que les reivindicacions que fan les fan després d'haver viscut una situació de caos com la que estan intentant gestionar, perquè obsolet no és d'ara, obsolet és de fa molt de temps, obsolet és de fa molts anys, i de les reivindicacions que fa molt de temps que fem des de Junts per Catalunya.

Vostè posa el retrovisor i cada dia s'hi deu trobar, perquè fa vuit anys gairebé que governen Renfe i Adif. Quan es deu mirar a l'espill del retrovisor hi deu trobar la seua cara.

Per tant, ho repeteixo, menys Espanya i més Catalunya; menys Renfe i més Ferrocarrils.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bé, conseller Dalmau, no s'equivoqui. La causa de tot plegat, el que hi ha darrere sempre de tot plegat, doncs, ho deia en la meua intervenció, és aquesta històrica

desinversió en tot allò que depèn de l'Estat; és la dependència de l'Estat espanyol. Li faig, doncs, un suggeriment. Vostè és conseller de la Generalitat de Catalunya, del Govern de la Generalitat de Catalunya; vostè sobre les infraestructures que fan fallida normalment a Catalunya, que són les de l'Estat, doncs no hi pot fer res. Hi pot fer tan poc que no pot baixar a les vies i tocar les vies, ni decidir si posa un *tornillo* d'una dimensió vint o d'una dimensió vint-i-cinc –m'ho invento, perquè jo em dedico al dret. Però, en tot cas, vostè això no ho pot fer.

I vostè, des d'aquest faristol, tot el dia ens diu que entoma la responsabilitat que no és seva. Em sap molt greu –ho he dit abans–: que entomi la responsabilitat qui en són responsables, perquè, si no, estàs fent de parallamps i t'acabes rostint. Per tant, hi insisteixo, vostè faci's responsable d'allò que li toca ser responsable, i les infraestructures que no són titularitat de Catalunya, doncs, els responsables directes tenen noms i cognoms. En un moment determinat hi havia uns governs d'un color determinat, Partit Popular –per cert, que déu-n'hi-do– i ara hi ha el Partit Socialista Obrer Espanyol; arrossegant els peus, ha assumit acords amb Esquerra Republicana i amb d'altres organitzacions polítiques.

Amb Esquerra Republicana uns de molt clars: traspàs de Rodalies –jo estava al capdavant de la conselleria de Territori–; traspàs integral de Rodalies, la solució –vostè ho ha dit, sí senyor–, és la solució, el traspàs integral de Rodalies, per governar-ho absolutament tot –per governar-ho absolutament tot– perquè des de la governança de Catalunya, Rodalies funcionarà i, efectivament, en el mentrestant –en el mentrestant–, cal fer coses que facin possible que l'empresa sigui cent per cent catalana –que passarà, més aviat que tard, ho dic als *agoreros* que diuen que no passarà; passarà més aviat que tard–..., però en el mentrestant ens calen moltes altres coses per garantir els trens de primera que volem per al nostre país.

Perquè Catalunya ha de ser un país de tren, com ja ho deien els que ens van precedir fa molts anys, o com aquella persona que fa 175 anys va decidir que el tren era el futur. (*L'oradora pica amb el puny a la tribuna.*) Doncs a dia d'avui els trens són el futur. No ho són les ampliacions dels aeroports i tampoc ho és la dependència d'un estat –tampoc ho és, el futur– que mai compta amb Catalunya (*aplaudiments*) i dir que no compta amb Catalunya vol dir que no té en compte les catalanes i els catalans, que són el conjunt de ciutadans d'aquest país, tots, els que diàriament són pacients i sofreixen cada dia, com els trens, que la normalitat d'un tren de rodalies de mitja distància o de regionals, doncs, resulta que són trens que acostumen a sortir tard i que mai arriben a l'hora, i que els roben hores de vida. Ja ho he dit moltes vegades això, un servei públic, un transport públic que no garanteix la mobilitat, que ens roba diàriament hores de vida, doncs no és un servei públic i no garanteix drets i, per tant, cohesiona una societat i no permet que aquesta societat es pugui enlairar. No ens hem d'enlairar fent més metros o posant més metres cúbics de formigó a l'aeroport del Prat; ens hem d'enlairar amb trens, perquè els trens vertebrin el país, cohesionen el país, garanteixen l'equitat territorial, garanteixen drets al conjunt dels ciutadans i ciutadanes.

I arribats a aquest punt, doncs ja li dic, els ciutadans i ciutadanes d'aquest país hauran de tornar a sortir al carrer les vegades que convingui en reclamació de trens dignes i amb la garantia també, amb la reclamació de la garantia de serveis públics per a un país que vol ser de primera i que de veritat es vol enlairar en el futur. I els seus horitzons i els nostres no són els mateixos, però ja li dic que algun dia ja hi arribaran vostès també.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez de l'escó estant.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente; muy telegráficamente desde aquí mismo. Señora Albiach, mire, la justicia determinó en su momento que tanto el accidente del metro de Valencia como el accidente de Angrois fueron provocados por el exceso de velocidad de los conductores, en ningún caso por problemas en la vía, ni de mantenimiento, ni de seguridad –por exceso de velocidad de los conductores. Ya sabemos, señora Albiach, que a ustedes las sentencias judiciales solo les interesan cuando les favorecen, pero no funciona así el estado de derecho, de modo que la que ha mentido ahí es usted, no, yo (*alguns aplaudiments*); yo me ratifico en lo que he dicho –me ratifico en lo dicho.

Por otro lado, el señor Pedret, en su capítulo de agradecimientos no nos ha incluido entre los grupos que proponen (*remor de veus*), el club de los constructivos, y estamos muy afectados, el señor Pedret no nos ve constructivos. Pues bien, el señor Pedret también miente aquí. No solamente les hemos conminado a recuperar aquellas propuestas del Pleno monográfico que rechazaron, sino que además hemos añadido unas cuantas. Lo que pasa es que cuando desde el Partido Popular proponemos cosas, ustedes prefieren desconectar el cerebro porque así les resulta más cómodo seguir extendiendo el mantra de que no proponemos. Pues no. Nosotros, desde el Partido Popular proponemos siempre, además es un mandato que cumplimos escrupulosamente en nuestro grupo, y es atizar cuando toca, si es que es necesario, pero proponer –siempre proponer–, porque es nuestra manera de entender la política.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Bueno, señor Dalmau, yo supongo que como buen socialista ha tenido que volver a salir al atril y mentir, que eso lo hacen de manera excepcional. Y yo le voy a aclarar ya un aspecto porque ya nos tiene un poco cansaditos. Sobre la gran mentira de que VOX eliminó la Unidad Valenciana de Emergencias. Le voy a explicar: sí, la eliminamos, y le voy a explicar por qué. Porque existía ya la Agencia Valenciana de Seguridad y Respuesta a las Emergencias, y porque existía además el Centro de Coordinación de Emergencias, porque nosotros estamos en contra de los chiringuitos que crean los socialistas (*alguns aplaudiments*) para colocar a sus palmeros. Y, por cierto, lo eliminamos porque el personal del 112, los sindicatos y los bomberos pedían la supresión de ese chiringuitazo que crearon ustedes, porque no operaba y porque no tenía ni un solo personal contratado. Luego, sí, venimos a cerrar los chiringuitos de los socialistas para destinar el dinero a lo que verdaderamente (*alguns aplaudiments*) importa, que es seguridad, sanidad y servicios públicos de calidad.

Cerrado el capítulo de la gran mentira del Partido Socialista, oiga, ¿qué es lo que hacen ustedes? ¿Qué hizo el señor Puente en julio del 2025 que ha salido hoy en exclusiva publicado por un medio de comunicación? ¡Oh, sorpresa! Cerrar la Unidad de Emergencias de Seguridad y Gestión del Ministerio de Transportes y Movilidad Sostenible que, dicen fuentes oficiales, que era clave para la seguridad ferroviaria, según los informes de la UCO. O sea que ustedes cerraron el verdadero centro de emergencias (*alguns aplaudiments*) que reportaba incidencias y coordinaba la seguridad preventiva, y luego viene usted aquí a ponerse digno, ¡venga, hombre! Ya tendrán tiempo de responder. Aquí, excusas, cambio climático, pero eso díganlo cuando los sentimos en el banquillo de los acusados. (*Alguns aplaudiments.*)

Luego merece una mención especial el ya manido de «ustedes se fueron de los gobiernos y como los dejaron». Pues vamos a hablar de cómo dejamos nosotros los gobiernos: uno, rebajas fiscales, reducción de subvenciones a sindicatos, medios de comunicación y patronales, garantizar la libertad educativa (*alguns*

aplaudiments), volar por los aires los tasazos y los impuestos que pone generalmente el Partido Socialista, y proteger al campo frente a la maldita agenda 20-30 y el pacto verde europeo que todos ustedes jalean y aplauden desde Bruselas hasta el Congreso de los Diputados. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es lo que hemos hecho nosotros en el paso de los gobiernos regionales. Y prepárense cuando lleguemos al Gobierno de la nación, porque no va a quedar ni un solo rincón de la Administración General del Estado, ni una Jéssica, ni una Claudia (*alguns aplaudiments*), todo el dinero va a ir para la seguridad y la prosperidad de los españoles. Vamos a desmontar el entramado de la mafia que ha construido el Partido Socialista, e insisto, con la colaboración inexcusable de Junts, de Esquerra y de Podemos.

Pero sigamos. Usted hablaba..., «usted no se ha fijado en los datos de la lluvia»; sí, sí, me he fijado mucho, y me he fijado además en todos los que están trabajando en las presas que ya están anunciando, espero que no, pero su posible siguiente comparecencia urgente, porque o meten dinerito y de una vez por todas cuidan las presas, o vamos a tener un drama dentro de cuatro días por esas lluvias tan intensas que estamos teniendo. Así que dedíquense a cuidar las infraestructuras y escuchen (*alguns aplaudiments*) a los trabajadores de las presas que hoy alertaban de que su dejadez nos puede llevar a un nuevo colapso y una nueva emergencia.

Y termino con dos reflexiones. Claro, usted hablaba de los grandes pactos de país, de los grandes acuerdos, de lo necesario, que es que todos sigamos la misma línea para... No, mire, con ustedes no vamos ni a la vuelta de la esquina; con ustedes, solo..., oposición frontal –como estamos haciendo– políticamente, judicialmente y en la calle, que es lo que vamos a hacer acompañando a los millones de catalanes el próximo 8 de febrero, cuando salgamos a decir «no» a su gestión criminal de Rodalies. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, por cierto –y con esto termino–, ustedes hablan de muchos millones, insisto, como he dicho antes, y de ejecución, pero es importante que quede *muy* claro a los catalanes y al conjunto de españoles que los responsables de la ejecución de las partidas presupuestarias para mantener la red ferroviaria era exclusivamente *suya*, y según los datos de Adif, ustedes llegaron a ejecutar el cero por ciento del millón presupuestario, por ejemplo, en la R3; ustedes ejecutaron el cero por ciento del millón destinado a la R12 en el tramo de Lleida y Manresa, y ustedes ejecutaron el cero por ciento del ejecutado de los tres millones presupuestados en la adecuación de las líneas de las estaciones de R2, R3, R11 y R61, con lo que ustedes son los responsables de la muerte de Gelida (*alguns aplaudiments*) y del paro total de la red ferroviaria; eso son ustedes.

Y, por cierto, si tiene alguna duda de su responsabilidad en el caos de la gestión de Rodalies, le recuerdo que en 2024 se acumularon hasta ochenta limitaciones de la velocidad, y hasta donde yo sé eran ustedes los responsables de la gestión de la red ferroviaria, y entre 2022 y 2024, que gobernaba también el Partido Socialista, llegamos a tener hasta una incidencia diaria que generaba el paro total de una de las redes ferroviarias. Luego, ustedes son la calamidad para los españoles y lo mejor que pueden hacer es largarse lo antes posible.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Senyor Fernández, l'han informat malament. Quatre directius de Ferrocarrils valencians van arribar a un acord amb la Fiscalia segons el qual acceptaven la responsabilitat. Per tant, no es va arxivar, sinó que van arribar a un acord amb la Fiscalia. Això és diferent (*remor de veus*). Home... (*Rialles*).

A veure, si alguna cosa ha quedat clara avui és que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra han dit que les rodalies i regionals de Catalunya són una prioritat. No sé si és per convicció, no sé si és per oportunisme, però la qüestió és que tant fa –tant fa. Jo crec que és una bona notícia per al país, per a les usuàries i també per l'economia de Catalunya, perquè, com deia abans, les oportunitats i la competitivitat de Catalunya depenen més de les rodalies que no de l'aeroport. Per tant, conseller, jo crec que és el moment d'aprofitar-ho, de tirar endavant aquest gran acord de país, tenint les rodalies com a element vertebrador del nostre país. A nosaltres ens trobaran sempre demanant i exigint més recursos i execució, també més manteniment de la infraestructura, posant les usuàries al centre i deixant clar davant de Renfe i Adif que qui mana és la Generalitat, una cosa és col·laboració i l'altra és submissió.

A tots els negacionistes de la cambra –que veiem que cada vegada són més– recorden aquest concepte: la «gran adaptació». Què és la «gran adaptació»? Doncs tots els canvis que el nostre país haurà de fer per adaptar-nos i sobreviure al nou clima que cada vegada impacta més sobre les nostres vides i, per tant, d'aquesta manera seria com atenuar els efectes del canvi climàtic, perquè sabem que cada vegada les sequeres, els incendis, les solses, les gotes fredes seran més freqüents i més agressives. Per tant, la gran adaptació.

I per últim, conseller, jo li he de dir que quan li estava escoltant parlar del canvi climàtic una mica més i em cau una llagrimeta d'emoció, però és que clar, és vostè increïble –és vostè increïble–: la setmana en la que pràcticament 400.000 catalans i catalanes estaven tirades a les andanes, la setmana en la que vostè ve i jo li he de reconèixer que és la primera vegada que l'he escoltat fer un *speech* sobre la lluita contra el canvi climàtic, un minut més tard segueix entestat en l'ampliació de l'aeroport del Prat (*aplaudiments*), que incrementarà un trenta per cent les emissions i ens portarà 20 milions més de turistes. Deixeu de defensar els interessos privats d'Aena i defenseu els catalans i les catalanes. I evidentment, sempre ens trobareu defensant que Catalunya siga un país de trens.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, conselleres... Si continuem amb el debat, que ja ha començat fa una estona, pel que fa al pla de rodalies i al seu anunci d'incrementar més de 1.000 milions d'euros per al 2026-2030, vostès ho venen com una gran notícia i ho hauria de ser. Però, veient les inversions que vostès prioritzen, en podríem parlar. Perquè recorden quan el ministre Puente va sortir fa dos mesos per dir que l'important ara era un AVE entre Barcelona i Madrid per guanyar dues hores? Això és la prioritat del Govern del PSOE? Que els catalans anem a Madrid? Penso que s'equivoquen.

O vostès, quan parlen de la nova estació de l'AVE a l'aeroport de Girona. 150 milions. Això és una prioritat per a qui? Per als turistes, perquè per als ciutadans, per als usuaris i les usuàries que pateixen cada dia la línia de rodalies, això no serveix per a res. Diners malgastats. I per no parlar de l'estació de Figueres. Quasi 200 milions d'euros. Una estació que l'endemà d'estar construïda no servirà per millorar en res la mobilitat dels usuaris i de les usuàries de la xarxa ferroviària de comarques gironines. En tot cas, hauran tret una estació del centre de Figueres per posar-la a Vilafant, amb tots els perjudicis que això suposarà.

I vostè, a sobre, conseller, ha dit que estan orgullosos de la integració a Montcada i Reixac, que «integració», per qui no ho sàpiga, vol dir «soterrament»..., quasi 1.000 milions d'euros. Escoltin! Més 161 milions d'euros d'integració a Sant Feliu de Llobregat. Dos soterraments que costaran més de 1.000 milions d'euros. Això no

serveix per res. L'endemà haurà millorat? Haurà millorat la xarxa? (*Veus de fons.*) Haurà millorat la xarxa? Ja ho sé. Quan es critiquen els soterraments s'han de criticar a tot arreu. No on governen o han governat uns quants. Ho sé. S'han de criticar, perquè aquestes inversions no milloren la xarxa ferroviària. Es pacten a nivell municipal, valen una morterada, però que portaran problemes als usuaris durant les obres i que quan acabi cap benefici, ni per al servei ni per als usuaris. I això, males polítiques que no serveixen per a re.

Referent a les dimissions, sorprenent. El senyor Carmona provisionalment portarà la direcció de rodalies. La mateixa persona que van fer cessar el juliol del 2025 –és a dir, fa poc– pel caos ferroviari que vam viure l'any passat. Doncs ara ha estat cessat el seu substitut i torna provisionalment el que ja es va cessar, res, fa sis o set mesos. Increïble com funcionen les coses en aquestes empreses.

També referent... I un tema per nosaltres molt important: qui pagarà aquest desgavell? Perquè ja es parla de més de 5 milions d'euros, segurament serà molt més. Nosaltres pensem que ni un euro l'ha de pagar la Generalitat de Catalunya. Qui ha de pagar és l'Estat. Ha de pagar els serveis alternatius de rodalies, ha de pagar els reforços de les línies regulars, el dèficit generat d'ingressos per aquest mes de gratuïtat, l'aixecada de barreres de l'autopista de la C-32. Ho ha de pagar tot l'Estat. I vostès han dit que hi estan treballant. Doncs treballin-hi, i fort. I que això es converteixi en norma. Que cada vegada que les coses no funcionin, que paguin ells, perquè aquí ja patim prou l'espoli fiscal constant. Per tant, la seva negociació, que ja sigui per establir-ho com a norma.

I parlant de transició..., del canvi climàtic i d'aquesta transició que hem d'anar fent. Com a CUP, hem presentat un piló de propostes sobre infraestructures per garantir la seguretat i la mobilitat dels ciutadans i, en definitiva, perquè puguin viure bé i millor. I totes aquestes propostes, precisament, van encaminades a adaptar les infraestructures del país a aquesta nova realitat climàtica que tenim aquí. Perquè les nostres propostes són preventives, no reactives. I aquí aquest Govern, per desgràcia, sempre va a reacció del desgavell que viu el país en tots els serveis. I nosaltres el que fem és presentar propostes preventives, i vostès ens les boicotegen presentant centenars de compareixences per intentar que s'acabi la legislatura i les nostres propostes, precisament sobre aquest tema que vostè ha defensat, no tirin endavant.

A VOX, al portaveu, al president de VOX, increïble. Ha parlat de l'R-61. No sé quina és, però agafin-la, agafin-la tot el grup parlamentari (*fortes rialles*) i tirin. I tirin. (*Alguns aplaudiments.*) Bé, ens ha demostrat el coneixement que tenen de la xarxa a Catalunya. Segurament, a l'espanyola no s'equivocaria.

I ja per finalitzar, per nosaltres, l'única via, la independència. Per això, convoquem tota la ciutadania el 7 de febrer a les dotze a l'Arc de Triomf per mobilitzar-nos. I també a les 17 hores a l'estació de França, perquè, davant de trens que s'aturen, ens movem. Participem-nos, organitzem-nos i lluitem per recuperar el nostre país.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició o per a fer la rèplica del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Davant el caos ferroviari, demanen unitat de la cambra, que ens centrem plegats en possibles solucions. Ens hi inclouen, senyor Dalmau? Hem d'entendre que han trencat aquest absurd i injust pacte antifeixista que van anunciar a l'inici de la legislatura? S'ha acabat ja la cacera de bruixes dins aquest hemicicle? O la unitat que vindiquen exclou formacions democràticament escollides a les urnes? Avui demana unitat, però on era la seva mà estesa, on era aquesta pretesa voluntat de diàleg, quan usuaris, batlles, sindicats i grups parlamentaris reclamàvem millores a la

xarxa ferroviària? Quan els independentistes denunciàvem la desinversió crònica i el maltractament sistèmic que patim per part de l'Estat espanyol, que repercuteix negativament en infraestructures i serveis públics, on eren vostès? Dormint a la palla autonomista?

No ens serveixen de res les seves disculpes. Disculpar-se quan hi ha hagut deixadesa i negligència no és un gest d'humilitat; és un deure de qualsevol representant polític. Governar no és reaccionar quan el problema esclata a les capçaleres dels diaris. Governar és anticipar-se, aplicar mesures preventives i correctives abans que haguem de lamentar, malauradament, danys personals. Governar no és empolainar-se per fer rodes de premsa i fingir que s'hi és. Governar és actuar i assumir responsabilitats.

El caos ferroviari no l'han generat vostès. No hi han pas set a temps. La degradació fa anys que avança sense trobar oposició ni resistència. PSC, Junts i Esquerra són copartípics, a parts iguals, d'aquest desastre. Aquesta és l'única unitat real que hi ha aquí. Els uneix la mala governança que han exercit uns i altres les darreres legislatures. I els uneix la traça en esquivar i eludir responsabilitats. Allò que la ineptitud ha unit que Renfe no ho separi.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades... Bé, arribem al tram final del debat que ha suscitat la seva compareixença voluntària, senyor Dalmau. Deia en el meu primer torn d'intervenció que pensava que devíem al conjunt dels ciutadans i ciutadanes i de les usuàries i usuaris de Renfe que aquest debat fos fructífer, que fos productiu. És veritat que per la qüestió merament formal, una compareixença no dona lloc a que després es presentin mocions que es puguin debatre, transaccionar o votar. Però tenim un exercici relativament recent, que és el ple monogràfic de rodalies, una base sobre la qual es pot treballar, i també hem sentit avui propostes, efectivament, de més grups que no pas el que he mencionat.

No és que jo disconnecti el cervell –tant de bo pogués, de tant en tant, desconectar el cervell–, no és que jo disconnecti el cervell, l'escolto amb molta atenció cada vegada que intervé, senyor Fernández, com al conjunt de diputats i diputades de la cambra, però és que no ens hi tenen avesats, a aquest tipus d'aproximació, de formular propostes. I, per tant, li reconec que en aquesta ocasió no només s'ha remès a les propostes que van fer en el ple monogràfic, sinó que n'ha formulat quatre més i el conseller Dalmau he sentit com li donava rèplica i li entomava alguna d'aquestes propostes. En tot cas, és molt benvingut que puguin aportar..., i ho dic amb tota la sinceritat i des de tota la discrepància que sap que tenim en molts temes.

Després volia fer una reflexió, però, sobre alguna de les altres qüestions que s'han dit, perquè no volia fer-ho en el primer torn, perquè preferia establir bé la posició política del nostre grup parlamentari, però hi ha hagut, en alguna de les intervencions, algunes crítiques que crec que han passat el que és raonable, eh? I m'adreço específicament a Junts, que ha fet propostes i que crec que hem d'intentar treballar amb esperit constructiu, però hi ha una cosa que ha dit que jo crec que mereix una rèplica, com a mínim, perquè si no quedaria estrany que des del meu grup no es repliqués, perquè ens ha acusat poc menys que de partícips d'una estratègia deliberada de provocar la decadència de Catalunya.

I escolti, miri, podem tenir totes les discrepàncies que vulgui sobre quin ha de ser el futur polític de Catalunya o sobre quines han de ser les polítiques públiques que s'apliquen a Catalunya, però aquesta acusació... I no és el primer cop que des de l'espai de Junts es fan acusacions d'aquestes de manera més o menys explícita o velada, com de ser traïdors a la pàtria o com..., perquè, clar, si a un l'acusen de for-

mar part d'una estratègia deliberada per provocar la decadència de Catalunya és poc menys que una acusació de traïció a la pàtria, no?

En fi, revisin-ho, si us plau, perquè on es pensen que vivim nosaltres? Com es pensen que ens movem pel país nosaltres? On es pensen que volem que creixin, prosperin, els nostres fills i filles? És que... (*Veus de fons.*) No, no. Sí, sí. Senyors de Junts, està clar, per les rèpliques que donen des del grup parlamentari mentre intervinc, que vostès pensen ben bé això que ens han dit. Jo crec que s'equivoquen, aleshores, de mig a mig i que no coneixen bé ni el país en el que viuen ni a bona part dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que durant moltes dècades han estat donant suport polític i electoral al Partit dels Socialistes de Catalunya. (*Aplaudiments.*) No ho coneixen.

Però, en fi, prefereixo quedar-me amb la part en què han estat formulant propostes, perquè –ja l'hi dic– jo crec que algunes de les que han formulat el seu grup i altres grups parlamentaris mereixen que ens asseguem, que ho estudiem i que mirem en quin punt poden coincidir, quins són els espais comuns en els que podem coincidir tots els grups parlamentaris per tal de donar un impuls definitiu a la represa del servei de rodalies a Catalunya i a un canvi. Tothom reclamava que aquest fos un punt d'inflexió. Nosaltres hi coincidim. Creiem que ha de ser un punt d'inflexió i esperem poder trobar-nos en futurs debats, comprovant pas a pas com avancem i, en allò que no, reclamant que siguem capaços d'avançar en aquells objectius que ens havíem fixat en comú.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de cloure aquest debat, per bé que el període de dol que va decretar el Govern va finir el dissabte passat, si s'hi han fixat, hem volgut mantenir els crespons negres aquí en el Ple. Ho hem fet com a senyal de respecte al maquinista Fernando Huertas Jiménez i al ciutadà Teodoro Mainau Colomer, que van morir justament la setmana passada, més enllà de les quaranta-cinc víctimes mortals d'Adamuz.

Crèiem que valia la pena que, en ser substanciat aquest debat, que els interpella directament, aquest Parlament expressés aquest acte de respecte i reconeixement, i que quedi constància en el diari de sessions dels noms i els cognoms d'aquestes dues persones.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre les possibles vulneracions de drets a l'exèrcit espanyol i de rebuig del retorn del servei militar obligatori

401-00052/15

Passem al següent punt, que és una declaració institucional. Tot seguit, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya sobre les possibles vulneracions dels drets a l'exèrcit espanyol i de rebuig del retorn del servei militar obligatori adoptada ahir mateix per la Junta de Portaveus.

Ens acompanyen en aquest hemicicle víctimes i familiars de les víctimes. En nom de la cambra, els vull donar la benvinguda, expressar-los el respecte i l'empatia més rotunda amb el seu patiment.

Té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell, secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre les possibles vulneracions de drets a l'exèrcit espanyol i de rebuig del retorn del servei militar obligatori.

»El Parlament de Catalunya expressa la seva profunda preocupació pels presumptes fets greus relatats al documental *Et faran un home. Morts silenciades*, emès al programa *Sense ficció* de 3Cat, que exposa presumptes morts, maltractaments, abusos i vulneracions sistemàtiques de drets humans comeses en casernes i unitats de l'exèrcit espanyol, en el context del servei militar obligatori, i la necessitat d'investigar aquests greus fets denunciats.

»Els testimonis i la documentació aportada apunten a presumptes pràctiques que, si es confirmen, podrien constituir greus vulneracions dels drets reconeguts per la Declaració universal dels drets humans, el Pacte internacional de drets civils i polítics, la Convenció contra la tortura i el Conveni europeu de drets humans, i també del dret internacional relatiu al dret a la veritat, a la justícia, a la reparació i a la garantia de no-repetició.

»El Parlament de Catalunya recorda que, d'acord amb aquests instruments internacionals, els estats tenen l'obligació d'investigar de manera efectiva, independent i amb garanties qualsevol mort o vulneració greu dels drets humans produïda sota custòdia militar o en institucions armades de l'Estat, com també d'assumir responsabilitats institucionals i reparar el dany causat.

»Davant la gravetat dels presumptes fets denunciats i del patiment de les víctimes i llurs famílies, el Parlament de Catalunya insta el Ministeri de Defensa del Govern d'Espanya a obrir una investigació, esclarir els fets i dirimir les responsabilitats que se'n puguin derivar; demana estudiar, en cas que la investigació acrediti vulneracions de drets, mesures de reparació integral per a les víctimes i llurs familiars, d'acord amb els estàndards internacionals de drets humans; manifesta el seu rebuig a la recuperació del servei militar obligatori a Espanya.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la defensa dels drets humans, la memòria, la veritat, la justícia i la dignitat de totes les persones.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Abans de suspendre la sessió, dues referències. Substanciarem el punt segon de l'ordre del dia, la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions, aquesta tarda tot just iniciant la sessió plenària. I, en segon terme, els recordem que, d'acord amb el protocol contra el feminicidi, en aquests moments es farà un minut de silenci davant de la façana del Parlament.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

La vicepresidenta primera

Bona tarda, reprenem la sessió.

I abans d'anar al punt número 2 de l'ordre del dia, els hem de comunicar una nova delegació de vot. En aquest cas, la diputada Beatriz Silva Gallardo, del Grup Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària d'avui, 28 de gener a la tarda, i per a demà, 29 de gener.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al ple de la composició de les meses de les comissions, i atès que la composició actual de les meses de les comissions està inclosa al dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura.

Hi estan d'acord els grups, els que hi són? (*Pausa.*)

Decret llei 23/2025, de 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i altres mesures

203-00029/15

Acomplert així el que s'estableix a l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt quart, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 23/2025, de 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i altres mesures.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei, i té la paraula, en primera instància, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Espero que hagin tingut temps de dinar, perquè hem anat tots una mica de pressa amb aquest matí tan intens. Bé, en tot cas, intentaré... El temps, presidenta, que no vull... (*Veus de fons.*) Ah, no va? Ah, que no en tinc? Malament, doncs. (*Rialles.*) No me'n pot posar? No me'n pot posar? (*Veus de fons.*) Posa'm lo que vulguis, però posa'm alguna cosa, que, si no... (*rialles*), veig el Canadell i llavors m'animo. (*Rialles.*) Posa'm el temps, posa'm el temps. Bé, bona tarda a tothom. (*Remor de veus.*) Ens passa a tots, sí. Bé, bona tarda a tothom. Ja fetes les bromes... M'agrada que hi hagi aquest to i aquesta cordialitat realment en el Parlament malgrat, a vegades, les crisis i les situacions complicades.

Bé, avui vinc a presentar aquest decret llei, el Decret llei 23/2025. És un decret que ve just després del decret de pròrroga pressupostària. És un decret que aprova el Govern quan el dia 1 de gener no tenim els pressupostos d'enguany, com ha passat aquest any. Encara el Govern no els ha presentat; tots saben que el seu objectiu és que els pugui presentar i aprovar durant aquest primer trimestre, però degut a la pròrroga pressupostària, hem hagut d'aprovar aquest decret llei sobre necessitats financeres del sector públic.

Aquest decret no és un decret menor. És veritat que és un decret molt tècnic, però no és menor perquè ens assegura la continuïtat, l'estabilitat i la protecció social. Ens assegura i ens garanteix aquesta continuïtat de les finances públiques, que puguem fer pagaments amb normalitat, que no se'ns bloquegin algunes polítiques públiques i que, sobretot, intentem minorar al màxim les conseqüències que puguin patir els ciutadans i també els proveïdors de l'Administració. Per tant, és un decret llei que el que fa, doncs, és portar-lo al Parlament perquè es puguin aprovar i autoritzar sobretot endeutaments, avals i garanties, com un element de responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, en aquesta línia van els quatre articles que té el decret.

L'article 1, bàsicament, el que deia, permet assegurar que el sector públic disposi d'instruments necessaris per poder finançar, per poder tenir tresoreria i fer les inversions prioritàries. Autoritzar també límits, que hi hagi alguna limitació en imports, en destinataris i en finalitats del pressupost. Establir, doncs, aquests límits. També el decret habilita per formalitzar operacions d'endeutament, i aquestes són molt importants. I, en altres termes, habilitar per afrontar venciments, ordenar necessitats de finançament i preservar la nostra operativa ordinària. En aquest sentit, les autoritzacions d'endeutament que es fan són rellevants: a l'Institut Català de Finances, a l'AGAUR, a l'Incasòl, a l'energètica pública, a Fira 2000 per a moltes de les inversions que estan tirant endavant i que porten endavant des de fa ja algun temps. I, per tant, el que permet aquest decret és que mantenim aquests avals, aquestes garanties, aquest finançament, aquest endeutament, a aquestes entitats. Aquest és el primer gran bloc. És un bloc important, com els hi deia.

I després hi ha el segon article, que fa referència a les retribucions del personal del sector públic. Saben que estem a expenses del que aprovi el Govern d'Espanya en aquest sentit. Va aprovar-ho a finals de l'any 25 i el que fem és un increment global d'un 2,5 per cent a efectes d'1 de gener del 2025, que abonarem –deu estar a punt d'abonar-se o ja s'ha degut abonar, perquè estem a finals de mes– aquest 2026, tot el 25 i després, un increment global d'1,5 per a l'any 26, també pendent de l'aprovació que finalment acabi fent el Govern d'Espanya. Estem per sobre de l'IPC, òbviament, amb aquesta xifra i, per tant, doncs bé, és important que puguem actualitzar aquestes retribucions i que les puguem actualitzar i pagar al més aviat possible.

El tercer article és el que fa referència a l'actualització de les pensions, també molt rellevant. Són les pensions reconegudes a la Llei 18/84. I en aquest sentit, el que es vol és assegurar el poder adquisitiu d'un col·lectiu molt concret en el marc del sistema general de pensions.

I el quart article i darrer és el de l'IRSC. Aquest és també un element important. Actualitzem l'IRSC, fem un reforç del marc de protecció social. Aquest és un element clar d'impacte directe en l'entorn social. L'IRSC saben que és un indicador estructural del sistema de protecció social català, i el que volem amb aquesta actualització és, evidentment, incorporar un tres per cent d'increment amb relació a l'any 2025, deixant l'IRSC fixat en 801,85 euros mensuals, 9.622,18 euros anuals a partir, doncs, com deia, de l'1 de gener. És un impacte important que beneficiarà 235.000 persones, un impacte de 37,85 milions d'euros. Aquest és el quart article. Sempre saben que s'ha d'actualitzar l'IRSC i fem, doncs, aquest augment del tres per cent també per sobre de l'IPC.

Per tant, és un decret, si volen, tècnic, però molt necessari, que és el que acompanya la pròrroga pressupostària que no s'aprova al Parlament, que és un decret del Govern, però que és necessari perquè puguin funcionar la Generalitat i el seu sector públic mentre no hi hagi uns pressupostos.

Com els hi deia, esperem que els puguem entrar en aquest Parlament aquest primer trimestre i aprovar-los, perquè, evidentment, puguem incorporar tots els recursos, la bona marxa de l'economia a un pressupost que tenim prorrogat del 23 i que, evidentment, té moltes oportunitats per a aquest 26 degut a la bona marxa de l'economia, a l'augment dels ingressos a través dels impostos, i ens sembla que és la millor manera –tenir uns pressupostos– per garantir els serveis públics. I saben que properament esperem que puguem començar a treballar amb els nostres socis d'investidura per portar aquests pressupostos al Parlament i que puguin ser aprovats.

De moment, els hi demano suport a aquest decret llei de necessitats financeres i espero que ben aviat puguem entrar en el debat, que estic segura que tots volen desenvolupar, dels pressupostos per a l'any 26.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. A continuació..., passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició i, segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de set minuts cadascun. El primer d'ells és el Grup Parlamentari de Junts i té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, vicepresidenta. I gràcies, consellera, pel compliment que m'ha fet abans. De totes maneres, jo vull començar donant-li ànims, perquè estic segur que vostè no ho està passant bé. Coneixent-la, no ho està passant bé. Que en poc més d'un any hagi hagut de venir aquí al Parlament a portar dues pròrroques pressupostàries i no hagi pogut presentar uns pressupostos estic segur que a vostè no li agrada. Segurament li agradaria més fer com va fer el conseller Giró, que el primer any ja va portar uns pressupostos i es van aprovar l'1 de gener, quan tocava. Més després de que el president Illa, a qui desitjo una ràpida recuperació, anunciés que hi hauria pressupostos l'1 de gener del 25. I ni l'1 de gener del 25 ni l'1 de gener del 26. I ja veurem si durant tot el 26 en tenim, eh? És una incògnita que tenim en aquest moment.

Però, clar, el conseller Giró formava part d'un govern amb majoria independentista. I ves per on, resulta que tant que diu vostè que no li agraden els governs independentistes, doncs miri, va ser el més eficaç, el que ho va aconseguir fer, en lloc del que ha passat amb el tripartit, el nou tripartit que vostè representa, que no ho ha pogut fer. I parlant de tripartits, recordi... Jo recordo el primer tripartit, aquell del Dragon Khan. Se'n recorden, no? Hi ha memòria. El segon tripartit, no sé si se'n recorden també, el del president Montilla... Va passar una cosa que també ens recorda molt al que tenim ara: una manifestació amb 700.000 persones en contra de les infraestructures. Portem dinou anys. Seguim igual. A veure què passa el dia 7, però anem en aquesta línia.

Els mitjans de comunicació d'aquell segon tripartit..., en el moment del segon tripartit deien que era un govern sense rumb. Miri, en això vostès han canviat, tenen rumb. El que passa és que és un rumb que a nosaltres no ens agrada. És un rumb cap a l'espanyolització de Catalunya. I aquest rumb no ens agrada perquè, escolti'm, s'ha demostrat que Catalunya, com més espanyola, més decadent. I, per tant, hem de recordar que només el catalanisme i l'independentisme és el que ha generat il·lusió en aquest país. I recordem Prat de la Riba, recordem el president Macià, recordem el president Pujol, recordem el president Puigdemont. Tots ells han generat il·lusió al poble de Catalunya. I només en un any i mig vostès ho han confirmat: més Espanya, més decadència. I, per tant, com diu el president Puigdemont, hem de posar el despertador i despertar el país. No pot ser, no podem seguir així. Ja n'hi ha prou. Per tant, o independència o decadència. I estem en aquest punt un altre cop.

La pregunta que li faig, consellera, és per què porta vostè aquesta pròrroga pressupostària i no porta uns pressupostos. Què passa, que el nou tripartit no l'hi permet? Fa aigües, aquest tripartit, una altra vegada? Vostè està lligada de peus i mans, ho sabem molt bé, amb Esquerra i els Comuns. I com diu el diputat Castellà, vostès han accedit al Govern per ocupar cadires i poder, i no pas per governar el millor per a Catalunya. Això sí, invertint grans recursos en campanyes de comunicació, «el Govern per a tothom», «la Catalunya lidera»... Perquè clar, aquests dies, quan un agafava el tren per anar a treballar deuria pensar: qui és tothom? Jo no soc tothom? No governen per mi? O què lidera, aquest país, amb aquest Govern que fa aigües? Què estan liderant vostès? Vostès volen ser el Govern de tothom, però no tenen trens per a ningú ni pressupostos per liderar absolutament res.

I consellera, vostè té com a mínim tres opcions per aprovar els pressupostos. Una, amb el tripartit d'ara. Provi-ho; escolti'm, a veure. La segona opció és amb el tripartit espanyolista. Escolti'm, han aprovat moltes coses conjuntament; tampoc

passaria res, sumen seixanta-vuit diputats. I tenen la tercera opció, que és la que més ens agrada a nosaltres: portin els pressupostos, negociem-los, dialoguem. Escolti'm, qui diu que no? Ja en parlarem. Parlem-ne, no? I aquí, escolti'm, si vostè vol els vots de Junts, home, alguna cosa haurà de fer. Per exemple, ja sap que a mi m'agrada molt abaixar la fiscalitat. A mi i al nostre partit. Hem d'abaixar la fiscalitat, clar. Però no només. Jo li recomano que agafi aquell document que vam preparar des de Junts per Catalunya el 2024 per proposar al Govern Aragonès d'aprovar els pressupostos, de donar-hi suport, i era un document que vostè se'l mira..., jo crec que tampoc era tan complicat de negociar.

Per tant, escolti'm, això sí, nosaltres volem un pressupost amb un model més centrat, gens populista, que miri de resoldre de veritat els problemes dels catalans i afrontar els reptes de futur. Això sí, amb col·laboració publicoprivada, amb una defensa pètria del català i de la nació i un equilibri territorial i la seva dinamització econòmica i social a tot el país. I si no es veuen capaçs de portar els pressupostos, pleguin. Pleguin. Perquè, escolti'm, no ho allarguin més pel poder i les cadiretes, perquè els ciutadans de Catalunya estan patint una doble crisi profunda. La primera és l'aturada del procés independentista el 2017, que ens havia de portar, anant tots a una amb la societat civil, per fer un país de primera, un motor industrial de primera, un líder turístic internacional, un *hub* logístic de primer nivell, una gran potència científica i amb tradició empresarial. De fet, pocs països d'Europa poden dir això.

La segona crisi que patim els catalans és aquesta espanyolització, que ja sap que no ens agrada. I cada dia l'autoestima dels catalans reula més i més. I això no pot ser. I ja n'hi ha prou. Hi insistim, ja n'hi ha prou.

Consellera, el president Aragonès va haver de convocar eleccions per la sequera i perquè no va ser capaç de portar uns pressupostos. Ves que el president Illa no hagi de fer el mateix per molta pluja i perquè no és capaç de portar uns pressupostos aviat en el Parlament.

I amb tot això, ja entendre que no podrem donar suport al seu decret de pròrroga, perquè els que nosaltres volem és que presentin pressupostos i que els puguem negociar. I, miri, com que encara em queden un parell de minuts, li diré quin és el pressupost que nosaltres voldríem. Ja ho sap, el pressupost alternatiu.

Educació, home, el sis per cent del PIB; és el que hem aprovat en aquest Parlament. Això vol dir –no arribem al quatre– 6.500 milions d'euros més anuals. Educació. Escolti'm, ho ha dit.... Perdó, Salut. Ho diu la consellera Pané: calen 4.000 milions d'euros més. També ho deia el conseller Argimon. Recerca i desenvolupament: volem un canvi de model econòmic cap al tres-quatre per cent del PIB, un u per cent públic, com diu la llei de la ciència, 2.000 milions d'euros més. Infraestructures: segons les cambres i Foment, 3.000 milions més addicionals ens calen els propers deu anys. Habitatge públic: si volen fer el seu compromís, 1.000 milions d'euros més addicionals.

I falta cultura, el dos per cent; el benestar social, el foment de la productivitat... Ah, i estaria bé, per nosaltres, abaixar la fiscalitat com les altres comunitats autònomes no infrafinançades; igual, 3.000 milions més. Sap què suma tot això que li he dit en un moment? Vint mil milions d'euros. No, clar, és que aquests són els que necessitem. No rigui; són els que necessitem. Per tant, necessitem això, volem això.

Per això nosaltres diem que no en tenim prou amb els 4.700 milions d'euros. El que cal a Catalunya és un concert econòmic solidari. I vostè deia ahir que no entenía què era això. Sap què és això? Que si tenim un dèficit fiscal del 9,6 per cent, que és l'última dada que tenim, que ara ja són 30.000 milions d'euros, i en necessitem 20.000 per fer el país que volem, per afrontar els reptes que tenim com a país; home, ens en queden 10.000 per negociar amb l'Estat, no al revés. Vostès el que han fet és al revés: veure què ens dona l'Estat, 4.700 milions d'euros, i els 25.000 que sobren que se'ls quedin en forma d'espòli. Ja li ha dit avui el senyor Castellà que en això nosaltres no hi estem d'acord. *(Alguns aplaudiments.)*

I, miri, acabo amb un exemple, consellera. Vostè no sé quina nòmina té, no ho sé, però suposant que siguin cent, escolti'm, lo que li està dient, ens està dient l'Estat és com si li diguessin: «Miri, n'hi pago vint; agafi aquests vint, és millor que res.» Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Albert Salvadó i Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, presidenta. Consellera Romero, consellers, conselleres, diputats, diputades... Senyor Canadell, el conseller Giró, amb el president Aragonès, va aprovar els pressupostos, i amb la presidència del Govern Aragonès es van aprovar uns segons pressupostos, amb la consellera Mas. Los primers, del conseller Giró, amb el suport del grups dels Comuns, i els segons, la consellera Mas, Junts fora del Govern..., i, evidentment, van fer, com han fet sempre, fora del Govern: no votar pressupostos, i es van aprovar amb PSC i amb Comuns. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, dos pressupostos de tres exercicis, amb el Govern Aragonès.

Consellera Romero, segon any consecutiu que mos presenta una pròrroga pressupostària; no és sorprenent, fa més d'una dècada que els pressupostos presentats a temps són l'excepció. Donarem suport a la seua convalidació, evidentment, perquè hem de fer front a les necessitats financeres del Govern de la Generalitat en un escenari de pròrroga pressupostària. Ara bé, en política tot sovint val la pena contrastar les promeses amb la realitat. Ara fa un any, a finals de gener del 25, vostè assegurava que el Govern estava treballant perquè els pressupostos del 2025 poguessen ser una realitat a principis d'any, deia. I avui mos trobem aquí presentant la pròrroga pressupostària per a l'exercici 2026.

El president Illa va aconseguir el suport a la seua investidura a canvi d'uns acords que van ser clars. I és evident que si mos trobem aquí, davant d'un nou escenari de pressupostos prorrogats, és perquè no podem estar satisfets del compliment d'aquells acords.

Al debat de la pròrroga pressupostària, el 2022, vostè li deia a la llavors consellera Natàlia Mas que a Esquerra mos costava negociar i cercar aliances, crear complacitats. Mos criticava la manca de capacitat per seduir aliats per aconseguir suports. Li deien, a aquella pròrroga, que vostès van aprofitar de la mà de Junts per Catalunya per a convertir el decret en un projecte de llei, i van forçar condicions que no buscaven tant avançar la seua agenda política, sinó desgastar el Govern d'Esquerra Republicana.

A vostès i al PSOE no els hi costa negociar, ho hem de reconèixer, ben al contrari. Perquè primer s'ha de negociar amb vostès, arribar a algun acord, després renegociar com es tradueix en llei l'acord assolit, i després com s'implementa, i renegociar com s'executa, i mentre amb el risc que es vagi aigualint a cada ronda de negociació. A vostès no els costa negociar; lo que els costa més és complir els acords als quals s'arriba.

Un exemple clar: els anys 21 i 22, Esquerra negociem pressupostos amb el PSOE i una de les partides clau per aprovar són les partides que han de servir per recuperar la inversió, entre d'altres, en rodalies. Se doblen los pressupostos: de 1.300 milions passem a 2.068 en un any i 2.200 milions en un altre. I el que acaba passant és que només s'executen 740 milions i 947 milions en el següent any, bastant menys de la meitat. Per tant, doblem pressupost, reduïm a la meitat l'execució i mos quedem igual.

No cal dir que la ministra del ram era una militant del PSC, i el president de Renfe, un altre històric del PSC. Per tant, amb este historial crec que s'entén que a Esquerra no li fos suficient amb la paraula del PSC a l'acord d'investidura i volguéssim també garanties del PSOE. I val a dir que hem saldat este procés amb un resultat

que és important, és un èxit, i que és compartit, això sí: 4.700 milions per Catalunya, compliment de l'ordinalitat per població ajustada i l'eliminació del sistema de bes-tretes i participació específica de l'IVA per finançar les competències pròpies. És un acord substancial que Catalunya necessita per ahir.

Però això és només l'inici, i és que vam acordar amb vostès garantir que la Generalitat de Catalunya pogués recaptar l'IRPF del 2025 durant l'any 2026. Potser –i està bé reconèixer-ho– vam pecar d'optimistes. Potser cal fer més feina per posar al dia l'Agència Tributària de Catalunya i dimensionar-la perquè pugui recaptar este impost clau.

Es pot entendre un retard, i l'entendem. No entendrem un incompliment. Cal temps per dimensionar l'Agència Tributària de Catalunya? Llavors anem-ho fent. Ara bé, el que sí que es pot fer és habilitar legalment la Generalitat avui mateix perquè pugui recaptar l'IRPF. Perquè si la Generalitat té esta competència, la podrà exercir des del minut 1, quan estigui preparada.

No hi ha excusa perquè no s'aprove la llei que Esquerra hem presentat al Congrés per fer-ho possible. I això ha de ser el primer pas per tal d'arribar a una agència tributària que recapte, inspeccione i gestione tots los impostos generats a Catalunya; un objectiu, que vostès han signat, imprescindible per aconseguir el que volem: uns pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026.

Lluny de l'obstruccionisme estratègic, Esquerra hem tingut una bona voluntat i ganes de negociar. Per això hem ajudat a aprovar diversos decrets de pròrroga pressupostària i els seus equivalents de mesures. Entenem que el millor seria aprovar pressupostos. Ara bé, són vostès los responsables de garantir esta aprovació, i per a Esquerra Republicana una de les precondicions és que complisquen la paraula donada, que garantisquen que Catalunya pot gestionar l'IRPF.

Estos dies en som cada cop més conscients. Diria que vostès ho comencen a ser. Que qualsevol servei i recurs que no gestionem des de Catalunya es convertix en un obstacle per garantir el benestar de la ciutadania del nostre país.

El pitjor obstacle per garantir el benestar de la nostra gent és que el servei depenga de l'Estat espanyol. Un obstacle que serà encara més gros en l'eventualitat que el Govern de l'Estat caigui en mans de la dreta i l'extrema dreta, del franquisme nostàlgic i del trumpisme modern.

Per tant, aprofitem el temps que tenim; aprofitem esta finestra d'oportunitat per a donar solucions a la nostra ciutadania. Aprofitem els dies per garantir un sistema de finançament que siga més just per a Catalunya i on la Generalitat tinga la clau de la caixa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. A primera vista, aquest decret llei pot semblar tècnic perquè es centra bàsicament en les necessitats financeres del sector públic d'enguany, però té un rerefons polític molt important, ja que aquest decret és conseqüència de la pròrroga pressupostària per al 2026.

Per tant, el que realment debatem avui és si volem pròrroga o si volem pressupost per a Catalunya aquest any. I ja els avanço que el nostre vot serà contrari a aquest decret llei, perquè considerem que és necessari i urgent tenir pressupost a la Generalitat per donar resposta a les necessitats de la ciutadania, i que sigui debatut i aprovat democràticament; per tant, en el Parlament de Catalunya.

Des del Partit Popular creiem que la pròrroga del pressupost de la Generalitat del 2023 per als anys 24, 25 i 26 no respon al que realment necessitem els catalans i les catalanes. A més, aquestes pròrrogues pensem que s'han executat amb opacitat i una

gestió inadequada dels recursos públics. Prova d'això és la realitat caòtica que estem vivint a Catalunya, amb manca de planificació, manteniment i inversions en infraestructures de transport i mobilitat, que ens han portat a l'actual crisi de rodalies.

Encapçalem les llistes d'espera en salut pública i serveis socials. Estem a la cua en qualitat educativa i amb el major nombre de barracons escolars. Tenim el personal públic molt descontent i amb contínues vagues, especialment per part dels metges i els professors. Suportem les pitjors dades de delinqüència i la major xifra d'ocupacions d'habitatges a tot Espanya. La burocràcia i les exigències asfixien els agricultors i els ramaders, i està desapareixent el sector pesquer. I les famílies catalanes són les que tenen més dificultats per arribar a final de mes. Suportem els impostos més alts d'Espanya i continuem patint la major fugida d'empreses i el major absentisme laboral.

Així doncs, les pròrroques pressupostàries estan sent ineficaces per donar resposta als problemes de Catalunya. I a més, diem que s'estan executant amb opacitat i amb una gestió qüestionable dels recursos públics. De fet, des de l'inici del mandat, el Govern ha anunciat molts plans. Em ve al cap el pla «Catalunya lidera», no?, amb 18.500 milions d'euros; el pla dels cinquanta mil habitatges, amb 4.400 milions d'euros; o altres, com el pla de defensa contra els nous aranzels, amb 1.500 milions d'euros. Però no sabem com aquestes dotacions econòmiques estan encaixant en aquestes pròrroques pressupostàries dels anys 24, 25 i 26 d'aquest mandat, ni si realment s'estan executant aquests plans.

En concret, l'any 2025, amb pròrroga pressupostària, hi van haver tres suplements de crèdit per incrementar en quasi 4.000 milions d'euros les despeses en serveis socials, en habitatge, en educació, en suport al teixit productiu, entre altres. Però, diputats i diputades, saben si realment s'han executat aquestes actuacions? De fet, el pressupost prorrogat per al 2025 s'ha modificat en 10.000 milions d'euros, que representa el vint-i cinc per cent del pressupost inicial prorrogat. Però saben per què s'ha modificat i a què s'ha destinat?

La mateixa consellera d'Economia, la senyora Alícia Romero, ja ens ha dit en diverses ocasions que l'any 2025 és l'any que més s'ha invertit, en comparació, com a mínim, amb els anys immediatament anteriors. Però en quins projectes? Doncs no ho sabem.

Sens dubte, pensem que estem davant d'un govern opac, que vulnera el dret a la informació pressupostària dels diputats i diputades del Parlament, la institució democràtica que representa el conjunt dels catalans i catalanes.

Si ens referim al 2024, també amb pròrroga pressupostària, resulta que la Generalitat ha incomplert els objectius d'estabilitat pressupostària i la regla de despesa, com moltes altres comunitats autònomes. Però es troba, per tant, sotmesa a la tutela de l'Administració central en el marc d'un pla econòmic i financer 2025-2026. I és en aquest pla on el Govern de la Generalitat per fi reconeix que per tornar a l'estabilitat pressupostària i el compliment de la regla de la despesa s'ha de millorar la gestió dels recursos públics. De forma específica, a aquest pla del Govern..., s'obliga a un pla d'eficiència en la despesa pública, amb un estalvi previst de 70 milions d'euros el 2025 i de 140 milions d'euros el 2026. Com a primer pas per reduir despeses d'estructura, racionalitzar les ajudes socials i aplicar eficiència i sostenibilitat en la despesa sanitària i farmacèutica.

En definitiva, des del Partit Popular, demanem al Govern de Salvador Illa que presenti ja el pressupost, la proposta de pressupost per al 2026 al Parlament, per tal que tots els grups parlamentaris puguem conèixer, puguem debatre, puguem proposar i acordar democràticament totes les despeses i inversions i els ingressos que siguin necessaris per donar resposta als greus problemes que té la societat catalana, per reduir la despesa innecessària i d'estructura, per millorar la prestació dels serveis públics i per posar fi a l'asfíxia fiscal.

I això, diputats i diputades, només ho podem aconseguir amb nous pressupostos a la Generalitat que estiguin al servei dels ciutadans en comptes del procés separatista i de confrontació que, malauradament, estem patint des de fa anys.

Per tant, per aquests motius, i tal com ja ho he anunciat al començament de la intervenció, el vot del Partit Popular serà en contra de la pròrroga pressupostària i, en conseqüència, d'aquest decret llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Consellers, diputats. Señora Romero, ¿se encuentra usted bien? ¿Ha podido comer? Porque escuchando su primera intervención, solo ha faltado aquello de «son las cinco y aún no he comido».

Pero mire, ¿sabe lo que pasa?, que... (*Remor de veus.*) ¿Puedo seguir?

El president

Continui, sí. Continui, senyor diputat.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias. Como me llaman maleducado, pues, bueno, pues seguiré con mi intervención. Mire, no sé si soy educado o no, pero espero y deseo que responda en virtud del cargo que ostenta, que es consejera de Economía de esta región, a mis cuestiones que plantee, porque mira, no se entiende cómo no tenemos presupuestos generales del Estado, no tenemos presupuesto en la Generalitat de Catalunya, y ustedes nos dicen que la economía va como un tiro. Lo que no dicen es que el tiro es de fogeo.

Cada vez somos menos competitivos, menos productivos, la presión fiscal aumenta y la capacidad de inversión es nula. Mientras tanto, perdemos oportunidades, abrimos las fronteras y otros países nos adelantan por la derecha, pero al Govern de la Generalitat eso le da igual, mientras puedan ir cobrando a final de mes y seguir alimentando la macroestructura de la Generalitat. Todo bien, todo correcto.

Consejera Romero, ¿usted es consciente de la debilidad parlamentaria que supone este decreto? ¿Usted es consciente de que tiene que venir aquí con pròrroga presupuestaria porque no es capaz de debatir y presentar unos presupuestos?

Porque hoy deberíamos estar debatiendo los presupuestos de la Generalitat de Catalunya y dónde destinar los impuestos de los catalanes, y no un decreto con la premisa que hay que aumentar las nóminas de los funcionarios por ley, que bajo esa premisa, por la puerta de atrás, lo que hacen es aumentar la deuda, aumentar la deuda para el Instituto de Finanzas, y, además, un amplio paquete de avales y de garantías que extralimitan lo que marca el artículo 64 del Estatuto de autonomía, aquello que debe concurrir para un decreto ley, que es la situación extraordinaria y de urgente necesidad.

Pero mire, ¿saben lo que es...? Lo que sí que es urgente y necesario es actualizar las cuentas públicas. Necesitamos presupuestos, y un presupuesto prorrogado impide adaptar el gasto público a las necesidades económicas del año en curso. Y debo recordar que los presupuestos que se están ejecutando ahora mismo son los de Aragonès, del 2023. Mire, en una cosa que ha dicho el señor Canadell puedo estar de acuerdo: una consejera de Economía que no tiene presupuestos, que no funciona en la economía y que va con los presupuestos prorrogados, en cualquier región de España hubiera dimitido, pero aquí la tenemos.

Y mire, ¿sabe lo que pasa? Que es que no puede negar que la economía de hace tres años no es la misma de ahora. La situación es distinta, es diferente. Estamos cada vez peor. Tenemos una mayor inflación; un menor poder adquisitivo; los tipos de in-

terés siguen disparados; han deslocalizado más empresas; menor inversión; una de cada dos familias lo está pasando realmente mal para llegar a final de mes. ¿Y qué hacemos? ¿Dónde estamos? Y ante eso, ¿qué hace el Govern? ¿Qué hace? Pues seguir gobernando a base de decreto, de suplemento de crédito, pero siempre con dos líneas, la misma línea de destrucción económica y de aumento de la deuda pública.

Señores del PSC, no tener presupuestos en vigor supone paralizar inversiones clave. Luego vendrán con la retahíla de que necesitamos más inversión para *rodalies*, pero ustedes no son capaces ni de presentar unas cuentas públicas. Y en esas cuentas públicas hay proyectos que separan. Proyectos de infraestructuras, de innovación, de vivienda, servicios esenciales, caen en pausa, porque dependen de partidas que solo y únicamente, exclusivamente se pueden activar con cuentas renovadas.

Pero miren, lo más curioso de todo es que vienen ustedes a este Parlament y dicen a los catalanes que no se preocupen, que aunque no tengamos presupuestos, que aunque aumentemos la deuda, aunque cada vez tengamos peores servicios y aunque el Govern no sea capaz de debatir un presupuesto, a pesar de tener mayoría de izquierdas para realizarlo, que no se preocupen los catalanes, que tienen la solución: 4.700 millones de euros.

4.700 millones de euros salido de los bolsillos de los españoles, de los trabajadores y de las empresas españolas van a llegar a las cuentas de la Generalitat de Cataluña. ¿Para qué? «Para revertir la situación», dicen. Menuda estafa. Menudo engaño. ¿Pero ustedes se creen...? ¿Alguien se cree que ustedes pueden aumentar los ingresos sin aumentar los impuestos? ¿Pero ustedes consideran que la gente es tonta, que no sabe de dónde sale el dinero?

O sea que ustedes van a aumentar la presión fiscal y aumentar los ingresos, ¿a costa de quién? De los de siempre, de los catalanes. De hecho, esa cuestión no se lo cree ni la propia consejera, y no se lo cree porque el pasado miércoles, mientras todas las comisiones seguían su curso, decidió suspender su comparecencia, decidió no acudir... (*Remor de veus*.)

El president

Continuï, senyor diputat. Demano que no interpellin directament. Després tenen la possibilitat de demanar paraules per al·lusions o per contradiccions, però quan hi ha un diputat que està intervenint, no se l'interromp. Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Había una comisión de Economía y Finanzas para explicar la estafa del acuerdo golpista entre Sánchez y Junqueras (*remor de veus*) y no vino a comparecer, no quiso explicar... Eso sí, no se preocupe, señora consejera, no se preocupe. Eso sí, usted mucho...

El president

Senyor diputat. Ara sí que intenti utilitzar adjectius que siguin els adequats, i un «acord colpista», diguem-ne, supera qualsevol element vinculat al que en diem el «decòrum parlamentari». Continuï.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Como le decía, señora consejera, usted mucho canutazo, mucho plató de televisión, pero donde tiene que venir aquí a dar explicaciones, a explicar eso es en el Parlament de Catalunya, y usted ha obviado su responsabilidad.

Mire, cada día que usted está en el poder y cada mes sin presupuesto significa contratos que no se firman, obras que no empiezan, listas de espera que aumentan y oportunidades que se pierden. Y sí, eso es una auténtica estafa.

Y mire, señora Romero, se pasea por los numerosos medios de comunicación subvencionados. Si usted se lo pasa muy bien. Pero es que mientras usted se pasea, cada vez son más empresas las que deslocalizan, y cada vez son más personas que se ven en la cola del paro.

Por tanto, mire, de verdad, menos decreto, menos suplemento, menos chiringuitos, menos crea comités de expertos y observatorios que no sirven absolutamente para nada. Porque mientras ustedes se siguen alimentando y siguen abriendo la puerta a la inmigración ilegal, la realidad es que los catalanes cada vez lo están pasando peor.

Y mire, señora Romero, que la veo ciertamente alterada. Yo, después de ver su intervención, me recordaba..., me ha recordado usted al entrenador del Barcelona, Xavi, que recibió el equipo sin jugadores, prácticamente, con los contratos extinguidos, no tenía un duro, e hizo lo que pudo. Y eso es exactamente lo que está haciendo usted aquí.

Había unas cuentas que están prorrogadas, no tienen recursos, y ahora vienen y dicen que nos van a salvar absolutamente a todos. Pues mire, ¿sabe lo que pasa? Que si realmente lo que quiere es salvarnos, ¿sabe de qué manera es y puede ser? Que te hagan un decreto, pero el de la disolución del Parlament y la convocatoria electoral.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Jo la veritat és que tinc la sensació que hi ha alguns diputats i diputades, jo diria especialment de la dreta, l'extrema dreta, que vostès no saben..., o sigui el que fan amb la mà dreta, no saben el que fa la mà esquerra, i a l'inrevés.

Perquè, clar, que vostès diguin que creixen les cues de l'atur... Podem parlar de moltes coses, però vull dir..., a Catalunya tenim més gent treballant que mai –més gent treballant que mai– i les dades més baixes d'atur des de l'any 2007. És a dir, ara, en aquests moments, poden criticar moltes coses. Si vostès ja sé que estan en contra de la reforma laboral, perquè deien que això seria la fi del món, que, a més a més, pujar el salari mínim era un desastre. Per cert, tornarem a apujar el salari mínim.

Però avui, a Catalunya, per exemple, ja els hi dic, tenim la dada d'atur més baixa –més baixa– des del 2007. Ho dic perquè, simplement..., és a dir, jo ja entenc que vostès poden dir el que vulguin, però llegir una miqueta del que passa al país estaria bé.

Després, senyor Canadell, miri, li explicaré tres secrets. Tres. La il·lusió..., bé, és a dir, és subjectiva. Jo celebro que vostè digui que li van fer molta il·lusió els governs Pujol. Jo sempre els hi dic que són Convergència, vostès se m'enfaden. (*Rialles.*) Per tant, res a dir. Jo ho celebro. Miri, a mi em va fer molta il·lusió..., sí, em va fer molta il·lusió el Govern Maragall, que va ser el primer Govern d'esquerrers des de la Segona República. És a dir, la il·lusió va per barris, i jo això els hi respecto. A vostè, senyor Canadell, li feien il·lusió els governs del tres per cent. Jo no tinc res a dir amb això. Amb això, cadascú, la il·lusió, com deia, és subjectiva.

La segona, li explicaré també un secret que vostè potser no sap: dels tres pressupostos que s'han aprovat des del 2017, dels tres, cap amb majoria independentista, cap. Li explicaré un altre secret: dels tres que s'han aprovat, els tres amb el vot dels Comuns; els tres –els tres. I després li explicaré un secret final: el del 2022 el va votar vostè.

De fet, el senyor Giró –que vostè l'ha reivindicat i amb el qual nosaltres vam arribar a un acord, un acord bo per a Catalunya– el va haver de desautoritzar, perquè vostè, en la seva intervenció en el debat a la totalitat, va intentar rebentar l'acord de pressupostos; sí, i el senyor Giró el va haver de desautoritzar. Jo ja ho entenc, perquè, segurament, al pressupost que vostè va votar no hi havia ni rebaixa fiscal a l'IRPF a les rendes altes, ni rebaixa fiscal de successions, ni rebaixa a la taxa turística, que, per cert, nosaltres havíem pactat amb el senyor Torra, que potser a vostè se n'ha oblidat a l'hora de reivindicar-lo. Per tant, senyor Canadell, lliçons les justes.

I vaig entrant en el decret, consellera, també perquè la meva intervenció, segurament, avui serà exigent i un pèl també contundent. Miri, nosaltres hi votarem a favor. Evidentment s'ha de votar a favor del decret de pròrroga pressupostària. Inclou, a més a més, la pujada dels sous dels funcionaris.

Per cert, alguns, quan governen, congelen els sous dels funcionaris o les pensions. Més val que avui no parli de les pensions, que encara avui tornaran a rebre. Però, en tot cas, no?, s'ha de votar. I, a més, hi ha també, com deia, l'augment de l'IRPF. Però miri, ha donat la casualitat que avui fem el debat sobre la pròrroga pressupostària, no? Avui és 28 de gener. El 28 de gener de fa un any s'aprojava el règim sancionador per fer complir la llei del dret a l'habitatge. Un any.

Em sap greu que no hi és el conseller Dalmau, que sempre fa, evidentment, no?, un govern àgil, un govern contra la burocràcia, un govern que governa amb agilitat... Un any –un any–, 365 dies, zero sancions a qui se salta la llei del dret a l'habitatge. I aquí estem, esperant a veure si compleixen per començar a negociar pressupostos, perquè això també és important en política.

Mirin, a nosaltres ens poden fer molts retrets, segurament podem tindre posicions molt diferents, però, com diu la meua àvia, *carta sobre la mesa pesa*, i la paraula donada i l'acord signat s'ha de complir, perquè si no, en política, no es pot arribar a acords. Perquè si tu pactes i després no es compleix, després per què has de tornar a pactar? I això crec que és comprensible. És a dir, nosaltres creiem que Catalunya necessita pressupost per al 2026, i si no hi ha pressupost és un fracàs; sí, del seu Govern, però també de Catalunya –també de Catalunya.

Però el que no ens poden demanar a nosaltres és que tornem a negociar el pressupost del 2026 sense complir els acords del 2025. I els hi hem donat una caixa d'eines: 4.000 milions d'euros en tres suplements de crèdit. Escolti, han d'executar. I vaig de lo gran, també, a lo petit.

Mirin, al tercer suplement de crèdit que vam pactar el 2 de juny –i vaig a lo petit– hi havia també, per exemple, qüestions, jo diria..., algú pensa: «Ostres! Bé, qüestions més grans...» No? Que el Govern català s'atreveixi a sancionar a Engel & Völkers, que s'atreveixi a sancionar a Booking, jo ja ho entenc això. A alguns, a vegades, els hi tremolen les cames; a nosaltres no: només cal veure en aquest cas al ministre Bustinduy.

Però hi ha petites coses que jo crec que també fan funcionar el país. Miri, una escola de Sitges que cau l'aigua a raig del sostre, posem un acord en el suplement de crèdit. Signar un conveni, eh?, signar un conveni; un conveni, en aquest cas, en què l'ajuntament avança els diners i després la Generalitat li ha de retornar per reformar l'escola. Vint-i-vuit de gener, el conveni està signat? No.

Li posaré un altre exemple: Vilanova, obres per valor de mig milió d'euros per arreglar quatre escoles instituts. Si l'educació és una prioritat, si és una prioritat de país... Mig milió d'euros, eh?, no estem parlant de la *lluvia de millones* de rodalies. No estem parlant de l'execució d'això. Les obres, ni estan ni se les espera. Ens diuen que potser en el rang del 26.

Escoltin, mirin, nosaltres, responsabilitat tota. Però bé, també al final la responsabilitat també és del Govern sobretot, que és qui amb major mesura ha de fer, primer, complir els acords i, segon, treballar per tindre pressupostos. I sí, Catalunya necessita pressupostos, però també Catalunya necessita un govern que realment sigui un govern que no se li acumulen els deures.

Gràcies, consellera.

El president

Moltes gràcies. I per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, ho ha dit tot..., ho ha dit ja tothom: els pressupostos són la llei més important que pot aprovar el Govern de la Generalitat. I que no es puguin aprovar és una constatació que en aquest Parlament ja fa massa anys que passen molt poques coses. I com que passen tan poques coses, és perfectament normal que a moltíssims ciutadans no els importi el que s'està decidint aquí.

Per nosaltres hi ha una qüestió que és molt clara i és que no volem prorrogar el món en el que estem vivint. I no ens serveix l'excusa, perquè creiem que també hi ha una part d'excusa, de què havien fet els governs anteriors; no ens serveix. O a mi, com a mínim, no em serveix escoltar que no hi havia hagut prou finançament en la xarxa de rodalies de forma anterior, que és cert, per no poder parlar de què volem que passi. Perquè no volem prorrogar un món on tenim els joves –i assumim que és normal– fent-se tres de cada quatre autolesions abans dels divuit anys. Això em sembla un món que no hauria de ser prorrogable i a mi em sembla que és de lo que hauríem de poder estar discutint quan estem parlant de pressupostos, perquè al final i en última instància del que va és d'on es treuen els diners i on es posen.

Perquè jo els dic una cosa, allò que s'estanca, allò que simplement es prorroga, es podreix i tot el que es podreix acaba constituint extrema dreta. Nosaltres, per tant, no volem prorrogar aquest món on els antidepressius són una cosa absolutament normalitzada. I això m'agradaria dirigir-ho als diputats de colors diversos. La política d'aquest país fa massa temps que en general viu en pròrroga i durant aquests darrers anys, mentre en aquest Parlament no passava gairebé res, al món passaven moltíssimes coses. El genocidi de Gaza, que ja va començar quan en aquest Parlament encara estaven prorrogant pressupostos, ja..., i en aquest moment ja portem més setanta mil palestins, i això també ens afecta cada dia.

La victòria de Trump..., tenir por en el món occidental –que tant els agrada a alguns–, tenir por a sortir al carrer perquè la Gestapo, que és l'ICE, executa ciutadans a plena llum del dia o deté nens de quatre anys està passant en aquest món. I aquí PP, VOX i Aliança Catalana han donat suport a Trump. És el món que porten als seus cors. A mi m'agradaria saber si em poden mirar als ulls les diputades d'Aliança Catalana i sostenir fins al final aquest suport a Trump i dir-me que sí, que els sembla correcte que es detingui a un nen de quatre anys. *(Pausa.)* Sí? Els sembla correcte? Perfecte, ja ens hi trobarem. M'agradaria saber si els diputats de VOX, en comptes d'estar mirant el portàtil i parlant de les seves coses, consideren que està bé que s'apallissi un infermer i se'l dispari fins a la mort al carrer i que això és el que voldrien per a Catalunya. Sí? Hi estan d'acord? *(Pausa.)* Segueixen donant suport a Trump en aquest sentit. Perfecte. Esperem que el PP s'ho pensi dues vegades si vol sostenir en algun moment que s'ha de deportar tothom que tingui un accent que no els sembli prou d'aquí, perquè això no aniria gaire assimilat a les polítiques que estan dient moltes vegades, que el món d'Amèrica Llatina també és l'estatal.

Però si aquesta és la situació en què ens sembla que ens cau el món a sobre quan sortim al carrer, el problema és que també sembla que ens caigui el món a sobre quan estem dins de casa, perquè està passant l'hivern i se sorprendrien de quantes famílies ja es pensen moltes vegades si poden posar o no posar la calefacció. I no cal ni que els hi recordi què passa quan s'arriba a nivells de pobresa tan greus com el que va patir la veïna de Reus que va morir en un incendi.

I rodalies és un infern i no només és un infern per tot el que s'ha explicat aquí. És que no sé si s'entén que quan tu has de passar dos o tres o quatre hores esperant trens, hi ha coses que deixen de passar. Per exemple, que puguis ajudar els teus fills a fer els deures; per exemple, que puguis anar a visitar la teva mare malalta. Aquestes són les coses que paren de passar quan no funcionen bé els serveis públics i moltes vegades també devem perdre la feina i devem perdre el sou. I si perds el sou, perds la casa, perquè en un any no s'han posat sancions a tots aquells que es salten la llei en termes de dret a l'habitatge, però de desnonaments se n'executen cada dia.

Jo crec que si no ho tenen prou clar, tots els diputats que estan aquí podrien acompanyar-me qualsevol matí fem una petita ronda per l'àrea metropolitana, que és molt greu que sancionar els grans no passi, però que en canvi per fer fora a famílies de casa seva sí que tinguem els recursos necessaris tots els dies.

Al món estan passant coses cruels i violentes i la gent, la vida cada dia se li està fent més difícil. Jo crec que això és una sensació que podríem compartir gran part dels que estem aquí. Per tant, em sembla que no és acceptable que estiguem en una situació en què anem dient que tot es pot prorrogar i sobretot, que quan venim aquí amb determinades propostes, com hem fet la CUP, com quan parlàvem de prohibir la compra especulativa, pràcticament el que acabi passant és que se'ns digui: «Mira, nena, aquí no enredis», perquè aquesta és la situació en la que estem. Que vam aprovar una proposta, que la vam portar al Ple i que a mi no em consta encara que s'hagi cridat a ningú del meu grup parlamentari, que ho hauria portat aquí per poder discutir com ho fem. Per tant, política d'alçada, a mi, d'entrada, no me n'està constant gaire, perquè sí que s'estan mirant les sigles.

Els pressupostos haurien de servir per tenir un món millor i això vol dir que no hauríem de poder estar licitant una vegada i una altra milions en empreses corruptores. Això no hauria d'estar passant. Hi ha empreses que constantment se salten la legalitat –hi hagi un govern d'un costat o d'un altre–, hi ha empreses que constantment posen els treballadors en risc de mort i segueixen guanyant licitacions públiques. Això és un problema, perquè si els pressupostos haurien de servir per tenir un món millor que això, no haurien de servir en cap cas per subvencionar l'avantsala de l'horror que veiem als Estats Units. Perquè la barbàrie sempre comença d'alguna manera.

I jo crec que hem de celebrar la proposta de regularització de mig milió de persones que tenim sobre la taula. Ara bé, no tinc res a celebrar quan vivint al costat de Sants Estació, he vist una vegada i una altra com es deté gent en aquest país, a Catalunya, per no tenir els papers en regla i se les porta a un CIE. Bé, a mi quan em truquen a partir de les deu de la nit, tremolo, perquè sé que no és una bona raó. Sé o que al dia següent hi haurà un desnonament d'una família vulnerable o que s'han emportat algú a un CIE. Estem en aquesta situació. I, si tenen sort, ens troben a algú perquè puguem estar al costat i es troben les organitzacions que defensen els drets humans i que els treuen d'allà. Però si no, al dia següent ja no estan aquí.

Per tant, si no volem acabar com d'altres països, no hauríem d'estar ni a prop del principi en aquest sentit. Perquè és una diferència gran, però és un camí que es pot transitar, entre l'ICE i entre el fet que tinguem els Mossos en aquest país utilitzant els recursos públics i de tothom, amb la Brimo perseguint a un jove per tot el seu barri perquè havien perdut un mòbil personal, que això ha passat i encara estem esperant que vingui la consellera a retre comptes.

Els diners dels que disposem són els nostres impostos i ja basta que es colloqui, a més, aquesta pressió sobre els treballadors. Que pagui qui acumula, que pagui qui especula i que pagui la gent que quan mor, l'homenatgen, perquè estic bastant segura que pagava més impostos el treballador en pràctiques que va morir, per desgràcia, en l'accident de rodalies que moltíssima gent amb qui es fan fotos els diputats del conjunt d'aquest Parlament.

Nosaltres ho tenim clar i hem portat les propostes una vegada i una altra. Hi ha coses amb les que no es pot especular, tot allò que és essencial. Els portem una moició per una distribuïdora pública i per supermercats públics en aquest sentit. Però és que, a més, creiem que no hi pot haver sous altíssims d'alts directius en transport públic quan tothom està perdent centenars d'hores de la seva vida en aquest sentit.

Vaig acabant ja, però tornaran les eleccions i tothom tindrà aquelles ganes estranyes de culpar el votant per haver pres unes decisions o unes altres. Jo els hi dic: quan l'esquerra no està avançant és per incompareixença dels partits que estem aquí i, per desgràcia, seguim prorrogant aquesta situació en la que estem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, no me'n puc estar de referir-me a la senyora Laura Vega i a la seva intervenció, perquè en aquest repàs que ha fet de conflictes internacionals m'ha semblat que no feia cap referència a Iran ni a Síria. Que és que la barbàrie que estan patint ara mateix al poble persa i al poble kurd no s'adiuen amb la seva narrativa? *(Pausa.)* L'hi contradiuen? L'hi contradiuen, eh? Sap com se'n diu d'això seu, senyora Vega? Islamoesquerranisme. I la complicitat de l'extrema esquerra d'aquest país i de tot Europa amb l'avanç islamista fa feredat i tindrà greus conseqüències per a les futures generacions. *(Remor de veus.)* Que quedi anotat i registrat per quan convingui.

Un cop més, debatem el fracàs polític d'un govern que pullula pels passadissos d'aquest Parlament sense pressupostos. Podria semblar una anècdota, una percepció, un fet aïllat, emprant la terminologia amb la que vostès proven de minimitzar la inseguretat que pateix Catalunya, però no. Som davant la crua realitat i la realitat no admet cosmètica. Un govern sense pressupostos és un govern sense projecte i sense autoritat política. O dit, d'altra manera, és un govern que no governa.

El decret llei convertit en símptoma del col·lapse polític en el que viuen immersos, el comodí que han trobat per prorrogar càrrecs i mesades sense arriscar-se a posar de nou les urnes. Per justificar la seva existència, el decret parla d'urgència, de necessitat extraordinària, però l'única emergència real que hi ha aquí és la d'enderrocar la incapacitat política que els arrecera. No podem normalitzar aquest xec en blanc que ens demanen a cada sessió plenària. A l'article 1 del decret pretenen que els autoritzem a endeutar-se, avalant i garantint operacions per centenars de milions d'euros mentre duri la pròrroga pressupostària.

Quatre mil milions d'euros de deute de l'Institut Català de Finances, 345 milions a la Fira 2000, més de 110 milions per a l'Incasòl, avals milionaris per a empreses públiques, cooperatives, universitats, projectes energètics, sense pressupostos aprovats, sense debat pressupostari i sense el control que ha d'exercir aquest Parlament. Sense ni tan sols valorar o discutir la necessitat real d'aquestes actuacions, no creuen que és escandalós que les proposin o executin sense un marc pressupostari? Sense un rumb clar que ens permeti visibilitzar les seves prioritats i projecte polític a curt i a llarg termini.

Es limiten a gestionar el que és inevitable. Demanen diners cada cop que una llei bàsica de l'Estat espanyol o una obligació legal els compromet i condiona. No hi ha decisió ni determinació política pròpia, cap aposta estratègica, cap projecte pensat, dissenyat ni creat específicament per a Catalunya. Només administració mínima i ordinària per evitar el col·lapse i perpetuar el qui dia passa any empeny, just per mantenir les constants vitals d'un govern que s'ha evidenciat fràgil i minoritari.

Què es pensen què és el Parlament, una notaria? Que ens limitarem a signar al peu del full mentre vostès s'endeuten, incrementen despesa estructural i hipotequen futurs exercicis? No es poden aferrar a la cadira que ocupen mentre el país es paralitza ni el poden capbussar en una fase d'improvisació permanent. Catalunya no necessita més decrets lleis socialistes, necessita noves eleccions. Necessita seny i ordre.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, consellera, diputats, diputades... Permetin-me començar responnent algunes de les qüestions que ha dit el company diputat Joan Canadell. Avui cal reconèixer que vostè ha superat les meves ex-

pectatives. Vincular pròrroga pressupostària i espanyolització, porto des que ho ha dit intentant treure l'entrellat de quin és el vincle i la veritat és que no ho he aconseguit. Però, en fi, suposo que darrere de l'eslògan vostès deuen voler imaginar aquella carraca de que nosaltres fem, no fem, perquè som dependents. Ja em dirà vostè què té a veure això amb la pròrroga pressupostària.

I vincula el final de tot el seu discurs amb una suposada Catalunya decadent. Permeti'm que li faci un apunt, per això. Recordar-li una vegada més al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya que vostès –junt amb VOX, que no se m'enfadin, i Aliança Catalana– són l'únic grup parlamentari d'aquesta cambra que no han votat mai un pressupost estant a l'oposició. Mai. (*Aplaudiments.*) Vostès ens venen a donar lliçons aquí –«portin el pressupost i ja veurem, ja farem»–, però el seu grup, mai, en quaranta i escaig anys de recuperació de la nostra institució de la Generalitat de Catalunya, ha votat un pressupost si vostès no manen. Cap ni una.

I deia vostè, ens preguntava de manera retòrica, què liderem? Ja l'hi explico. Miri, liderem les polítiques en habitatge. És el Govern de Catalunya el que està en aquests moments impulsant polítiques d'habitatge més importants i més ambiciosos a Catalunya. Liderem el creixement econòmic d'Espanya i d'Europa. Liderem la creació d'ocupació, d'ocupació de qualitat; les dades de reducció de les taxes d'atur i de persones ocupades, en situació de rècord històric. Liderem també la reducció de la delinqüència, per molt que a vostès no els hi agradi sentir-ho. Liderem també el creixement de les exportacions a nivell d'Espanya i ens queden molts reptes per liderar, perquè és un govern ambiciós que no s'atura davant d'aquesta situació en l'autocomplaença i ens plantegem reptes permanents: reptes en les millores dels serveis públics, en les millores també –i aquest matí n'hem parlat a bastament– de les infraestructures ferroviàries i de rodalies. Sí, en termes de reptes, perquè és un govern amb ambició que no en tenim mai prou.

Ara bé, el que és incomprendible és que vostès incideixin i segueixin prenent en redar tothom dient-nos que volen creixement de despesa en educació, creixement en salut, creixement en recerca, el dos per cent en cultura i no sé quantes coses més, i al mateix temps, sense desmentir-se, ens diguin que volen abaixar els impostos (*aplaudiments*), això no és la quadratura del cercle, és directament una presa de pèl. I vostè ens obsequia, Ple rere Ple, amb els nombres del gran capità, passem dels 22.000 als 30.000, als 40.000, ja no sé a quants estem, però propostes ben poquetes. Nosaltres els plantegem i els tornem a dir: proposta de nou model de finançament, 4.686 milions d'euros de més que pot tenir la Generalitat de Catalunya o no. I vostès hauran de definir i hauran de decidir a quin costat es posen.

I per cert, els pressupostos a què vostè feia referència del 2022, els del senyor Giró, no ens van deixar seure a la taula, malgrat la nostra posició amb propostes d'oposició constructiva..., va ser al llarg de tota la legislatura anterior, constructiva, propositiva, d'alternativa i amb vocació de mà estesa al Govern i a l'oposició de negociar malgrat no ens van deixar.

Senyora Casanova, avui també li he de contestar algunes qüestions. M'ha semblat enriquidora la definició, vostè, que feia de la situació..., de les conseqüències de la situació de pròrroga pressupostària; ho definiria..., per resumir-ho en una paraula que vostè ha dit: ineficiència. Jo li demano que ho traslladi als seus companys de set comunitats autònomes del Partit Popular que en aquests moments estan en situació de pròrroga. Els ho expliquen als seus companys de Balears, de Cantàbria (*alguns aplaudiments*), de la Comunitat Valenciana i de Múrcia, que l'anàlisi que fa el Grup Parlamentari Popular a Catalunya és que aquesta situació és manifestament ineficaç. Els hi explica vostè als seus companys.

I per cert, i això va per tots els grups, ens estan dient que les famílies no arriben a final de mes, que l'economia no acaba de funcionar..., i és un dels reptes la reducció de la desigualtat. Però venen aquí a dir-nos això després d'haver-se carregat ahir el decret de revalorització (*alguns aplaudiments*) de les pensions que ha restat a les

famílies, a les persones grans del nostre país un increment de les pensions absolutament vital i fonamental, i avui ens venen vostès a dir aquí que aquesta situació (*remor de veus*) és responsabilitat de la pròrroga pressupostària. Ja està bé.

Senyor Ramírez, vostès també van contribuir a la no revalorització de les pensions. Els explica a la gent gran de Catalunya, a aquells que vostès apellen sovint, «no, a partir de demà vostès cobraran menys perquè ja estaven cobrant aquesta revalorització, i a partir d'ara veuran la seva pensió reduïda», van vostès i els ho expliquen (*persisteix la remor de veus*), que s'erigeixen en defensors d'aquestes classes populars de la gent gran del nostre país...

El president

Silenci, si us plau.

Jordi Riba Colom

...van i els hi expliquen això.

I menteix; deixi'm dir-li clarament, directament i obertament, clar i en català: menteix. La consellera Romero no va comparèixer a la comissió no perquè no volgués; altres grups van sol·licitar, malgrat la insistència reiterada de la consellera Romero de comparèixer a la Comissió d'Economia el passat dimecres per explicar el model de finançament... Per tant, vostè sap aquesta situació i vostè menteix deliberadament quan fa les afirmacions que ha fet.

Més enllà..., i permeti'm, diguem-ne..., en un exercici, un *alarde* –deixi'm dir-li en castellà– de cunyadisme que ens ha fet, vostè, diguem-ne, l'habilitació de mesures en matèria d'endeutament, els avals, les mesures que es prenen, la revalorització dels salaris dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya, d'això no en parla. Vostè ens fa totes les bromes de gust dubtós, però de la revalorització dels sous dels funcionaris –també d'aquells que vostès van a veure sovint– d'això no ens en parla. Això es vota avui. Vostès... O la senyora Orriols ens deia que què es fa en el Parlament. Doncs jo li explico, què es pensen que es fa en el Parlament? Es prenen decisions, es vota sí o es vota no. I vostès, més enllà de la retòrica, avui hauran de dir si volen que l'ICF, que la Fira, que les universitats –que vostè hi feia referència–, que els funcionaris vegin revaloritzades les seves pensions, que l'índex de suficiència s'incrementi, i això és el que fem al Parlament: prendre decisions responsables que tenen conseqüències en les vides de les persones a les quals servim.

I aquest és l'objectiu al qual ens devem, i per això des del nostre grup votarem favorablement a aquest decret d'acompanyament a la pròrroga pressupostària.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el decret llei que suara s'ha debatut. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 23/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 26 vots en contra i 39 absències.

Atès el resultat de la votació, el Decret llei 23/2025 ha estat validat. D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. (*Pausa.*)

No hi ha cap grup parlamentari. Atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2023

257-00002/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes (*remor de veus*) sobre el procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2023.

Abans de començar, permetin-me saludar en nom de la cambra –els prego silenci– el senyor Miquel Salazar Canalda, síndic major, i els membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acompanyen. D'acord amb l'article 185.5 del Reglament, iniciarà la presentació de l'informe sobre el Compte general de la Generalitat el síndic major de la Sindicatura de Comptes. Té la paraula, doncs, el senyor Miquel Salazar Canalda.

El síndic major (Miquel Salazar Canalda)

Bona tarda. (*El síndic major esbufega.*) És que m'han fet córrer. (*Rialles.*) Bé, perquè no estava preparat, pensava que anirien més lents, vostès.

Bé. President del Parlament, membres de la mesa, consellers, diputades i diputats presents a la sala, bona tarda a tothom, i intentaré que la meua presentació del Compte General sigui el més..., rigorosa ho és, d'això no en tinguin cap mena de dubte, però el més amena possible.

Abans que res, un tema de calendari que a nosaltres ens agrada sempre explicar. Perquè expliquem-ho: per què portem avui el 23?, si estem al 26. Bé, aquests són els terminis que diu la llei. Cada any..., nosaltres estem al dia i el Govern també, eh? Però cada any els comptes es reten i s'entreguen a la Sindicatura el 30 de juliol la primera part i la segona part el 30 d'octubre. Per tant, nosaltres llavors tenim aquell exercici..., o l'exercici següent, és a dir, el darrer trimestre de l'any més el primer semestre del següent per preparar aquest informe. Aquest informe és un informe que nosaltres fem fonamentalment per a vostès, per al Parlament de Catalunya, per explicar-los, primer de tot, si aquest compte està ben fet, i segon, quins són els elements més característics que nosaltres creiem que s'han de comentar.

Enguany ja estem treballant en el del 2024, que és el que..., i el Govern suposo..., suposo no: estic convençut que ja està tancant el 2025. Per tant, nosaltres el 2024 l'enviarem al Parlament, a la Mesa..., normalment els l'enviem a l'agost, no sé si els fem un favor o no, però els l'enviem a l'agost, perquè és quan nosaltres..., nosaltres l'acabem el 30 i ho fem a l'agost, però com sempre hi ha Mesa a l'agost, ells tenen a bé acceptar-lo i ja publicar-lo perquè vostès el puguin conèixer.

Un altre fet rellevant per acabar aquest..., que no em vull estendre en tema de terminis. Aquest compte passa per la Comissió de la Sindicatura, hi va passar a l'octubre i va ser debatut..., presentat per nosaltres i debatut pels membres que formen part de la Comissió de la Sindicatura i, per tant, una bona part dels components del Parlament ja el coneixen.

Quin és l'objecte de l'informe del Compte general? Per què, eh? Doncs és emetre una opinió sobre l'adequació de la informació econòmica que ens donen, això és lo més important, i financera presentada per part del Govern. És a dir, el que nosaltres els hi diem com a auditors, com a fiscalitzadors és «està ben format», i això és un fet rellevant, encara que a vegades la normalitat ens sembla òbvia, doncs no és obvi: hi ha vegades que hi han comptes que no estan ben formats. I, per tant, és molt important que nosaltres fem aquest examen. Està ben fet, és adequat, la informació econòmicofinancera, els principis comptables aplicables són correctes i també, òbviament, el compliment de la legalitat.

Quina és la naturalesa i el volum del compte? Doncs bé, tot aquest conjunt, tota aquesta expressió que..., ens complica moltes vegades emetre una opinió de legalitat dels comptes individuals que el formen, i per tant el que fem i que creiem que és més eficient i adequat és establir un objectiu general de fiscalitat amb un abast de segu-

retat limitada. És a dir, no podem emetre una opinió d'un compte tan extens i, per tant, fem una opinió limitada del procediment de consolidació, que després m'hi tornaré a referir, i evidentment de la feina que s'ha fet per part de la Intervenció, que és l'encarregat, d'acord amb la llei de finances públiques de Catalunya, de la formació del Compte general.

I quin és..., i per seguir en aquest to, quin és l'objectiu del compte? Quin és l'objectiu general que nosaltres perseguim en el compte? Verificar –com abans els hi deia–, entès com el consolidat de tot el sector públic de la Generalitat..., ha estat presentat d'acord amb les normes que li són aplicables amb relació a l'estructura, el contingut i el termini de presentació. Una falca: important, estem parlant d'un compte consolidat. No totes les comunitats autònomes, no tots els estats, no tot el sector públic fa comptes consolidats. Al final voldria fer, si m'arriben els quinze minuts que em dona el rellotge, una petita referència a la importància de la consolidació, però ja els hi apunto: és molt important perquè vostès puguin tenir una idea global absoluta del que estem parlant, eh? Els comptes consolidats vol dir que agafem tot el grup de la Generalitat, agafem les 207 empreses que en formen part i a més a més, aquest univers de consorcis..., i per tant consolidar vol dir donar una xifra molt més adequada a la realitat que qualsevol altra.

Ens hem marcat en aquest compte –cada any ho fem– uns objectius específics: revisar la tramesa dels documents, verificar el compliment d'objectius, revisar el compliment dels principis comptables –saben vostès que des de l'any 17 tenim un pla general comptable nou– i dels preceptes de la llei de pressupostos i del text refós referents a la tramitació. I fiscalitzar una mostra d'expedients de contractes. I aquest ha sigut una mica el fet que aquesta vegada hem volgut recollir.

Quin és el perímetre del compte general, a què ens referim? Ens referim a l'Administració de la Generalitat, al CatSalut, a les entitats autònomes de caràcter administratiu, de caràcter comercial, a les entitats de dret públic, mercantils, consorcis. En total, aquestes 207 a què abans m'he referit. I això representa un percentatge del noranta-nou..., pràcticament del cent per cent. Dos-cents set que formen aquesta estructura, aquest grup que és la Generalitat.

I aquí, evidentment, hi han pressupostos molt grans, quan parlem d'aquesta consolidació. I, per tant, per això és important consolidar. Pensin que aquí estem parlant dels 11.000 milions, en el cas del 2023, que s'han liquidat del CatSalut; dels consorcis, que són 5.400 milions. Estem treballant amb una figura com el consorci amb 5.400 milions, etcètera, etcètera.

Quatre xifres. Els comptes generals integren els comptes de les 207 entitats en què l'Administració de la Generalitat participa majoritàriament. Per primera vegada s'han integrat al compte consolidat per procediment d'equivalència setanta-cinc entitats. Ja no són aquestes 207, sinó que, a més a més, hi hem sumat entitats on participa la Generalitat: dos que són entitats multigrup i setanta-tres d'associades. I, per tant –i aquesta és la xifra de què jo crec que tots hem de prendre consciència, de la magnitud del que tenim, de les nostres..., cadascú de les seves responsabilitats–, s'han liquidat 57.548 milions d'euros i reconegut obligacions per 58.000 milions, amb un resultat negatiu de 566.

Xifres. Fets i xifres. El 31 de desembre de 2023, l'Administració de la Generalitat presentava un romanent de tresoreria i un patrimoni net negatiu i un endeutament financer i uns compromisos de despesa adquirits amb càrrec a exercicis posteriors. Quatre xifres perquè les tinguem presents, i una mica per facilitar la lectura del document. El romanent de tresoreria, un negatiu de 9.000 milions; el patrimoni net, menys 59.000; l'endeutament financer, 86.000; compromisos de despeses d'exercicis futurs, 123.000 milions d'euros.

Principals observacions que la sindicatura fa al compte, allò que entenem que..., el nostre criteri. La primera, el 2023, l'Administració de la Generalitat va activar 1.300 centres educatius, que van derivar en 1.800 edificis i terrenys. Aquest proce-

diment ha suposat aflorar un benefici de 1.300 milions. Bé, és rellevant comentar-ho i posar-ho en negreta. L'actiu i el passiu d'Ifercat estan sobrevalorats en 2.200 milions, una subvenció a cobrar en exercicis futurs. La despesa efectiva realitzada el 2022 i no registrada –i aquest és un element rellevant– en el pressupost de la Generalitat del CatSalut i de l'ICS va ser de 4.500 milions d'euros en relació amb el 2023, que haurà de ser de 3.600.

Altres observacions. El compte consolidat no incloïa com a associades vint entitats, tot i disposar d'una participació patrimonial o de drets de vot iguals o superiors al vint per cent de l'òrgan de govern. És a dir, estem consolidant, però encara no estem consolidant tot allò que, a criteri de la sindicatura, s'hauria de consolidar.

I pel que fa a la contractació, que, si han tingut interès en llegir el nostre document, saben que hem fet un apartat sobre contractació..., la sindicatura ha fiscalitzat una mostra d'expedients de contractació adjudicats per l'Administració de la Generalitat en l'exercici 23 i ha detectat un seguit d'observacions relatives a la tramitació d'urgència i emergència i altres aspectes legals que es detallen en l'informe.

Recomanacions. Què li recomanem cap al 24, cap al 25 i ara, evidentment, cap al 26? Tot i que aquestes recomanacions les anem canviant, com alguns que ja han escoltat la meua compareixença o la del meu antecessor en aquesta cambra..., perquè evidentment el compte va fent canvis i fent millores. La més important: el sector públic administratiu hauria de finalitzar l'actualització del seu inventari. Heu vist que hem fet aquesta observació sobre les escoles que s'havien activat i creiem que l'inventari encara no recull la realitat i això ens hauria de preocupar.

El pressupost de despeses de l'Administració de la Generalitat, el CatSalut i d'algunes entitats autònomes de caràcter administratiu hauria de contenir crèdit suficient –això fa referència, òbviament...– i adequat per atendre totes les despeses previsible. Això fa referència al deute desplaçat.

S'ha de continuar impulsant la modificació dels estatuts dels consorcis i fundacions. És a dir, nosaltres ni entrem ni entrarem mai en el que ha de tenir o deixar de tenir l'Administració de la Generalitat, d'ens que formin part del seu grup, però sí que hem de fer tots un esforç per aclarir els vincles, les relacions, les responsabilitats, les aportacions. I aquesta és una assignatura que hem anat millorant en els anys, molt, però que encara queda –encara queda. Encara queda. Encara s'han de fer millores, sobretot en matèria d'alguns consorcis i algunes fundacions, per aclarir quin és el paper de la nostra Administració, de la Generalitat de Catalunya.

I per últim, les entitats autònomes de caràcter administratiu que no tenen atribuïda la competència d'aprovació dels seus comptes anuals a cap dels seus òrgans haurien de regular l'atribució de competències. És a dir, ens trobem que hi han entitats que, per la raó que sigui, encara tenen falta de definició sobre qui és el responsable o on s'han d'ubicar. Això cada cop es va fent més petit, sortosament, però és un tema que s'ha de tenir en compte i que s'ha de...

Quatre elements a comentar que no surten al compte, però que hauríem de tenir presents de cara a les finances de la Generalitat. Evidentment, aquest compte es fa d'un exercici que no tenia pressupost. Aquí ho deixo. És un any on van haver-hi ingressos extraordinaris. Bàsicament encara va arribar finançament de covid i va ser el primer any efectiu, perquè el 22 sí que va haver-hi una petita partida, de fons Next Generation. També important i que jo crec que haurien de...

Bé, a vegades jo mateix o els que treballem a la sindicatura tampoc en som molt conscients. El 2026 finalitza... Ai, perdó, el 2024 ja s'ha acabat la suspensió de les regles de despesa. És a dir, a partir del 2024, que és el que ara estem treballant i que ja ens va retre en temps i forma el Govern de la Generalitat, ja és el primer any on les regles de dèficit, deute, etcètera, i la regla de despesa..., ja s'ha aixecat la suspensió. Recordin que aquesta suspensió, els que no estan en el tema, és una suspensió que va fer la Unió Europea, Eurostat, com a conseqüència de la pandèmia. És a dir, a la pandèmia un dels acords que es prenen, a part del finançament posterior amb

Fons Covid, que es creen les partides del Fons Covid, és la suspensió... I, per tant, tenir en compte que el 2024... És a dir, el que nosaltres estem explicant avui no té aquestes regles, no les ha de complir, però el 2024 sí que les ha de complir.

I amb aquest minut i trenta-dos que em queda, torno a insistir-hi: consolidar és important. I agraïm als governs de la Generalitat que han anat consolidant i que cada any el document que ens estan presentant és més..., més... Anava a dir «verda-der». No és que l'altre fos fals, sinó més adequat a la realitat. O sigui, ens és molt més fàcil a tots i a vostès mateixos de poder entendre quina és la magnitud. I con-solidar, hi insisteixo, vol dir trobar una fotografia molt menys borrosa de la realitat. I això és el que nosaltres necessitem per poder prendre decisions, per poder fer allò que creguin que han de fer per al futur d'aquest país.

Gràcies als presents. Gràcies als presents per la seva presència, per haver-nos escoltat. Qualsevol dubte, ja saben que la sindicatura un cop al mes sempre ve a la Comissió de la Sindicatura. Per a qualsevol dubte o qualsevol aclariment que els hi calgui estem a la seva disposició.

Bona tarda i bona sort. Adeu-siau.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, síndic major. Per fixar la posició de cadascun dels grups parla-mentaris té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, en primer lloc, i en nom del grup parlamentari de Junts, la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, molt bona tarda. Moltes gràcies, president. Saludar el síndic major, Miquel Salazar, i també tots els membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acom-panyen.

Permetin-me iniciar aquesta intervenció amb un reconeixement explícit i neces-sari a la Sindicatura de Comptes de Catalunya. En un sistema democràtic madur, els òrgans de control no són obstacle, sinó que són una garantia. I la sindicatura fa una tasca imprescindible. Fiscalitza amb un rigor tècnic, amb independència política i amb una voluntat clara de millorar la gestió pública. Fiscalitzar el compte general no és una feina menor. Parlem d'un sector públic que està integrat, com ha dit el síndic, per 207 entitats amb una arquitectura institucional i financera extremadament com-plexa. I aquest informe analitza la gestió dels recursos públics i revela quines són les principals febleses estructurals d'aquest sistema financer públic. Nosaltres, des de Junts per Catalunya, valorem aquesta feina i reclamem que les seves conclusions tin-guin conseqüències polítiques reals.

Si entrem en el fons del compte general d'aquest 2023, la fotografia està molt clara. Com ha dit el síndic, el pressupost consolidat presenta 57.548 milions d'in-gressos, 58.115 milions d'obligacions reconegudes i amb un resultat negatiu de 566,84 milions d'euros. Però aquí el rellevant no és només el resultat de l'exercici, sinó la situació acumulada: romanent de tresoreria negatiu, patrimoni net profun-dament negatiu, endeutament financer molt elevat i compromisos de despesa futurs que condicionen severament l'acció de govern dels propers anys. Aquest compte ge-neral correspon a l'exercici del 2023 i, per tant, és una etapa del Govern diferent al que tenim ara, però sí que penso que seria una irresponsabilitat no extreure'n les lli-çons per al present.

El Govern actual, amb els seus socis, ha optat per continuar sense pressupos-tos, per prorrogar pressupostos, i això condemna els comptes generals del 2024 i del 2025, repetint aquests desequilibris similars. Sense pressupostos no hi ha pla-nificació, no hi ha capacitat de correcció i no hi ha credibilitat financera. I sense pressupostos la Generalitat gestiona, però no governa. Aquesta ja no és una respon-sabilitat del passat, és una decisió política del Govern que avui governa, del Govern socialista, i aquests indicadors només es poden entendre tenint en compte el dèficit

fiscal històric que pateix la Generalitat, a una realitat estructural que el Parlament ha d'afrontar políticament. Fa dècades que Catalunya aporta molt més del que rep. Aquesta asfíxia financera sostinguda ha obligat la Generalitat a funcionar amb recursos insuficients per atendre les seves pròpies competències. Es recorre de manera estructural a l'endeutament i també a ajornar despesa. No és una excusa, però sí que és una causa i ignorar-la, doncs, seria fer-nos trampes al solitari. El compte general del 2023 és també un reflex d'un model de finançament fallit i d'una dependència excessiva de les decisions preses fora de Catalunya.

Dit això, l'informe destaca avenços com la incorporació per primer cop d'entitats multigrup i associades al perímetre de consolidació, millorant així la seva visió en el sector públic. També s'ha avançat en l'aflorament del patrimoni, sobretot en educació. S'han activat 1.333 centres i un impacte positiu en els estats financers. Però aquests avenços conviuen amb mancances importants. La sindicatura és clara quan assenyala que no existeix encara un inventari patrimonial complet, actualitzat i plenament conciliable amb la comptabilitat. També alerta d'un fet que és especialment greu, els 4.500 milions d'euros de despesa del 2023 que no es van registrar en el pressupost, i que, de fet, ha crescut respecte a l'any anterior i que posa en risc la credibilitat del sistema pressupostari.

Tot i que el compte general és vàlid, les deficiències detectades mostren la necessitat de millorar, planificar i fer també un millor control i millor transparència. Nosaltres..., des de Junts, la nostra posició no és defensar una gestió concreta, sinó exercir responsabilitat institucional. Aprovar o debatre el compte general no és avaluar acríticament l'acció de govern, sinó assumir que el país necessita comptes clars, diagnòstics rigorosos i canvis estructurals. Catalunya necessita finances públiques sòlides, però també necessita els recursos que li corresponen. Sense justícia fiscal, sense sobirania financera i sense un canvi profund en la relació de l'Estat, els comptes continuaran sent una cursa d'obstacles. I això no és només una qüestió tècnica, és una decisió política de primer ordre.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, síndic major, resta de síndics i síndiques que l'acompanyeu, benvinguts a esta casa una altra vegada. Posar en valor la feina de la sindicatura, no només de fiscalització, imprescindible, sinó també com a element de millora contínua de la funció pública d'este país.

L'informe sobre el compte general de la Generalitat de l'exercici 23 mos oferix una visió completa del conjunt del sector públic català; de fet, al mateix informe la sindicatura reconeix els avanços en la modernització del marc comptable i en la consolidació dels comptes amb la incorporació per primer cop de les entitats multigrup i associades; és un pas endavant. La Generalitat consolida una comptabilitat més homogènia, més transparent i més alineada amb els estàndards internacionals.

Dit això, l'informe també mos recorda els reptes que encara tenim per davant. La situació financera de fons, a 31 de desembre del 23, la Generalitat presentava un romanent de tresoreria i un patrimoni net negatiu i un nivell d'endeutament alt, símptoma persistent del problema estructural de finançament que arrosseguem.

Este dèficit estructural obliga el Govern a assumir despeses essencials amb recursos insuficients. Ho veiem en la despesa desplaçada, aquelles obligacions pendents per manca de crèdit suficient que es van arrossegant any rere any i mane qui mane. No és mala gestió; és la conseqüència directa d'un sistema que no permet a Catalunya finançar adequadament els serveis que presta.

Encara queda molta feina per fer, però llegint l'informe de la sindicatura no estem en condicions de menysprear els avanços pels quals Esquerra hem treballat i aconseguit per Catalunya: condonació de 17.100 milions del deute del FLA i pràcticament 4.700 milions d'euros d'increment de recursos pel nou finançament per a tots els catalans i les catalanes. En volem més? Sí, sens dubte; però costa d'entendre que partits que diuen voler lo millor per a Catalunya no posen de la seua mà per a aconseguir estos dos objectius.

Més enllà dels aspectes comptables, l'informe posa en evidència el límit estructural del nostre model de finançament. Hem de recordar que este informe reflecteix la situació del 2023, després de que el Govern d'Esquerra Republicana aprovés los pressupostos d'aquell exercici; uns pressupostos que ja reflectien la feina feta a nivell de fiscalitat verda i de progrés i que recuperaven el múscul d'inversió després dels de 2017 i 2020, que van recuperar la despesa corrent prèvia a les retallades.

I tota aquesta feina per fer front a la despesa i inversió social necessària no és suficient ni sostenible. Per això, tal com hem dit, és rellevant destacar l'acord de finançament singular assolit el 2024 entre Esquerra Republicana i el Partit Socialista de Catalunya, en el marc de la investidura del president Salvador Illa, i la seva concreció en l'actual nou model de finançament.

Este acord és un pas endavant cap a un model que reconeix la singularitat de Catalunya i enforteix la seua capacitat fiscal. Un model amb tres pilars: més sobirania tributària –per primer cop, el percentatge de participació en l'IRPF i l'IVA serà superior al de l'Estat–; garantia de l'ordinalitat per a la població ajustada, i es simplifiquen els fons horitzontals per fer-los més transparents i explícits, i, en tercer lloc, un mecanisme de liquidació anual més just i àgil que millore la planificació pressupostària.

Quan este model s'aplique mos permetrà tindre una gestió menys dependent dels capricis del Govern de l'Estat, amb la gestió de les bestretes, amb menys estreors per garantir el benestar de la ciutadania de Catalunya, que és l'objectiu a preservar: el benestar de la nostra gent. Ara bé, això és el primer pas per avançar cap a la plena sobirania fiscal. L'hem de continuar per començar garantint que la Generalitat també recapte l'IRPF, tal com estableix l'acord d'investidura entre ERC i el PSC.

La feina de la sindicatura –acabo– és imprescindible per millorar la qualitat democràtica de les nostres institucions, però el seu impacte depèn de com transformem les seues recomanacions en accions polítiques concretes.

Des d'Esquerra Republicana, continuarem defensant el finançament més just possible per a Catalunya, perquè només amb recursos suficients podrem garantir la sostenibilitat dels nostres serveis públics i la igualtat d'oportunitats per a tota la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Síndic major, síndiques, síndics, diputats i diputades... En primer lloc, i en nom del Partit Popular, voldríem agrair al síndic major la presentació d'aquest informe de fiscalització sobre el compte general del grup Generalitat de l'any 2023, així com també a tot l'equip de la Sindicatura de Comptes per la seva elaboració. Així mateix, voldríem agrair a la Intervenció General de la Generalitat l'elaboració del propi compte general, integrat amb els seus comptes anuals, la liquidació del pressupost del sector públic de la Generalitat de l'any 2023, i, a més a més, de forma consolidada, com deia el síndic major, englobant 208 entitats amb participació majoritària.

Aquest informe de fiscalització de la sindicatura és tècnic, és formal, perquè al final el que pretén és verificar que tota la informació econòmica i financera compleix amb la legalitat i la normativa comptable. Per tant, ja vull deixar clar que, en nom del Partit Popular, estem d'acord amb totes les seves conclusions i recomanacions tècniques; però, clar, una altra qüestió és com valorem el contingut del compte general del 2023, que té un rerefons polític cabdal i que en base al qual el nostre vot serà contrari.

Però abans de fer aquesta valoració, dues qüestions prèvies que voldríem dirigir al Govern de la Generalitat: primer, des del Partit Popular creiem que els grups parlamentaris hauríem de poder fer la fiscalització política –no tècnica ni jurídica, com fa la sindicatura–, i a més a més dels comptes de la Generalitat de l'any anterior, i no de dos o tres anys anteriors, com és el cas d'aquest informe, que s'ha de referir al 2023.

Perquè som els grups polítics els qui hem de valorar si les despeses públiques són necessàries i útils per a l'interès general, junt amb els ingressos que siguin necessaris per satisfer-les; però, clar, per poder-ho fer, necessitem conèixer cadascuna de les despeses o inversions que s'han fet a càrrec de cada compte comptable o cada partida o concepte pressupostari, però malauradament no és així.

Segon, també volem deixar clar que el compte general no inclou els comptes del voltant de 290 societats mercantils, fundacions, consorcis que estan participats de forma minoritària per la Generalitat de Catalunya. Llavors, clar, diputats i diputades, doncs com podem saber l'ús que es fa d'aquests recursos públics en mans d'aquestes entitats?, quin control en tenim des del Parlament? En aquest sentit, creiem que també caldria exigir al Govern un exercici de transparència dels comptes d'aquestes entitats.

I, ara sí, entrant a valorar el contingut d'aquest informe de fiscalització sobre el compte general del 2023, considerem que els resultats són alarmants, no només perquè la situació financera del grup Generalitat és greu, sinó perquè va a pitjor respecte al 2022, tot i l'augment de la recaptació impositiva. Els principals indicadors, tant el patrimoni net com l'endeutament financer, com el dèficit, com el romanent de tresoreria, tots estan en números vermells i cada vegada més grans. Tot i que els ingressos tributaris han augmentat, o van augmentar, perquè és el 2023, en més de 4.200 milions d'euros, tenint en compte que ja suportem els impostos més alts d'Espanya, resulta que les despeses corrents continuen desbordades fins a assolir l'exagerada xifra de més de 42.000 milions d'euros.

Per això hauríem de conèixer el detall de cada despesa i els resultats assolits per cada programa o servei prestat per tal d'eliminar despesa supèrflua o innecessària i avançar cap a una despesa més eficient i eficaç, centrada en els serveis essencials i la seguretat dels ciutadans.

Ens preocupa molt la despesa diferida o desplaçada, aquella despesa que es realitza al marge del pressupost i que sembli que s'hagi normalitzat i, fins i tot, també va a l'alça, quantificada en més de 4.500 milions d'euros l'any 2023, fet que suposa, tal com diu l'informe, un incompliment de la llei de finances públiques. I ens preguntem com pot ser que es permeti aquesta illegalitat any rere any.

Pel que fa a les inversions reals, es van executar 3.100 milions d'euros, però es van pressupostar definitivament quasi 7.000 milions d'euros. Per tant, només s'ha fet realitat una mica menys de la meitat de la dotació pressupostada, en la mateixa línia que els anys anteriors. Com pot ser això? Com pot ser que, tenint dotació pressupostària, la Generalitat no construeixi habitatge públic, hospitals, caps, residències per a gent gran, escoles i infraestructures?

Des del Partit Popular, i amb això ja acabo, president, considerem que tant l'Estat com la Generalitat han de complir amb les inversions pressupostades a Catalunya i donar a conèixer la distribució territorial de les inversions executades, tal com s'exigeix en el propi informe que avui ens presenta a la sindicatura.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari Comuns. Per posicionar-lo, té la paraula la... (*Veus de fons.*) Perdoni, del Grup Parlamentari de VOX. Per posicionar-lo, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

(*Remor de veus.*) Disculpi, senyora Lozano –m'he precipitat.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats... En primer lloc, sí que volia dir una cosa, i que és important, és el fet de que aquests comptes els tenim fa molts dies, i és veritat que la Sindicatura de Comptes va lliurar aquests números als diferents representants dels partits polítics fa molt de temps, i depèn de la Mesa el tràmit parlamentari, i, per tant, doncs sí que una recomanació des d'aquí: que la Mesa faci una reflexió per intentar debatre més aviat, si és possible, el fet de..., aquests comptes.

Pero, mire, yo, antes de formalismos, en primer lugar debería decir un comentario. Y es que hay que poner en valor la complejidad, la complejidad del análisis riguroso de estas cuentas. Y no por la falta de transparencia por parte de la Generalitat, que es evidente, sino por la macroestructura. Hablamos de más de doscientas entidades, un presupuesto megalómano, y de que esto, evidentemente, tiene consecuencias. Porque ya lo hemos dicho muchas veces en ocasiones: es que esto sucede cada año, y es que esta macroestructura va aumentando.

Y, claro, esa estructura..., hablamos de auxiliares, administrativos, asesores, técnicos, gerentes, directivos, secretarios, directores generales, ayudantes a los directores generales, el consejero de turno... En fin, aquello que algún supuesto *molt honorable* decía –algunos de Junts se acordarán– de la «menjadora», ¿no? Pues menuda «menjadora» hay en la Generalitat de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, 2023: unas cuentas que suponen el resultado económico, político y presupuestario del último año del Gobierno de Aragón. Y este gobierno empezó con la muleta de Junts y acabó gobernando Illa en la sombra. Pues bien, es importante analizar estas cuentas, porque justamente son las que ahora mismo el Govern de la Generalitat está ejecutado –en prórroga presupuestaria, por tanto; no voy a incidir en eso, sino la señora Romero se me va a volver a ofender.

Pero, mire, entremos en las cuentas. Veamos: récord de ingresos de la Generalitat de Catalunya: 41.600 millones de euros en impuestos y transferencias corrientes; es decir, directamente de las familias catalanas y de las empresas y de otras administraciones, por tanto; de impuestos de todos los españoles.

Y, claro, hay que preguntarse: ¿a dónde va ese dinero? Porque el Govern te dirá que hay que pagar nóminas, que hay que mantener el sistema de salud, que los colegios deben estar abiertos... Pero, claro, el resultado es que esos impuestos no se destinan para eso. Y la prueba es que las listas de espera están disparadas, los profesores en pie de guerra por el caos en la educación, faltan dotaciones de *mossos d'esquadra*, no hablemos de trenes, evidentemente. Y, entonces, ¿dónde va ese dinero? Y digo «¿dónde va ese dinero?» más allá de lo que ya sabemos, que son los chiringuitos, los altos cargos, las agencias de cooperación, los MENAs, la inmigración ilegal.

Poco se habla de que los socialistas y separatistas han quebrado la Generalitat. Han disparado la deuda, y esa deuda no la pagan los que vienen rompiendo la puerta o saltando la valla; la pagan los trabajadores, los autónomos, las Pymes y las empresas catalanas. Y lo pagan a pesar de intentar sobrevivir a esa extorsión fiscal.

Fíjense, más de 11.500 millones de euros al año en deuda pública. Es decir, a pagar la hipoteca heredada de Junts, de Esquerra y del PSC. Y creo que es importante explicarlo, porque, en una hipoteca, uno va pagando, y, en un momento determinado, pues, se cancela. Pero aquí no. Aquí siguen aumentando la deuda, siguen aumentando la hipoteca o siguen hipotecando a todos los catalanes. Y claro, ¿cómo puede ser que cada vez tengamos peores servicios a mayor coste? Bueno, pues alguno tendrá que explicarlo algún día.

Y claro alguno dirá: «Oiga, que hoy esto no se somete a votación. Lo que se somete a votación son las cuentas, es decir, los números realizados por la Sindicatura de Cuentas, por la Intervención General de la Generalitat». Sí, es cierto, pero es que estas cuentas son el resultado político presupuestario de Esquerra, de Junts y del PSC.

Y mire, nosotros no ponemos en duda que el trabajo del análisis técnico sea correcto. Lo hemos dicho muchas veces. Lo que rechazamos de manera contundente es una clase política que nos ha llevado a los peores servicios, a la mayor inseguridad, a la mayor deuda pública y a la mayor pérdida de oportunidades sin precedentes. Y esto no se mejora aumentando la financiación, ergo, lo que dicen los separatistas y socialistas, aumentando los impuestos. No, se mejora recortando, priorizando y cesando. Recortando el gasto superfluo, priorizando en la seguridad, la vivienda, la sanidad y la educación, y, por supuesto, cesando los cientos de cargos que tienen ustedes a dedo en la Generalitat de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Señora Romero, si le puedo..., un último comentario, y es que le rogaría que, por favor, podamos someter a votación los presupuestos de la Generalitat de Catalunya, que venga usted, que dé la cara y que explique el proceso, para que no veamos de aquí tres años el presupuesto 2026, que quizás ni está.

Muchas gracias.

El president

Sí, senyor diputat, ja que ha interpeïlat la Mesa del Parlament quant als terminis a l'hora de substanciar aquest compte general, la Mesa acompanya, però qui determina els ritmes, en primera instància, és la Comissió de la Sindicatura de Comptes, i, en segona instància, i com a element determinant, la Junta de Portaveus. Per tant, depèn dels grups parlamentaris. Estava en condicions de fer-ho, a finals de l'any passat no va ser possible, i la Junta de Portaveus ha decidit que sigui en aquest Ple.

La següent intervenció, ara sí, correspon al Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. També per activar-me de cop. Diputades, diputats, consellers. Vull començar agraint al síndic major i a la Sindicatura de Comptes l'informe, també la seva presentació, així com a la Intervenció General i al personal del departament que han fet possible la formulació d'aquest compte general.

El que debatem avui és un informe de fiscalització d'abast limitat, però una eina útil per conèixer la realitat financera que reflecteixen aquests números. I la realitat ens diu que la situació de la Generalitat segueix sent insuficient.

Fa anys que des de la sindicatura se'ns avisa d'un endeutament que no és nou, perquè ja es va produir en exercicis anteriors, i cal situar novament un element de preocupació, perquè no només la liquidació del pressupost 2023 oferia un resultat deficitari, sinó que la sindicatura constata la difícil situació patrimonial amb un romanent de tresoreria, i molt especialment un patrimoni net de signe negatiu, un endeutament financer elevat i un important volum de compromisos de despesa adquirits amb càrrec a exercicis posteriors, el que no convida a l'optimisme pel que fa a l'evolució dels comptes en successius exercicis.

Aquest compte reflecteix la manca de crèdit disponible en molts àmbits. Ens trobem amb una liquidació que presenta unes necessitats de finançament que el síndic major xifrava entorn a 560 milions d'euros, però que, segons els criteris del sistema europeu de comptes, escala fins als 3.880 milions d'euros l'any 2023.

Aquesta manca de crèdit disponible ens porta a una pràctica que es reproduïx exercici rere exercici, com és l'existència de despesa realitzada i no imputada per manca de crèdit, que, per tant, es desplaça a l'exercici següent. L'any 2023, aquesta despesa desplaçada de l'Administració de la Generalitat al CatSalut i a algunes entitats autònomes ha ascendit a més de 4.500 milions d'euros, un vint-i-quatre per cent superior a la de l'exercici precedent.

Estem, per tant, literalment, pressupostant despesa que ja vam executar al passat, malgrat que el pressupost de despeses hauria de contenir crèdit suficient i adequat per atendre totes les previsible i ineludibles.

Una referència a l'estructura del sector públic i la gestió de personal. Hi ha a l'informe un potencial molt interessant d'anàlisi respecte a la prestació de serveis en règim de col·laboració publicoprivada per, partint de les dades, determinar l'eficàcia o ineficiència d'aquests sistemes de gestió des d'un punt de vista econòmic, però també d'impacte social.

Si comparem el personal en actiu al servei dels tres departaments dels que depenen els serveis públics essencials per al nostre estat del benestar, mentre el Departament d'Educació té en actiu més de 92.000 persones, el Departament de Salut en té només 1.630, menys de la meitat del personal en actiu del Departament de Drets Socials, amb 3.836, amb un pressupost molt inferior. El que posa de manifest l'altíssim grau d'externalització i gestió indirecta al nostre sistema de salut.

Compartim les observacions de la sindicatura també pel que fa a la contractació i al perímetre de consolidació. S'han detectat entitats que s'haurien d'haver integrat pel mètode d'integració global –hi feia referència el síndic major, i, per tant, no m'hi detindré– o diverses fundacions i consorcis que no han estat inclosos, i no per primer exercici, tot i tenir una influència real de l'Administració.

Cal posar l'alerta en la contractació administrativa, on la sindicatura ha detectat un seguit d'observances i situacions que no acaben d'encaixar amb la forma correcta d'actuar en aplicació de la normativa pel que fa a la tramitació d'urgència i emergència, i altres aspectes que es detallen en l'informe i en què no podré entrar en detall per motius de temps. Cal apel·lar, doncs, als diversos departaments i la intervenció per al seguiment de les recomanacions sobre aquesta qüestió contingudes a l'informe.

Un tema clau per a l'economia real, el període mitjà de pagament. Segons l'informe, el període de pagament segueix superant els trenta dies màxims legals en diversos moments de l'any. Això afecta directament la tresoreria, sobretot a Pimes i a autònoms, i és una assignatura pendent que l'Administració de la Generalitat hauria de comprometre's a resoldre amb urgència.

Una qüestió recurrent que, un any més, posa de manifest l'informe, que és la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat. Més de 4.400 milions d'euros que van al Fons de Finançament d'Administracions Locals i figuren formalment al pressupost de la Generalitat, però que entren i surten, i, per tant, acaben per distorsionar la imatge del pressupost de la Generalitat. D'aquí la recomanació de sindicatura respecte a la convinença del seu tractament no pressupostari, que donaria una imatge més exacta.

Quelcom relacionat amb una de les mancances del recent acord de finançament, segons la nostra opinió, és la necessitat d'un model de règim local basat en un finançament més eficient i just, amb capacitat de definició des de Catalunya.

I acabo, president. El compte general és una eina útil per corregir el rumb, però estem a febrer del 25, i estem debatent sobre els comptes del 23. Cert que hem millorat en matèria de terminis, però no és suficient, perquè l'aplicació d'aquestes recomanacions són fonamentals, i la seva rapidesa també, per tal de garantir la màxima eficàcia possible en el seu seguiment i observança.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, moltes gràcies al síndic major, a la sindicatura i a tots els treballadors que ens serveixen, precisament, perquè puguem fiscalitzar els comptes. Dir que nosaltres,

com fem sempre quan arribem a aquest punt, agraïm la feina feta, però sempre volem enfocar-ho des d'una vessant de caràcter polític.

Quan pensàvem amb els companys què havia suposat la legislatura del 2023, pensàvem que ara podríem estar parlant de que ara ja podríem tenir consolidada una elèctrica pública forta i que no ens hauríem de trobar davant del xantatge que suposa no tenir un conveni com el que teníem amb Endesa i tenir milers de famílies pendents de que hi hagi hagut la fi d'aquest conveni, que sabem el que significa. I, com deia a l'anterior intervenció, tenim l'exemple trist, i que no hauríem d'oblidar, de Rosa Pitarch, morta amb vuitanta-un anys pel fet de que Gas Natural li tallés la llum. Endesa, que el 2021, a les portes de l'hivern, apujava el preu de la llum un vint-i-set per cent, i així s'acumulava una pujada d'un seixanta per cent durant els darrers deu anys, i que el 2020 havien tancat amb 844 milions d'euros de benefici net després de repartir 1.500 milions d'euros en beneficis.

O sigui, ens importen els comptes que tenim. Quan intentem fer política en aquest Parlament, també ens haurien d'importar els que s'emporten aquest tipus d'empreses o lo que han de pagar cada dia els treballadors. Hem de pensar que un alt directiu d'Endesa cobra 230 vegades més que un treballador. I no es pot fer res de bo amb aquests diners.

Hi ha un nivell de diners que s'acumulen en els quals ja no hi ha cap bona acció que es pugui fer. Una bona acció seria tenir realment una política fiscal redistributiva. Per lo demés, o bé s'acumulen o bé s'acaben invertint, precisament, en acumular aquelles coses que són de caràcter essencial, com és l'habitatge. Ho dic perquè quan el diputat de VOX diu que vol cessar molts càrrecs, no ho sé, em sorprèn que sempre els vulgui cessar de l'àmbit públic i mai no se li acudeixi que s'han de cessar d'aquelles empreses que són, precisament, responsables de morts de treballadors.

Podríem estar aquí..., podríem estar parlant de com valorem una renda bàsica universal, en comptes de venir haver de dir que el 2022 va ser quan, sorpresa, Romania va superar..., o sigui –perdó–, Catalunya va superar a Romania en pobresa infantil.

De fet, som el primer país amb pobresa infantil dins de la Unió Europea, perquè per davant només hi hauria l'Estat espanyol, que és un cúmul de països. Per tant, molt bé, ens podem felicitar tots moltíssim per com va ser aquell 2023.

Hem de pensar que, al final, les dicotomies que se'ns plantegen són aquestes. Si nosaltres ens preocupem de que no hi hagi pobresa cronificada en nens de quatre anys, tenim una altra part d'aquest Parlament que, per desgràcia, els hi semblaria genial que la forma d'acabar amb la pobresa fos que nens de quatre anys fossin deportats. Per tant, hem de començar a prendre decisions.

A nosaltres ens preocupa que... Avui escoltàvem, no?, si la renda garantida ciutadana seria la que es mereix la població de Catalunya. La població de Catalunya no es mereix cap renda garantida ciutadana, que ha sigut fallida una vegada i una altra. I quan hem presentat aquí dades una vegada i una altra sobre el problema d'aquest tipus d'ajudes de caràcter condicional, que han de fallar no sé quantes vegades perquè entenguem que lo que necessitem són drets de caràcter universal, que, per cert, el socialisme és de lo mínim que parla. No sé quantes vegades ha d'abaixar la mirada una família, quan ha d'anar a demanar ajudes, perquè ens adonem de que lo que necessitem són drets, no ajudes, i això s'ha de poder consolidar.

Estem aquí, i estem en la situació en la que estem, també perquè mai no hi ha hagut la força suficient en aquest Parlament, i això és una decisió política de prendre segons quines decisions. En canvi, quan arriba la dreta als parlaments i als governs, que és dels pocs llocs on no tenen el poder, ells no dubten. Ja ho hem vist. Jo no tinc ganes de veure aquí què tal va amb una serradora.

A mi la veritat és que m'agradaria viure en un país on els únics que s'avergonyeixin són els que viuen del treball dels altres, i no aquelles famílies que no poden arribar a final de mes.

Era també la legislatura on havíem d'aturar els desnonaments. El 2023 va haver-hi 7.148 desnonaments a Catalunya. Avui, que celebrem tristament que no hi ha hagut una sola sanció, precisament, als que segueixen especulant fora de la llei amb aquest dret, és un bon moment per preguntar-nos per què no es pot garantir aquest dret i, en canvi, sí que es pot garantir que una família quedi fora. Com pot ser que aquest any, 2023, tinguéssim el vint-i-cinc per cent del total dels desnonaments aquí a Catalunya?

Acabant ràpid, per quan haguem de tornar aquí a seguir mirant què passa amb els pressupostos. Piles. Allò públic és essencial, perquè els serveis públics i els treballadors públics són els únics, ara mateix, que ens recorden que totes les vides importen, que ningú pot quedar enrere, i això és la base de la democràcia de forma indiscutible.

Dos, o por o prou pròrroga, si no, aquí lo que ens trobem és estancament, incompareixença i canibalisme. I ja ho hem dit abans, tot allò que s'atura, tot allò que es podreix, s'acaba convertint en extrema dreta.

I tres, no perdre cap més oportunitat. Jo crec que cada vegada que fem revisions de lo que va ser l'anterior legislatura, que podria haver sigut molt més, tothom que cregui mínimament en els drets humans, mínimament en la democràcia, hauria de dir que si no és ara, quan?, i si no som nosaltres, qui?

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tancament econòmic del compte general de la Generalitat del 2023, dos anys per dur-lo a aprovació. Si la transparència no arriba a l'hora, ja no és transparència; és opacitat, per més que el marc normatiu, com han explicat el síndic major i el president de la Mesa, permeti aquests terminis. La fiscalització dels comptes hauria de ser una eina de control àgil, útil i eficaç. Quan arriba tard, com l'R3, deixa de complir aquesta funció.

En qualsevol cas, independentment dels terminis, avui tenim davant una radiografia completa de la gestió econòmica de la Generalitat. I què ens diu, aquesta radiografia? Doncs que algú ha gastat més del que hi havia disponible o, en altres paraules, que ara no es disposen de recursos líquids suficients per fer front a les obligacions pendents a curt termini –popularment en diem «estirar més el braç que la màniga».

Els deutes acumulats i els compromisos adoptats superen amb escreix els béns i recursos disponibles. Si avui haguessin de liquidar, no tindrien capacitat per fer-ho. I no parlem d'un dèficit puntual, d'una «mala anyada» –per entendre'ns–, sinó d'un desequilibri acumulat durant varis exercicis. El què ens diuen aquests números és que la Generalitat depèn en bona mesura de finançament extern. És a dir que previsiblement caldrà signar crèdits i engruixir l'endeutament per poder mantenir aquest ritme.

Amb la mala gestió dels darrers anys han hipotecat l'acció de futurs governs. Qui entri després de vostès haurà de dedicar bona part dels ingressos que recapti a pagar deutes contrets amb anterioritat. Els compromisos de despesa futurs analitzats per la sindicatura reflecteixen obligacions contretes que hauran de ser assumides pels governs posteriors, limitant la seva capacitat de decisió política i pressupostària i condicionant o compromentent, d'entrada, bona part dels recursos a gestionar. Això és molt greu, perquè altera el principi d'autonomia pressupostària de cada legislatura, redueix l'espai per a noves polítiques públiques i limita les actuacions en contextos de crisi o de canvis d'estratègia.

El 2023 la Generalitat va gastar 4.538 milions d'euros que no van quedar registrats al pressupost de l'exercici. Aquesta anomalia, coneguda com a «despesa des-

plaçada», significa que s'han generat obligacions, però no s'han dotat pressupostàriament, restant com a deute pendent per a futurs exercicis i, per tant, per a futurs governs. Amb aquesta pràctica falsegen els comptes, comprometen els següents pressupostos i vulneren flagrantment el principi de transparència; sense enumerar els danys col·laterals: proveïdors sense cobrar o cobrant tard, serveis tensionats, deteriorament de l'atenció pública.

Els sembla dramàtic? Doncs podria ser-ho més, perquè el compte general no inclou diversos ens que haurien de formar part del sector públic de la Generalitat segons l'actual normativa. Per tant, tenim uns comptes viciats. Del 2022 al 2023 van incrementar un 21,70 per cent el nombre de contractes menors. Aquí un malpensat hi veuria un possible fraccionament indegut per evitar licitacions de pública concurrència. Vaja, que semblaria que s'han dividit contractes superiors en diversos de menors per quedar bé amb algun amic. Hem de ser malpensats, senyora Capella? Encertarem?

En deu anys el deute de la Generalitat ha augmentat en vora 26.000 milions d'euros, passant dels 64.000 milions del 2014 als 90.000 milions del 2024. Han empresonat Catalunya en una espiral de deute. I a qui devem? Doncs a qui ens roba. Sí, bona part del deute prové del Fons de Liquiditat Autòmic, aquell mecanisme pervers, ideat per l'Estat espanyol, que serveix per estacar econòmicament Catalunya, en acabat d'haver-la saquejada. És surrealista, humiliant i surrealista. I la pregunta a fer és: fins quan?

Visca Catalunya lliure!

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, president. Conselleres, consellers, síndic major, síndiques i síndics, diputats i diputades... Gràcies, síndic major, per la presentació del compte general del 2023. No només és necessari remarcar que s'ha presentat en temps i forma al Parlament –fet no és gens habitual per als comptes anteriors al 2020–, sinó remarcar també la celeritat en que està sent tractat per aquest mateix Ple, encara que alguns es queixin.

Per tant, celebrem aquesta normalitat institucional i, per descomptat, també la institució de la Sindicatura de Comptes, que és l'ens estatutari fiscalitzador dels comptes, de la gestió econòmica i del control financer de la Generalitat de Catalunya i el seu sector públic, de les universitats i dels ens locals catalans en tot el seu conjunt. Té un paper fonamental en l'ecosistema de control i avaluació de les polítiques públiques catalanes i així ho demostra informe rere informe. I per això volem deixar evidència del seu treball exigent, rigorós i independent, que millora la vida de les catalanes i catalans a través de la millora de les polítiques públiques.

El compte general l'elabora la Intervenció General de la Generalitat, és aprovat pel Govern i fiscalitzat per la sindicatura. Estem a l'última fase, doncs, del pressupost del 2023, analitzant l'execució i la liquidació, el què i el com, allò executat, quines polítiques s'han dut a terme i com s'han dut a terme, definint, per tant, com de rigorosos hem set en el que es va definir quan es van elaborar els pressupostos del 2023.

Que ningú s'arrenqui les vestidures perquè siguin els últims pressupostos aprovats per aquesta cambra. El país segueix funcionant, segueix generant riquesa i la Generalitat segueix desenvolupant polítiques públiques perquè aquesta riquesa sigui compartida. I aquesta certesa li afegim les paraules del president Illa: «Ens hi deixarem la pell perquè hi hagi pressupostos per al 2026.» Tot arribarà, diputats i diputades, amb treball, mirada llarga, diàleg i acord.

I tornant al compte, dues figures i un fet. Les figures, els drets liquidats –els ingressos– són de 57.500 milions i les obligacions reconegudes –les despeses– són de

58.000 milions. I el fet –com ha remarcat el síndic major–: és també un compte consolidat i no agregat, és a dir, evita duplicitats entre l'Administració de la Generalitat i les 207 entitats, consorcis, fundacions, societats i organismes autònoms per obtenir un retrat fidedigne. I aquí vull recordar que només la Generalitat i l'Estat consoliden Espanya.

Tenim un pressupost delicat que hem de saber gestionar amb eficiència i respecte. Per posar-nos en context, la Generalitat gestiona més recursos que deu estats membres de la Unió Europea. Tenim un pressupost més gran per fer millor la vida de les catalanes i catalans, com per exemple per establir les polítiques de generació de riquesa i compartir-la. És també fill de dos models que sovint debatem en aquest Parlament: el model de finançament i el model fiscal.

Respecte al model de finançament, com ja saben, hi ha una nova proposta de model, més transparent, just i equitatiu, compleix el principi d'ordinalitat, incrementa la suficiència i l'autonomia financera de la Generalitat, aporta més corresponsabilitat fiscal i preveu una solidaritat explícita amb la resta de territoris. Espero que totes les forces d'aquesta cambra facilitin l'aprovació del nou model de finançament per disposar de més recursos per seguir millorant les polítiques que desenvolupem a Catalunya, perquè volem uns serveis públics de qualitat i excel·lents.

Respecte al model fiscal, s'ha d'apostar per un sistema tributari més equitatiu i una fiscalitat progressiva sobre renda i riquesa, perquè volem que les causes de la desigualtat desapareguin i perquè a més igualtat, més creixement econòmic i més cohesió social. També volem que els ultrarics aportin equitativament al bé comú, com la taxa Zucman.

I ja per acabar, tres breus reflexions: la primera, en aquest país tenim molts reptes, però també tenim la ferma convicció de fer les coses millor; la segona, costa molt guanyar diners, costa molt generar riquesa als treballadors i empresaris. Quan demanem part de la seva riquesa per redistribuir-la i fer una societat més justa i equitativa, ho hem de fer amb el màxim rigor i, quan la sindicatura ho analitza, expressa les seves recomanacions per fer-ho millor, i la tercera –i última–, un país seriós com Catalunya necessita polítics que estiguin a l'altura i institucions solvents i íntegres que fiscalitzin la feina dels polítics, com la mateixa Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, començarem la votació. Ho farem en bloc. No ens consta que hi hagi cap sol·licitud de votació separada. *(Pausa.)* No? Doncs votarem el compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2023 en bloc.

Comença la votació.

El compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2023 ha estat aprovat per 103 vots a favor, 26 vots en contra i 4 abstencions.

Moltes gràcies, síndic major, síndiques, tot l'equip de la Sindicatura de Comptes, fent aquest exercici donen solvència i dignitat al sistema institucional de la Generalitat de Catalunya. Moltíssimes gràcies.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és un nou punt de l'ordre del dia, aprovat ahir mateix i proposat per la Junta de Portaveus.

Projectes de pressupostos

230-00003/15 i 230-00004/15

Per acord de la Mesa Ampliada, aquest punt de l'ordre del dia se substantiarà conjuntament amb el projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de

la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2026. Parlo del projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per a aquest any 2026.

En farà la presentació conjunta la vicepresidenta primera, la senyora Raquel Sans Guerra. Té, doncs, la paraula la vicepresidenta primera del Parlament de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Gràcies, president. En primer lloc, agrair a l'Oïdoria de Comptes i a tot l'equip que ha fet possible aquest pressupost, també als departaments de la casa que hi han participat. Intentaré resumir en cinc minuts moltes hores de feina. Per tant, no m'ho tinguin en compte.

Saben que aquesta Mesa es va marcar a l'inici de la legislatura uns objectius polítics per als pressupostos del Parlament; uns objectius que s'havien de traduir pressupostàriament i, per tant, intentaré dibuixar-los o desgranar-los ràpidament. Pel que fa a les grans xifres i per no avorrir-los, després d'una tarda amb molts números, es tracta d'uns comptes que assoleixen la xifra de 64.997.403,83 euros, la qual cosa suposa una variació positiva de l'1,59 per cent, 1.017.251,52 euros en termes absoluts. Això respecte al pressupost de l'any 2025.

Voldria recordar que, malgrat la tendència a l'alça del pressupost del Parlament des de l'any 2019, encara som lluny de la xifra més alta que es va aprovar l'exercici 2008, quan el pressupost del Parlament va ser de 72 milions d'euros. Per tant, arribem gairebé als 65 milions d'euros; el 2008 van ser 72 milions d'euros. També per tenir aquesta perspectiva històrica.

I a grans trets, si em permeten, els recordaria quins són aquests objectius polítics que, com els deia, tenen una translació dins el projecte de pressupostos que avui sotmetem a votació. En primer lloc, el primer dels objectius és l'ampliació i l'adequació dels espais. Saben que aquest és un repte majúscul per garantir el bon funcionament de l'activitat parlamentària i, per tant, això es tradueix en el pressupost.

En segon lloc, la transformació digital i la incorporació de la intel·ligència artificial a la nostra activitat –també estem endarrerits en aquest àmbit i cal fer una aposta, i això ha de ser també una aposta econòmica–; l'optimització i la gestió dels recursos humans en el sentit més positiu del terme. També saben que aquest Parlament es va crear ara fa quaranta-cinc anys i segurament els perfils professionals, doncs, res tenen a veure amb els perfils professionals que es necessiten avui i, per tant, també hi ha d'haver una planificació –jo no diria ja de futur, sinó també de present– de quins són els perfils professionals necessaris al Parlament de Catalunya per tenir una institució a l'altura del que mereix el país.

L'accessibilitat i la transparència. Volem un parlament inclusiu –així ho hem reiterat també com a Mesa–; ha de ser una de les prioritats polítiques del Parlament de Catalunya, un parlament transparent i accessible, i per això cal invertir recursos. I com bé saben, una de les prioritats d'aquesta Mesa, n'hem parlat a bastament durant el matí, és també l'acció climàtica i la responsabilitat en aquest àmbit i, per tant, també una aposta econòmica per adaptar el Parlament per fer-lo responsable també en aquesta acció que tant es necessita davant del canvi climàtic que estem patint. Com igual de necessari i imprescindible és la garantia i la defensa dels drets humans a través d'una aposta clara per l'equitat de gènere, l'antiracisme i la no-discriminació. També crec que és evident que aquest Parlament ha de tenir un compromís amb els drets humans i això es tradueix també en aquest pressupost.

I en darrera instància, com a setè objectiu hi ha l'acció exterior del Parlament amb aquesta voluntat de ser subjecte actiu també en aquest context multilateral global. Des de la Mesa considerem imprescindible reforçar els llaços, teixir aliances amb una clara mirada i una vocació de fomentar la pau, el reforç a les democràcies i la defensa dels drets humans, que són part intrínseca de l'ADN del parlamentarisme català. Això pel que fa els objectius del pressupost del Parlament de Catalunya.

I ara, en un minut, intentaré resumir –espero que sigui generós, president– les grans xifres de la resta d'institucions estatutàries. Pel que fa al Consell de Garanties

Estatutàries, el pressupost previst per a aquest 2026 és de 3.646.330,63 euros, cosa que suposa un 5,40 per cent més que l'any passat. El de la Sindicatura de Comptes, arran de l'aplicació del pla estratègic que va aprovar la Sindicatura, implicarà un increment d'un 18,48 per cent i enguany se situarà en 16.212.197,64 euros. I en darrer lloc, el Síndic de Greuges tindrà un pressupost total de 8.087.880,10 euros, la qual cosa representa un augment del 12,96 per cent respecte al 2025, arran de la creació de quatre nous llocs de treball, l'arranjament de l'edifici o la creació d'una nova pàgina web, entre d'altres, per resumir-ho molt ràpidament.

Bé, he intentat fer-los un resum de les grans xifres dels pressupostos –no del pressupost, dels pressupostos en plural–, que tot seguit sotmetrem a votació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, vicepresidenta. Acabada la presentació dels projectes de pressupostos per part de la vicepresidenta primera, procedirem a la intervenció dels grups parlamentaris que així ho desitgin per un temps màxim de tres minuts i en l'ordre que va determinar la Junta de Portaveus, de petit a gran. I comença, en primera instància i si ho desitja, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Ens presenten un pressupost consolidat..., que consolida una dinàmica institucional absolutament allunyada de les prioritats dels catalans. Un pressupost que continua sobrealimentant l'Administració parlamentària i inflant les infraestructures innecessàries: 89.267,69 euros destinats a contractar un tècnic en acció exterior i un altre en cooperació internacional; 67.248,30 euros per un tècnic d'acció climàtica dins del Parlament –una figura innecessària. Sota els experiments ideològics de sempre i sota l'etiqueta d'equitat de gènere, antiracisme i no discriminació s'amaga una estructura que només servirà per finançar una Oficina d'Igualtat amb un cost en salaris de 233.978,36 euros. En quin moment han decidit que aquest sigui el tipus de prioritats que ha de tenir el Parlament? També s'inclou una reorganització de l'estructura parlamentària amb una despesa de 754.832 euros, sense cap explicació de quin serà el retorn que oferiran a la ciutadania.

El capítol de despeses de personal continua inflant-se, 1.529.955,56 euros més en remuneracions que ja arriben als 72,46 per cent del total del pressupost del Parlament. Cap Administració coherent i eficient dedicaria tres quartes parts del seu pressupost a mantenir-se a si mateixa, i per arrodonir-ho, el famós plus de productivitat, aquell incentiu que mai ningú sap com es reparteix i en base a què s'avalua, i al que el nostre grup hi ha renunciat. Creix d'1 milió a 1.200.000 euros. Quina productivitat s'està premiant? Qui s'avalua? Quins criteris es fan servir?

Per una altra banda, ens haurien d'explicar per què els 9 milions d'euros que es transfereixen directament als partits polítics a través d'una maniobra comptable van desaparèixer del pressupost del Parlament i ara es paga directament des del president de la Presidència. Era massa escandalós tot plegat? Perquè si hi afegim que gairebé 4 milions d'euros que s'assignen als grups parlamentaris des del pressupost del Parlament, estem parlant de 13 milions d'euros públics dedicats exclusivament al manteniment dels aparells partidistes. Vostès continuen gastant com si visquessin en l'abundància, i la realitat dels catalans són sous baixos, serveis deteriorats i una pressió fiscal asfixiant. Nosaltres, una vegada més, tornem a dir prou. Quan Aliança Catalana tingui majoria en aquest Parlament, cada euro públic serà respectat. Els diners dels catalans no serviran per finançar guinguetes plenes d'amics, ni els partits, ni la premsa, serviran per reconstruir Catalunya des de la veritat, l'eficiència i la justícia social.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell. Mixt no, perdoni, el grup parlamentari... Ui, ui, ui! (*el president riu*), el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell, que ho fa des de l'escó.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Bé, com sempre, anunciem la nostra abstenció pel que fa al pressupost de la Sindicatura de Comptes, del Síndic de Greuges i també del Consell de Garanties Estatutàries. Reconeixem, i molt, la tasca d'aquests tres organismes, l'aplaudim i els agraïm tota la feina que fan tant la sindicatura per fiscalitzar els comptes, per fiscalitzar tota la gestió econòmica i dur el control financer del sector públic. També la feina que fa la sindicatura de greuges amb la defensa del conjunt de drets de la població, sigui en habitatge, salut, educació, drets lingüístics, defensa del medi ambient, i de fet, lamentem que moltes de les recomanacions que fan no se'n fan ni cas, de fet.

I pel que fa als pressupostos del Parlament, tal com hem fet sempre des del 2012 que estem aquí, no hi donarem suport, i no podem avalar-los perquè saben que, tot i que ens diuen que fa divuit anys que no es toquen, el sou dels diputats i les diputades és un sou desorbitat que, de fet, supera en més del doble la mitjana de Catalunya, que no arriba als trenta mil euros bruts, i com saben, doncs nosaltres estem per més del doble. A més, també saben que sempre hem demanat que tot el que són les dietes, que al final complementen també el sou, doncs que aquestes tributin com es fa a tot arreu, i que es busqui la solució entre tots els partits polítics perquè això no continuï així.

I per altre costat, agraïm que la Mesa hagi fet la feina necessària perquè el que vam viure l'any passat, que alguns grups polítics utilitzaven els diners per a temes personals, fossin AMPAs o fossin al McDonald's, doncs agraïm que s'hagi canviat la normativa perquè això no pugui passar més. Perquè és evident que ja tenim uns sous molt alts i quan la ciutadania, a sobre, veu això, aquests sous que tenim i el despropòsit del malbaratament que es fa del diner públic, doncs hem de donar exemple i està bé que s'hagi fet aquest canvi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat –i disculpi el lapsus. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

També gràcies a la vicepresidenta per presentar la proposta de pressupost del Parlament i dels òrgans que formen part de la Generalitat de Catalunya. També gràcies a l'equip de l'oïdoria, i senzillament anunciar que el nostre vot no té res a veure amb la feina que fan a nivell tècnic, és un vot polític i és un vot polític que venim justificant un any rere altre des de ja fa molts anys; de fet, que té a veure, efectivament, amb la manca de voluntat política dels grups que hi ha a la Mesa per avançar definitivament i decididament a incorporar totes les dietes que cobren els diputats i que a la fi són sous encoberts com a sou per tal de que puguem cotitzar i pagar els impostos pel total del sou que efectivament cobrem. Creiem que és una cosa que no s'entén a la ciutadania, creiem que no s'entén que el mes d'agost seguim cobrant dietes de desplaçament quan no venim al Parlament, perquè en realitat el que estem fent és cobrar una part del sou per una altra banda.

Per això només hi va haver un intent –i ho hem de posar sobre la taula– per part de la presidenta Borràs, de fer un grup de treball per intentar avançar en això, no es va aconseguir avançar i des de llavors no hem tingut cap més notícia que s'estigui

fent res més en aquest sentit. Per tant, nosaltres per aquest motiu votarem en contra dels pressupostos del Parlament i a favor dels pressupostos de la resta d'òrgans.

Gràcies.

El president

En nom del grup parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula la diputada senyora Mónica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bona tarda. Bé, avui, encara que alguns intentin que aquest debat passi desapercebut, el que estem discutint és on aniran precisament un total de 93 milions d'euros dels catalans, 93 milions d'euros que no cauen precisament del cel, sinó precisament de la butxaca dels catalans, ofegats per una pressió fiscal cada vegada més insuportable; 93 milions que es destinaran al Parlament, al Consell de Garanties Estatutàries, a la Sindicatura de Comptes i al Síndic de Greuges. I crec que inclús és honest posar aquests números en context, i amb això vull dir que aquests 93 milions d'euros podrien significar perfectament 1.860.000 visites d'atenció primària –per posar un exemple–, o el cost mensual del menjador escolar, per exemple, per a 448.625 nens. I crec que és important posar exemples reals i exemples que siguin palpables perquè no estem parlant de xifres, així, sense més, en fred. I de fet, estem parlant d'una qüestió de prioritats.

De fet, l'avantprojecte de pressupost del Parlament puja gairebé 65 milions d'euros per mantenir una estructura desmesurada d'una institució que des de VOX fins i tot ens qüestionem la seva raó de ser, perquè s'ha convertit en un motor de divisió i de despesa innecessària. I de fet, a mi em resulta especialment indignant que en un moment on quasi la meitat dels catalans reconeixen tenir greus dificultats per poder arribar a final de mes, mirant l'avantprojecte del pressupost veiem que el Parlament decideix augmentar la despesa en el que diuen «obertura internacional», més de 200.000 euros en viatges i en desplaçaments i amb una legió de càrrecs i tècnics passejant-se pel món amb l'excusa de projectar Catalunya, «Obrir-se al món» li diuen; és una cosa que inclús pot sonar molt romàntic, però potser convindria que abans d'obrir-se al món obrissin els ulls i veiessin com estan vivint aquí realment els catalans.

I clar, no hi ha pressupost que no pugi aquest any. De fet, veiem que a les institucions cada cop hi han més diners, però precisament a les llars catalanes cada vegada hi han menys diners. Per tant, jo sí que els hi pregaria, des del meu Grup Parlamentari de VOX, que aquest Parlament hauria de donar d'una vegada per totes exemple, exemple de contenció, exemple d'austeritat, i exemple de responsabilitat, i vostès fan precisament tot el contrari.

En definitiva, tal com estan plantejats aquests pressupostos nosaltres ho diem clar: aquests pressupostos són una falta de respecte. Els catalans no necessitem més obertura internacional ni polítiques i accions en matèria de gènere ni d'acció climàtica, el que necessitem precisament és menys administració, menys impostos i que el Parlament deixi de ser d'una vegada per totes, doncs, un forat negre de diners públics.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. En primer lloc, saludar també els membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acompanyen, el síndic major i la resta de l'equip. Agrair també a la vicepresidenta, doncs, la presentació que ens ha fet d'aquests comptes, i especialment també a Oïdoria de Comptes i serveis de la cambra per elaborar aquests comptes que avui passem a votació.

I fins aquí, malauradament, la part més positiva de la intervenció, perquè, si bé és cert, doncs, que hi han algunes de les partides amb les quals estem d'acord, com podria ser la redimensió i l'adequació dels espais o també tot el tema d'accessibilitat –aquestes ens sembla que són necessàries–, d'altres no les compartim o no com a prioritat.

Segons ens van explicar ahir, aquests comptes responen a objectius com, com dèiem, l'ampliació i l'adequació dels espais, la transformació digital, la incorporació de la intel·ligència artificial –amb una partida de 4 milions d'euros–, l'optimització dels recursos humans, una major accessibilitat, que en parlàvem ara, i transparència, el compromís climàtic, la garantia dels drets humans i el reforç de l'acció exterior del Parlament. I, com els hi deia, doncs, algunes de les partides les compartim, però d'altres no i creiem que..., o no creiem, millor dit, que aquests objectius responguin als interessos actuals ni de la cambra ni, sobretot, de la ciutadania.

Dins d'aquests comptes s'inclou un increment significatiu per a la Sindicatura de Comptes, gairebé un divuit per cent més, i per al Síndic de Greuges, mentre que seguim enfrontant algunes crítiques sobre com es gestionen o com s'utilitzen els informes d'aquests òrgans, com també passa amb el Consell de Garanties Estatutàries, que ja hem vist i també hem comprovat què passa quan el consell dictamina alguna cosa que al Govern no li interessa. I, per tant, nosaltres entenem que caldria avaluar la seva eficàcia i acompanyar-los també de mecanismes de rendició de comptes més estrictes.

Més discutible és, per nosaltres, l'anomenat «reforç de l'acció exterior del Parlament». Aquesta cambra no és una estructura diplomàtica ni un actor internacional; la seva funció és legislar, controlar el Govern i representar els ciutadans aquí, no desplegar-se a l'exterior. Especialment en un context que exigeix contenció, creiem que dedicar recursos a la projecció internacional fora de Catalunya és un luxe innecessari i difícil de justificar. També perquè demanem moltes vegades responsabilitat i eficiència a la resta d'institucions, i també a la ciutadania, però el Parlament sembla que opta per expandir-se i, sincerament, com els hi deia, no ho veiem necessari ni justificable ni tampoc prioritari.

Per aquests motius, nosaltres votarem en contra del projecte de pressupost del Parlament i ens abstindrem en els pressupostos de la resta d'organismes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Gràcies també a la vicepresidenta per les seves explicacions. Salutem també i agraïm la feina de l'Oïdoria de Comptes del Parlament per la seva tasca.

I, des del Grup de Junts per Catalunya, només posicionar-nos que votarem favorablement a aquest projecte. Recordar que, per una altra vegada més, es presenta el pressupost del Parlament sense tenir aprovat el pressupost de Catalunya, el pressupost del Govern de la Generalitat, i que, per tant, això també limita en certa manera la capacitat que té el Parlament perquè ha de seguir la pròrroga pressupostària.

Tot i així, celebrem que el Parlament inclogui en aquest projecte de pressupost bona part de fons que venen del romanent de tresoreria per fer inversions que considerem necessàries. I així com altres grups polítics manifesten en certa manera un menysteniment del que és la institució del Parlament de Catalunya, o un menysteniment del que és la seva representativitat, o fins i tot de la tasca que fem els diputats i diputades en la tasca legislativa i de control de Govern, o que sobre nosaltres resideix la sobirania del poble en democràcia... Per tant, en contra d'aquest menysteniment que alguns expressen, per nosaltres sí que és molt important que el Parlament tingui objectius concrets com els que ha manifestat la vicepresidenta, entre ells

apostar per la digitalització i incloure la intel·ligència artificial en la tasca parlamentària, o, per exemple, la projecció internacional de la institució, d'un dels parlaments més antics del món, i, per tant, creiem que és important, així com adaptar-lo des d'un punt de vista climàtic, apostar per la no-discriminació i l'antiracisme, o, evidentment, la millora dels espais des dels quals treballem els diputats i les diputades.

Per tot plegat, considerem que un increment d'un 1,59 per cent és un increment molt acotat, en aquest marc de transformació necessària i d'inversió que té el Parlament, i, per tant, com dèiem, hi votarem a favor.

I pel que fa als òrgans estatutaris, només també comentar que, en aquest marc dels increments que ja s'han explicat, una part de l'increment del capítol 1 de personal té a veure amb la consolidació de l'increment successiu 23, 24, 25, pel fet de la pròrroga pressupostària, pel seu personal, i, per tant, en aquest sentit, això també contribueix a l'increment.

En definitiva, hi votarem favorablement. I agraïm, doncs, la feina que fan la Mesa i l'oidoria presentant-nos aquest projecte.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Primer de tot, donar les gràcies per la presentació a la vicepresidenta i a totes les persones que han treballat per poder arribar avui a aquest punt, i en especial també a l'equip de l'Oïdoria de Comptes, que avui ens acompanya. Avui estem en la presentació i la votació aquí al Ple del Parlament.

El pressupost avui presentat s'articula al voltant de set grans objectius, i aquests reflecteixen una clara orientació a la modernització institucional i amb una clara continuïtat dels pressupostos del 2025; uns pressupostos amb objectius clars, ben definits, obrint el Parlament de Catalunya a la ciutadania, ampliant espais, amb una obertura internacional i una transformació digital, i seguint cap a la millora dels espais i les accions climàtiques, tal com ha explicat la vicepresidenta. Més que mai, amb la lluita contra el canvi climàtic.

Vull remarcar la important optimització de la gestió dels recursos humans amb la millora de l'organització interna i la gestió del personal, la creació neta de llocs de treball i la modificació dels nivells retributius. Però no vull deixar de fer una crítica que ens hem de fer tots i totes com a representants polítics, i aquesta és sobre la bretxa salarial de gènere, com s'explica als informes dels pressupostos. No hem d'estar orgullosos d'aquest fet. En l'anàlisi incorporada als pressupostos sobre la bretxa queda clar que tenim una gran necessitat de reforçar polítiques actives d'igualtat. Ens diu l'informe que dintre de cada grup o càrrec de representació analitzat, els llocs amb un nivell retributiu més alt estan ocupats per homes. A més, aquesta bretxa s'incrementa en el cas de les reduccions de jornada per cura de fills: el cent per cent, demanades per dones.

Fem unes reflexions, diputats i diputades. No ens podem permetre que això segueixi passant. Nosaltres som els primers i les primeres que hem de donar exemple, i no només amb paraules, sinó també amb fets.

També creiem que és important destacar l'ús de romanents per a les grans inversions. Això únicament és gràcies a la bona gestió i la planificació d'aquest pressupost.

I pel que fa al Consell de Garanties Estatutàries, la Sindicatura de Comptes i el Síndic de Greuges, veiem que hem de continuar dotant-los dels recursos necessaris, del personal suficient i d'unes instal·lacions que compleixin les expectatives òptimes.

En definitiva, per acabar valorem que hi ha un creixement moderat i controlat dels pressupostos, amb una forta orientació cap a aquesta digitalització, una modernització organitzativa i una gran transparència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Permetin-me que també com a president del Parlament i en els termes que ja ha expressat la vicepresidenta primera agraeixi la tasca de l'òidora de comptes i de tot el seu equip per tal no només de gestionar de manera ordinària el Parlament de Catalunya, sinó per ajudar d'una manera determinant a confegir aquests pressupostos. Moltíssimes gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació després de les intervencions dels grups parlamentaris.

Iniciem la votació sobre el projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per a l'any 2026.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 96 vots a favor, 36 vots en contra i cap abstenció.

Queda, doncs, aprovat el projecte de pressupost del Parlament per a l'any 2026.

A continuació passem ara a la votació conjunta del projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per a l'any 2026. Ho podem votar conjuntament? Sí? *(Pausa.)*

Doncs comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 102 vots a favor, 11 vots en contra i 19 abs-tencions.

Queda, per tant, aprovat el projecte de pressupostos del Consell de Garanties Es-tatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per a l'any 2026.

Interpellació al Govern sobre el col·lapse de Catalunya a conseqüència de la gestió del Govern

300-00241/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el col·lapse de Catalunya a conseqüència de la gestió del Govern. És presentada pel Grup Parla-mentari del Partit Popular de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula el dipu-tat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades..., consellera, avui compareix en aquest Parlament en una situació límit per Catalunya, una situació que ja no admet ni més excuses ni més relats ni més fugides d'estudi. Catalunya està col-lapsada i el caos de rodalies n'és l'expressió més evident, més quotidiana i més injus-ta per a centenars de milers de ciutadans. Parlem d'un servei essencial que utilitzen diàriament més de 400.000 persones i que ha deixat de complir la seva funció bàsi-ca: portar la gent a la feina, a l'escola o a casa amb un mínim de dignitat. Avui ro-dalies és sinònim d'avaries constants, trens suprimits sense explicacions, retards que superen els trenta, quaranta, seixanta minuts, trens que no arriben, línies senceres col·lapsades durant hores i usuaris abandonats a les andanes sense informació fiable. Perquè rodalies avui no és un servei fiable.

Això no és una anècdota. Això no és una mala setmana. Això és el dia a dia de rodalies a Catalunya. I aquest caos ferroviari no és un problema aïllat, se suma al col·lapse generalitzat dels serveis públics a Catalunya: una sanitat tensionada amb llistes d'espera inacceptables, un sistema educatiu amb mancances estructurals, un mercat d'habitatge inaccessible per a milers de famílies i joves, i una pressió fiscal cada cop més asfixiant.

Quan fallen els trens i alhora es col·lapsen les carreteres, quan es talla l'AP-7 i rodalies no dona alternatives, quan mercaderies, treballadors i empreses queden

atrapats, no estem parlant d'incidències puntuals; estem parlant d'un país aturat. Per això molts catalans tenen avui una percepció molt clara: el seu Govern no governa ni funciona, el seu Govern està fora de servei.

Miri, si una cosa ha demostrat el caos ferroviari de rodalies és que amb els socialistes, i l'esquerra en general, els serveis públics no estan garantits. Amb l'esquerra i els socialistes els serveis públics no estan garantits. Perquè aquí parlem de rodalies, però podem parlar de sanitat, d'educació, de serveis socials, de seguretat ciutadana... Ens volen anestesiar, però la ciutadania comença a despertar.

Moltes lliçons de moralitat, de bona gestió i de socialisme, però tenim a Catalunya un govern sense pressupostos, l'eina fonamental per fixar prioritats; sense lideratge; amb un mercat de l'habitatge al límit; amb una inseguretat jurídica que va en augment i que no afavoreix els propietaris i que sí que afavoreix l'ocupació illegal; sense Quart Cinturó per al Vallès; amb uns serveis socials sota sospita de corrupció, amb una nefasta gestió d'aquests –i hem de recordar la xifra de cinc-cents dies a Catalunya per obtenir el grau de discapacitat–; amb un rècord de barracons escolars, més de nou-cents; i amb una inseguretat als carrers que fa impossible tornar a casa per la nit amb dignitat.

I com hem arribat fins aquí? Els catalans mereixen honestedat. I sí, tots, i dic tots, hem de fer autocrítica, però no ens enganyem ni enganyem la gent. El Partit Socialista governa l'Estat des de fa gairebé una dècada. Pedro Sánchez és president del Govern des de fa gairebé una dècada. Durant tots aquests anys, Renfe i Adif han estat sota la seva responsabilitat directa, però en comptes d'avançar i convertir-los en serveis públics de referència, els va convertir en la zona zero de la corrupció del seu Govern.

I és precisament sota aquests governs quan es produeix la major part de la desinversió ferroviària i quan s'acumulen la majoria d'incidències greus que avui pateixen els usuaris de rodalies. Any rere any, Catalunya acumula dèficits d'execució en inversions ferroviàries, inversions anunciades a bombo i plateret que després no s'executen o s'executen tard i malament. I mentrestant, la xarxa es degrada, el manteniment falla i les incidències es multipliquen.

Miri, no busquem culpables en governs de fa vint anys, no prenguem el pèl a la gent. Els governs del passat no condueixen els trens d'avui. A Catalunya, el Partit Socialista governa la Generalitat. A Madrid, el Partit Socialista governa el país en el seu conjunt. Governen vostès plegats. Són la mateixa cara de la moneda i tenen les mateixes responsabilitats polítiques. I els catalans mereixen també explicacions, transparència, solucions i depuració de responsabilitats.

Els catalans no només mereixen diagnòstics, consellera; mereixen explicacions clares, transparència absoluta, solucions concretes i una depuració real de responsabilitats polítiques. Això no és un problema de competències, és un problema d'incompetència. No enredem la gent amb debats jurídics que no porten enlloc. Quan dos governs no saben ni tan sols de qui és la titularitat d'un talús que s'esfondra, això té un nom: negligència. I la negligència ha de tenir conseqüències polítiques, i defensar el ministre Puente, senyora consellera, no és el camí.

I l'hi pregunto directament: defensa vostè la gestió del ministre Puente? Què n'opina vostè de la gestió del ministre Puente? I tampoc defensar la seva gestió és el camí. El que toca ara és defensar els usuaris de rodalies i els interessos dels catalans. I aquí cal parlar clar del paper de Junts i Esquerra Republicana. S'indignen, fan declaracions contundents, rodes de premsa, piulen a Twitter, però després continuen sostenint exactament els governs responsables d'aquest caos. Uns sostenen Sánchez a Madrid i els altres sostenen Salvador Illa aquí a Catalunya. Això no és oposició; això és comoditat política. Col·laboradors necessaris de la negligència, la nefasta gestió i també de la corrupció del Govern del país. I la comoditat política i l'oposició de fireta de Junts i Esquerra Republicana es paga en consells d'administració d'empreses de l'Estat. Això, senyors d'Esquerra i de Junts, és una vergonya per a Catalunya.

Diputats i diputades, cal que aquest Parlament també es faci unes preguntes i una reflexió en veu alta. Som la institució més important de Catalunya, i ens hem de fer les següents preguntes: en què s'ha avançat respecte al monogràfic sobre rodalies que vam celebrar fa uns mesos? En què hem avançat? Quines decisions ha pres el Govern? Quines mesures s'han implementat? O tot ha quedat, una vegada més, en titulars i bones paraules?

Consellera, ens parlen del Govern de tothom, però, en realitat, el dia a dia dels catalans és molt diferent. Desgraciadament, des que governen vostès a Catalunya tot-hom..., els catalans poden fer cada vegada menys coses: no poden arribar a la feina a temps, no poden accedir a un habitatge digne, no poden confiar en el transport públic de Catalunya ni en els serveis públics –la sanitat, l'educació, els serveis socials.

Miri, consellera, aquesta crisi no la resol un grup d'experts ni una mesa de treball. I vostès són uns experts a crear meses de treball, grups d'experts, comissions i observatoris. Potser ja és hora de crear la mesa de la incompetència. Però, bé, no cal crear-la, ja existeix: és el Consell Executiu del seu Govern.

Consellera, quan un país no funciona, quan els serveis públics col·lapsen i ningú assumeix responsabilitats, el problema no és el sistema; el problema és de qui governa. I la primera decisió per solucionar aquesta crisi és donar-li credibilitat a la política, i, en aquest cas, demanar la seva dimissió és el mínim que podem exigir.

Senyora Paneque, la seva conselleria falla; és l'exemple d'un govern fallit. Ni habitatge assequible, ni trens que funcionen, ni inversions que arriben, i projectes encallats: aeroport, Hard Rock... Potser és el moment de fer un pas al costat abans que sigui tard. La seva superconselleria fa aigües, i és el moment, senyora Paneque, de la seva dimissió.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputats i diputades... Permetin-me, perquè ara iniciarem un debat amb diferents interpellacions, però estarem unes dues hores parlant a l'entorn de l'àmbit de rodalies i de la mobilitat en els eixos ferroviaris del país; primer, que agraeixi la presència de bona part dels equips del departament, de la conselleria, que aquests dies han estat treballant a contrarellotge, amb un compromís que els haig de dir que va molt més enllà del deure públic, molt més enllà d'allò exigible, i els vull agrair la seva presència, però sobretot el treball de tota aquesta setmana, amb molt poques hores de son, com ha de ser i com poden imaginar. I també als representants de les plataformes, amb qui hem pogut establir relacions i reunions tots aquests dies. Coneixem perfectament el seu grau d'enuig i de disgust, però també els vull agrair el bon to, tots aquests dies, i sobretot, posar-se al costat de les solucions en un moment de crisi on allò que s'havia de posar per sobre de qualsevol altra cosa era treballar conjuntament per intentar sortir d'aquesta situació al més aviat possible.

Senyor diputat, vostè ha dibuixat, per començar –ara li faré un esquema general del que aniré desenvolupant aquestes dues hores–, una Catalunya absolutament catastròfica, una Catalunya que cau a trossos, en diferents àmbits. Jo, no. Miri, jo estic molt convençuda del potencial del nostre país, de la força de la nostra gent, d'allò –i ara ho aniré desgranant– que ha fet el Govern en aquesta crisi i a l'entorn de rodalies, i, per tant, estic convençuda que hi ha solucions i que ens en podem sortir i ens n'hem de sortir.

I també l'hi diré: vostè ha parlat d'altres qüestions més enllà de rodalies, d'habitatge... Dir això..., s'ha de tenir, en fi, poca vergonya per venir aquí l'endemà d'haver

votat en contra de la revalorització de les pensions i en contra de l'escut social, i venir a parlar d'habitatge. (*Aplaudiments.*)

En qualsevol cas –i ho dic perquè vostè ha tret altres temes–, cal distingir, en el debat que tindrem aquestes dues hores, amb claredat, dues qüestions que sovint s'han barrejat amb més o menys interès. Una és el debat sobre allò estructural de rodalies, el futur de rodalies, i una altra és el debat sobre la gestió de la crisi concreta com la viscuda aquests dies. Els dos són debats legítims. Els dos són debats que podem tenir, però jo crec que cal diferenciar-los; no són el mateix.

I el Govern no defuig el debat de fons sobre l'estat de rodalies i el seu futur. Compartim la necessitat de solucions estructurals i de llarg abast per garantir, efectivament, a futur un servei ferroviari que sigui robust i que sigui fiable. Però en una situació d'emergència com la que hem viscut aquests set últims dies, el que toca és governar, no fer proclames, sinó governar i estar en la gestió del dia a dia d'aquesta crisi.

I governar vol dir prendre decisions immediates, sí, basades en criteris tècnics i amb un únic objectiu que ens ha guiat en tota aquesta crisi, que ha estat el de protegir les persones, els usuaris de rodalies, els treballadors i treballadores de Renfe i els maquinistes, en particular, també. I això vol dir, per exemple, haver de prendre decisions com suspendre un servei tan fonamental, una decisió dura, però que els explicaré en cada moment perquè es va prendre aquesta decisió; o reforçar el transport alternatiu; o coordinar amb Trànsit; o incrementar els serveis de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; o fer resolucions i contractacions d'urgència per tal de compensar la manca de mobilitat ferroviària.

Totes aquestes mesures responen exactament a aquesta lògica d'emergència que li deia i que convé no barrejar. Algunes de les propostes que ara es reclamen com a noves, de fet, s'han posat en pràctica aquests dies dins de les competències que té el Govern de Catalunya. I des del primer moment, el Govern de la Generalitat ha exercit el seu paper institucional amb claredat. Per tant, és important dir-ho clar: el Govern de Catalunya no controla tot allò que depèn del sistema ferroviari, això és així en aquests moments, perquè hi ha coses que, com vostès saben, no competeixen directament a la Generalitat, però sí que des del Govern..., i ho vaig dir molt clarament, tot allò que passa a Catalunya, als catalans i catalanes, no li és aliè a aquest Govern, i, per tant, assumim la responsabilitat, i assumeixo la responsabilitat que em correspon.

I això vol dir, com l'hi dic, que allò que passa a Catalunya, encara que estigui en situació d'emergència, encara que no sigui aliè, encara que no tinguem les competències plenes, ho assumim com a responsabilitat pròpia.

Per tant, sobre la primera qüestió, la gestió de l'emergència, tinc la convicció –i ara ho defensaré– que en tot moment vaig actuar d'acord amb la responsabilitat que em pertoca com a consellera.

I sobre el segon, les consideracions que també faré tindran un doble raser. Per un costat, que allò que es digui des de cada espai o interpellació que hi hagi aquesta tarda sigui coherent amb allò que s'hagi fet, perquè molts de vostès han tingut diferents responsabilitats de govern. I també que la crítica vagi acompanyada de propostes. I algunes de les que he escoltat aquest matí, els hi haig de dir, de forces que potser no tindran l'oportunitat d'interpel·lar-me, m'han resultat positives: en l'àmbit tarifari, de grup de treball vinculat al pacte nacional de la mobilitat, d'auditories externes, d'avançar en el traspàs. Són qüestions que crec que val la pena tenir en compte i fer-les.

Per tant, dit d'una altra manera, quan algú parla de responsabilitats, ho ha de fer amb un mínim rigor i amb una mínima memòria de quan ha ostentat aquestes responsabilitats. I cal evitar que una crisi real, que pateixen sobretot..., tinguem per ben present que aquí els que més han patit són els usuaris de rodalies, no s'utilitzi amb un únic objectiu de desgast d'un govern.

Anem a la part de la responsabilitat de la gestió d'aquesta crisi, i, per tant, a la responsabilitat política. Entenem perfectament el cansament, la indignació i la frustració de moltes persones usuàries de rodalies. Quan un servei essencial com aquest no funciona, la ciutadania té el dret a exigir respostes. I això és exactament el que hem fet des del primer moment. Hem gestionat des del territori i hem estat permanentment al peu del canó. Ara bé, també és important posar sobre la taula què vol dir exactament assumir responsabilitats polítiques. La responsabilitat política no és un automatisme ni és un gest simbòlic per calmar titulars; és actuar en cada moment amb criteri, és actuar en cada moment amb rigor, és actuar en cada moment amb la consciència de les pròpies competències.

I jo li haig de dir, els hi haig de dir que estic absolutament segura i convençuda que vam prendre i vaig prendre les decisions necessàries, i em reconforta saber, pensar que, en tots aquests dies, l'element que s'ha posat per davant de qualsevol altra qüestió en la presa de decisions ha estat la seguretat de les persones, dels treballadors i treballadores de Renfe i dels maquinistes.

La situació de rodalies a Catalunya és una problemàtica estructural també, com els deïa, acumulada durant molts anys, que respon, ho hem dit aquest matí, a dèficits d'inversió i a una xarxa ferroviària que no ha rebut les inversions que tocaven en el moment que tocava. I, per tant, aquesta és la situació que teníem al davant.

Des del primer moment, vaig exercir i assumir la responsabilitat que em pertocava, exigir informació, reclamar millores, coordinar esforços i vetllar perquè les incidències que s'anaven produint s'anessin resolent amb la màxima rapidesa possible.

Aquesta és la meua responsabilitat com a consellera, i aquesta és la que he estat exercint aquests dies, i continuaré exercint. Mai hi ha hagut un govern tan exigent a favor de Catalunya, en aquests moments, en l'àmbit de rodalies. I mantenir-me al càrrec no és una manera d'esquivar responsabilitats, diputats, sinó justament el contrari. És assumir-les, és afrontar-les i és treballar perquè el servei millori. El país no necessita gestos precipitats, sinó lideratge polític sòlid, capacitat de gestió i compromís amb les solucions reals.

I en una situació com l'actual, sí que és legítim que vostès ens reclamin i ens demanin explicacions, i també és legítim que ens demanin millores i resultats. El que no seria responsable i el que no seria legítim és confondre la complexitat d'una crisi amb una suposada manca de compromís o amb errors de comunicació simplificats.

Gestionar rodalies no és només reaccionar davant d'una incidència concreta. És abordar un sistema que té unes dificultats acumulades en l'àmbit estructural. I, en aquest context, per tant, la feina, per això els hi remarcava, del Govern és doble: actuar sobre el terreny i alhora garantir que la ciutadania estigui informada amb transparència i rigor.

I, des del primer moment, el Govern ha estat present, accessible i exigent, ha reclamat informació quan ha calgut, ha demanat explicacions quan no han estat suficients i ha pressionat perquè s'accelerín les solucions. Aquesta és la feina que toca fer, encara que no sempre sigui ni la més còmoda ni la més llúida tampoc en aquestes circumstàncies.

I, a més, com a portaveu del Govern, tinc també una responsabilitat afegida, que és preservar l'estabilitat institucional en moments de dificultat. Quan hi ha una crisi, el pitjor missatge que es pot transmetre és la fugida endavant o no donar informacions clares i per què es prenen les decisions en cada moment, encara que costin, encara que siguin dràstiques, encara que tinguin implicacions, doncs, com dic, dures. La ciutadania necessita governs que donin seguretat, que expliquin en cada moment, i, sobretot, que protegeixin la seva seguretat.

Per tant, assumir responsabilitats és quedar-se, diputat, és escoltar, és explicar, és corregir i és insistir fins que les coses millorin. I això és el que estem fent, no des de l'autocomplaença, sinó des del compromís amb un servei públic essencial que asseguri la mobilitat dels catalans i catalanes en l'eix ferroviari.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, me ha sorprendido. Que lo primero que haya dicho en este atril después de decir «buenas tardes» haya sido insultarme diciéndome «poca vergüenza» la verdad es que creo que no estaba a su altura.

Pero, en todo caso, yo le recomendaría que no dé lecciones. No puede dar lecciones la militante de un partido que ha sido tan miserable de mezclar en un decreto pensiones con okupas. Eso sí que es miserable –eso sí que es miserable. Eso demuestra lo que sí que no me sorprende, que es la indigencia moral del Gobierno de este país, del Gobierno de Pedro Sánchez.

Mire, yo pensaba que hoy saldría aquí a hacer un acto de contrición, a pedir disculpas y a hacer autocrítica. Nosotros lo hemos hecho, y no tenemos responsabilidades. Honestidad, ante todo. Pero usted ha decidido salir aquí como un tigre de bengala a insultarme, a defender al Partido Socialista de Cataluña, a su Gobierno y al ministro Puente. ¿Sabe cuál es su problema? Que no están para sacar pecho.

Yo también creo en el potencial de Cataluña, pero no hay que engañar a la gente, y la realidad es esta. Mire, *La Vanguardia*, 2 de enero de 2025 –ya gobernaban ustedes–, «La escalada de precios de la vivienda en Cataluña se acelera en los últimos meses». *El Periódico*, «La poca oferta de alquiler favorece a *expats* y castiga a las familias». *El Periódico*, portada, «Alquilar un piso en España es hoy más caro que nunca». *La Vanguardia*, portada, «Salut avisa de falsos empadronamientos para tener la tarjeta sanitaria». *La Vanguardia*, portada, «Los Mossos identifican a cuatro mil delincuentes con riesgo de reincidir». *El Periódico*, portada, «Cada día se roban 168 móviles en Cataluña». *El Periódico*, portada, «El tráfico de marihuana capta profesionales ajenos al narco». *La Vanguardia*, portada, «Antifrau investiga a la DGAIA por fraude en ayuda a los extutelados». *El Periódico*, portada, «Empleados de la DGAIA ya avisaron en 2023 de la falta de control en los centros». *El Periódico*, «El Govern refunda la DGAIA y la oposición pide investigar más».

Podría seguir mucho más, señora Paneque. Rodalies cierra el verano sin un solo día libre de incidencias en la red, con ustedes gobernando. Mire, señora Paneque, ¿los periódicos como *La Vanguardia* también pintan a una Cataluña que se cae a trozos o se lo inventan? ¿Nos lo inventamos nosotros, se lo inventan los periódicos?

Mire, dato mata relato, o, mejor dicho, los datos matan su relato, y la realidad ha hecho que su escenario de propaganda se caiga. El escenario de la película de ficción que nos pretenden vender desde que han empezado a gobernar ha caído completamente. La realidad ha aflorado sobre su Matrix. Ni *Govern de tothom*, ni Cataluña que lidera ni prosperidad compartida.

Los catalanes tienen problemas para vivir en Cataluña, desde lo más elemental, como coger el tren para ir a trabajar por la mañana, hasta tomar una decisión clave para cualquier proyecto de vida, como es comprar o alquilar una vivienda, pasando por ir al médico, con normalidad, o llevar a tu hijo a un colegio digno, y todo ello bajo un infierno fiscal que nos abrasa a impuestos, a ciudadanos, a autónomos y a empresas.

Consellera, ¿quiere hacer autocrítica?, ¿quiere pedir disculpas?, ¿quiere hacer política para los catalanes?, ¿quiere que la creamos, *consellera*? Tiene una oportunidad, porque esta mañana, junto a su compañero, el *conseller* Dalmau, que predicaba humildad, pero lo que hemos visto ha sido otra cosa... Dime de qué presumes y te diré de qué careces.

Consellera, suba a este atril, pida disculpas y pida la dimisión del ministro. No se esconda en literatura. Y, cuando lo haga, también anuncie su dimisión. Cualquier cosa distinta a esto que le pido es seguir estafando a la gente, es seguir restando credibilidad a la noble tarea de representar y defender a los ciudadanos que nos votan.

Su dimisión no es un gesto precipitado. Es el gesto que necesitan los catalanes hoy. Es un gesto de dignidad con los catalanes.

Muchas gracias.

El president

I, per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputat. Miri, no perquè em guiïn les seves paraules, però si vostè repassa les intervencions d'aquests set dies, veurà que totes començaven sempre de la mateixa manera, traslladant el condol i afecte a la família ferroviària, a la família de la persona que, lamentablement, va perdre la vida a l'accident de Gelida, i també als usuaris, a les plataformes demanant, efectivament, disculpes per la situació que s'havia generat, i, efectivament, reconeixent l'impacte que tenia aquesta crisi en el seu dia a dia.

I vaig dir, concretament, que sabíem que impactava en la seva mobilitat laboral, en la mobilitat a l'hora d'anar a espais educatius, d'anar fins i tot al metge o a espais sanitaris. Per tant, no cal que m'ho digui vostè. No em guia –no s'ofengui perquè ja l'he vist, que vostè s'ofèn ràpidament–, no és que em guiïn les seves paraules, és de sentit comú.

I tant el conseller Dalmau com jo mateixa, des del primer moment, el que varem tenir, en la perspectiva de la gestió d'aquesta crisi, van ser dues qüestions. Assegurar en el màxim possible les condicions de mobilitat, però per sobre d'aquest principi hi havia el d'assegurar la seguretat dels ciutadans i ciutadanes, usuaris de rodalies, treballadors i treballadores de Renfe i maquinistes, i això no em cansaré de repetir-ho, perquè va ser el principi superior en tota la presa de decisions. I, efectivament, va ser així en els diferents moments.

En aquests minuts li repassaré, perquè vostè insisteix en que, en la gestió d'aquesta crisi, hi ha hagut manques de responsabilitat d'aquesta consellera. Miri, el dimecres dia..., el dimarts a la nit, perdó, 20 de gener, a les 21.30, tenim el coneixement de l'accident ferroviari a Gelida. A les 23: 57 prenem la decisió de suspendre la circulació ferroviària, a la llum de la gravetat de l'accident, amb una víctima mortal fruit d'aquest accident, i amb els esdeveniments poques hores abans també en l'eix ferroviari, tot i que l'origen no tenia cap relació. Vostès em poden dir que no haguessin pres la decisió de suspendre el servei? Haguessin continuat amb aquest servei? Aquesta és la pregunta.

Aquesta resposta d'aquesta consellera, i, evidentment, collegiat amb el Comitè d'Emergències va ser preservar la seguretat per sobre de qualsevol altra cosa i suspendre el servei.

Tot el dimecres 21 de gener es varen implementar marxos blanques i mesures de reforç. Ja des d'aquell moment, el departament va començar a gestionar la suspensió de zones de baixes emissions i l'increment d'expedicions de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per compensar la manca de mobilitat ferroviària en el sistema de rodalies.

Anunciem que el dijous es reprèn el servei de rodalies, excepte el tram afectat de l'R3. Adif, que és a qui pertoca, emet un certificat indicant que el sistema ferroviari és operable, i, amb aquestes circumstàncies, efectivament, traslladem a l'operadora que iniciï el servei.

Dijous 22 de gener, a les sis i divuit, Rodalies ens informa que no pot prestar el servei. Dels cent quaranta maquinistes, només se'n varen presentar a treballar sis. Entenem l'estat anímic dels maquinistes, però en cap moment esperàvem que es donés aquesta situació. En qualsevol cas, amb sis maquinistes treballant, vostès ha-

guessin insistit en reprendre el servei? Amb sis maquinistes podien assegurar l'operativitat i la seguretat?

Instem les parts a reunir-se i a desbloquejar aquesta situació, i a les tres de la tarda hi ha un acord entre Renfe, Adif, Govern i maquinistes per reactivar el servei. Un informe detallat d'Adif sobre l'estat de la infraestructura, noves revisions amb marxes blanques i la creació d'una comissió amb totes les parts de revisió bimestral.

Divendres 23 de gener, a les sis del matí, Rodalies informa del restabliment del servei, hi ha roda de premsa, informem dels serveis alternatius. A les 16.30, despreniment de terres entre Maçanet-Massanes i Blanes. I, efectivament, analitzant la situació, a les tres de la matinada traslladem que es suspèn novament el servei. Què haguessin fet vostès? Seguir operant amb aquesta situació? Segur? La imatge que es veu del despreniment està feta des de la cabina del maquinista.

Dissabte 24 de gener, s'anuncia l'elevació dels estàndards de seguretat, revisió dels punts crítics. Després, probablement, podré endinsar-me més en aquesta qüestió.

Diumenge 25 de gener, després de tot el cap de setmana amb el servei aturat, que també haig de dir que va facilitar l'anàlisi de tots aquests punts crítics, s'anuncia la represa del servei i la gratuïtat durant un mes de tot el sistema.

Dilluns 26 de gener, a les sis del matí, s'inicia el servei de la xarxa ferroviària, i hi ha una caiguda del CTC durant trenta minuts, i es recupera novament el sistema. A la llum d'aquesta trajectòria, demanem que s'assumeixin responsabilitats. Per tant, sí, el Govern és exigent amb la situació que es produeix.

A la llum de totes aquestes dades, vostè hagués pres alguna decisió diferent de les que jo he traslladat? Creu que hi ha una manca de responsabilitat d'aquesta consellera a la llum d'aquesta cronologia que li he traslladat?

Per tant, senyor diputat, el Govern va actuar d'acord amb les dades que tenia, jo crec que amb la màxima responsabilitat. I, hi insisteixo, tinc l'absoluta tranquil·litat que en cada moment vaig posar per sobre de qualsevol altra qüestió la seguretat dels ciutadans i ciutadanes, la seguretat dels usuaris de rodalies.

Gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari.

Interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari

300-00242/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Diputades, diputats, representants de les plataformes d'usuaris de trens i de transport públic, membres del Departament de Territori, senyores i senyors... Bé, aquest matí hem fet un monogràfic intens, arran de la compareixença del conseller Dalmau, per explicar les incidències i la crisi de rodalies i, per tant, també el que ha passat i encara passa aquesta setmana, perquè és evident que els trens no s'han restablert en aquella normalitat que també els hi apuntava aquest matí que és la normalitat de rodalies a Catalunya, que no és una altra que els trens ni surten quan toca, ni arriben a l'hora i, per tant, acostumen a arribar tard. I aquesta és la normalitat en què Catalunya s'ha mogut durant molt de temps.

Esquerra Republicana ho tenim molt clar. Nosaltres aspirem a governar tot allò que passa a Catalunya –aspirem a governar tot allò que passa a Catalunya–; ho volem tot i aspirem, per tant, a tot. I és evident que des de Catalunya, quan es governa, doncs, i des de la proximitat, doncs les coses es fan millor. I en aquest mentrestant,

Esquerra Republicana ha fet apostes molt clares. Els acords d'investidura que van portar al president Sánchez a ser president del Govern espanyol, però també el president Illa a ser president de la Generalitat de Catalunya i vinculats d'una forma molt clara a la resolució del conflicte polític, a posar el comptador a zero de la repressió, a tenir un sistema de finançament just, perquè ens ho mereixem, perquè ens toca, perquè necessitem els recursos, perquè hauria d'haver estat així sempre –i no ha passat–, perquè necessitem tots els recursos per garantir drets al conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

I vam posar sobre la taula la necessitat de materialitzar el traspàs integral de rodalies. Nosaltres vam decidir, doncs, arremangar-nos i que passés allò que molta gent s'havia posat de perfil, perquè és evident que no és un plat de bon tastar; rodalies no és un plat de bon tastar perquè –ja ho hem dit, no?– els trens ni surten a l'hora ni arriben mai quan toca i, per tant, els ciutadans i les ciutadanes, doncs, perdem hores de vida esperant a les andanes de rodalies del nostre país. És el que passa.

Esquerra Republicana aposta per un país de trens, un sistema ferroviari que sigui fiable, que recusi el país sencer, que a més a més, garanteixi l'equitat territorial. Perquè, efectivament, el tren era modern fa 175 anys i continua sent el mitjà de transport més modern que existeix, no únicament més modern, sinó que és el transport que permet abastar el canvi climàtic i lluitar contra la contaminació i tot allò que fa que nosaltres o la nostra vida també perilli, la nostra salut perilli; és, doncs, la manera de descarbonitzar. El tren és la manera de descarbonitzar. Totes les modalitats de tren, que n'hi ha unes quantes –totes. Esquerra Republicana aposta per una Catalunya de trens.

I resulta que aquesta xarxa de rodalies que doncs –perdoni, que utilitzi l'expressió– «ha petat» aquests dies una altra vegada, perquè ja ho havia fet anys enrere, doncs resulta que també dona servei al transport de mercaderies –no n'hem parlat aquest matí; també dona servei al transport de mercaderies. I això té una afectació directa sobre moltes qüestions del nostre país, també a les empreses del nostre país, a les nostres exportacions i també, per descomptat, tot això afecta l'economia del nostre país i afecta també els treballadors i treballadores del nostre país.

Bé, Esquerra Republicana decideix que, efectivament, ens hàvem d'arremangar i passés el que passés, nosaltres volfem assumir el repte del traspàs integral de rodalies. I és evident que el que passa ara i el que ha de passar en aquest traspàs té noms i cognoms en el sentit de què és el que s'ha d'abordar? Doncs la manca d'inversions, un pla de rodalies que tingui clar l'increment d'inversions que es mereix el nostre país per posar les infraestructures al dia. És veritat, s'ha invertit; aquest quinquenni que ha passat, doncs s'ha invertit molt més que mai –cert. És veritat que el quinquenni que ha de venir també, que arribarem als 8.000 milions d'euros d'inversió –efectivament– i això permetrà, doncs, aguantar i ens permetrà posar, algunes com a país, ens permetrà que algunes de les infraestructures, doncs, comencin a anar millor, que es facin alguns desdoblaments, cosa que feia anys i panys que s'hauria d'haver fet –tanco el parèntesi.

Efectivament, quan estem parlant de rodalies, quan estem parlant de xarxa viària d'alta capacitat, la titularitat no la té el Govern de la Generalitat; no la té Catalunya. Són infraestructures titularitat de l'Estat. I, ai las!, el problema sempre és la titularitat, de qui es titularitat aquestes infraestructures. Quan el titular és l'Estat, doncs les carències, les mancances, la manca d'inversió, el no tenir cura de tot allò que passa al nostre país és un mal endèmic –n'hem parlat aquest matí–; jo no tornaré a remenar..., o tornar a fer girar la sínia per no moure'ns d'aquí.

Ara toca començar a buscar quines són les solucions. Per tant, per nosaltres, per Esquerra Republicana, per fer efectiu el traspàs de rodalies, per garantir el dret a la mobilitat del conjunt dels ciutadans del nostre país. Encara ara 500.000 persones acaben agafant el tren, per què? Perquè no tenen una altra opció, no perquè el tren vagi bé, deia abans. Més del cinquanta per cent dels trens resulta que no arriben mai

a l'hora i això són dades que cada setmana nosaltres les tenim perquè les preguntem i ens les han de facilitar per preguntes parlamentàries. Per tant, manca d'inversió, que s'ha de resoldre amb més inversió.

I un element que no hem posat sobre la taula, però que el vull posar avui sobre la taula i que, per tant, li demano, consellera, que agafi el guant, que és la governança de la gestió. Si alguna cosa ens ha ensenyat el que ens està passant, si alguna cosa els hi ha ensenyat, a l'actual Govern de la Generalitat i també al Govern de Madrid..., doncs que el comandament l'ha de tenir Catalunya, que el comandament l'ha de tenir i la governança l'ha de tenir Catalunya.

De quina manera? Doncs tenim l'eina. Tenim una eina que tot just ara ha d'agafar musculatura, que és l'empresa mixta Rodalies de Catalunya; una operadora que –malgrat alguns tinguin dubtes–, serà més aviat que tard cent per cent catalana. Tenim l'eina; tenim la musculatura; tenim la persona que s'ha de fer càrrec d'aquesta empresa mixta, que és la que és la persona que ha de fer començar a treballar i, per tant, a muscular aquesta empresa, perquè comencin a arribar totes aquelles línies que s'han de traspasar: l'R1, l'R2, l'R2 Sud, l'R3 Nord, l'R4 –algú deia avui que la R4, no; l'R4, també–, l'R16 entre Tortosa i l'Aldea, també. És un recordatori perquè a vegades ens acabem oblidant de què deia l'acord d'investidura d'Esquerra Republicana i què han dit d'altres acords que s'han anat desgranant mentre es treballava per arribar a poder constituir l'empresa mixta Rodalies de Catalunya.

Per tant, consellera, pla de rodalies. Per cert, també d'aquest acord d'investidura i d'aquest acord sobre el traspàs de rodalies, en el pla de rodalies, per primera vegada, el Govern de Catalunya, el país, la Generalitat, doncs podrà dir quines són les inversions que s'han de fer. Això també passarà; ja ha passat ja amb aquest darrer pla de rodalies.

Bé, dit això, consellera, jo sí que li demano que la millor solució passa per fer un pas endavant, per accelerar aquest traspàs, perquè anem més ràpid, perquè sabem que és la solució i això vol dir assumir el control de la gestió ferroviària, que és una decisió, una decisió valenta, que serà una decisió valenta, que té riscos però que és necessària per al nostre país i quan parlem del nostre país, quan Esquerra Republicana parla del país, parla dels ciutadans del nostre país, de cadascun dels ciutadans del nostre país, que viu i vol viure en aquest país que és un país d'oportunitats.

El camí està definit. Estem en condicions d'accelerar aquesta solució. El traspàs, nosaltres ho direm –i sempre– i no descansarem: el traspàs és la solució. Cal accelerar-lo, de les crisis sempre –o de la crisi– se n'aprèn alguna cosa o n'hauríem d'aprendre alguna cosa. I crec que ha arribat el moment, doncs, que també Rodalies de Catalunya acabi assumint la gestió de Renfe Catalunya. És el que toca. Vostè ho ha pogut tastar en la seva pròpia carn, perquè, doncs, es necessita un comandament únic perquè els trens funcionin al nostre país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Consellera Capella... Efectivament, haig de començar agraint el treball conjunt i que avui vostè expressava en aquelles línies que, des del primer moment –i ja de fet, en els acords d'investidura, vostès varen marcar com a prioritàries– són compartides, i que formen part del segon debat que marcava en la meua primera intervenció; una qüestió és la gestió de la crisi, l'altra qüestió és el fons estructural.

I, efectivament, vostès marquen dos àmbits de treball: un primer, la governança, el traspàs –després en parlaré– i un primer –que ara m'estendré una mica més amb

algunes dades—..., com és el pla de rodalies. Si tots tenim la mateixa diagnosi... Jo crec que aquest matí tots hem coincidit que en el fons, en el debat de fons, ens trobem amb la situació que ens trobem amb un sistema de rodalies amb altes vulnerabilitats després de molts anys de desinversió. Per tant, una de les vies de solució és el que jo en dic «córrer allò que no s'ha caminat» i, per tant, accelerar el ritme d'inversions.

I això és el pla de rodalies que, efectivament, és un pla de rodalies 2020-2030. Jo aquest matí feia una crida a la unitat. Torno a fer-la als grups parlamentaris, perquè si tots estem d'acord que cal avançar en el sistema de rodalies augmentant i executant aquestes inversions, demano aquesta unitat també per defensar aquest àmbit i aquesta qüestió, si és que tots coincidim que aquesta és la via de solució.

Per això és important el pla de rodalies, senyora Capella, efectivament. Una actualització que ahir donàvem a conèixer en el segon quinquenni 2025-2030 –imprescindible– i que té un objectiu claríssim, que és la millora estructural del sistema de rodalies; posar-lo al dia, actualitzar-lo i assolir estàndards de seguretat i d'eficiència que mereix.

Permetin-me que, abans d'entrar en el pla de rodalies i el que significarà i els eixos principals, faci també un balanç, perquè també s'ha parlat molt de si això significa una nova pluja de milions i si en aquest quinquenni passat no hi havia un grau d'execució diferent. Per tant, abans de mirar endavant, fem un balanç honest, també, del que ha significat el pla de rodalies 2020-2025. Aquest pla de rodalies ha assolit un setanta-dos per cent d'execució pressupostària i un vuitanta per cent del pressupost adjudicat. Per tant, més de 2.500 milions d'euros, com deia aquest matí, executats, certificats, d'obra certificada executada –executada.

Per tant, això demostra una acceleració sense precedents. Si mirem les inversions d'anys anteriors al 2020, per tant, respecte a etapes anteriors, i aquest pla de rodalies posa les bases per fer un salt qualitatiu endavant. I les dades fredes són tossudes; indiquen que, efectivament, rodalies ha estat una prioritat aquests últims mandats, al Govern de Pere Aragonès i, per descomptat, el compromís del Govern actual. I també ens diuen una veritat incòmoda, com els deia: que aquesta desinversió ve de lluny.

L'actualització del pla de rodalies que ahir donàvem a conèixer significa una inversió de gairebé 8.000 milions d'euros i, per tant, significa un increment d'un vint-i-sis per cent respecte al pla que hi havia vigent. Per tant, un esforç inversor totalment necessari i que no té precedents i que està orientat no només a fer obres noves, que també, necessàries, sinó també cap a una direcció que és el que la gent, les plataformes d'usuaris, les usuàries ens demanen amb desesperació, que és que el sistema funcioni. Fiabilitat també sobre el sistema. I aquest esforç inversor queda recollit i està..., s'estructura a l'entorn de quatre eixos.

El primer eix, el que indicava ara, més fiabilitat de la infraestructura. Aquesta és una prioritat absoluta. No hi ha un servei digne si no hi ha una infraestructura que sigui fiable. El pla destina 1.828 milions d'euros a manteniment i reposició d'actius, pràcticament el doble del pla anterior, aquesta era una necessitat compartida. Vostès també ens ho havien traslladat, estem parlant de més de 280 actuacions en túnels, en ponts, en vies, en electrificació, en senyalització i en seguretat. Aquest és el cor del pla, perquè és el que permet reduir incidències, és el que ens permetrà recuperar regularitat i donar una cosa molt bàsica, que és que sigui un sistema que tingui una fiabilitat a l'alçada del que necessitem.

Segon eix, més qualitat al servei. Això vol dir pensar en l'usuari en cada moment de la presa de decisions i de l'actuació. Millora –saben que és una obsessió del departament i meva personal–, i soc plenament conscient que hi ha recorregut de millora i que estem molt lluny d'allò necessari, que és: millores en la informació a temps real, en accessibilitat, en digitalització i en les estacions que finalment són la porta d'entrada a rodalies. Potser algú li semblarà un element poc rellevant, però que les estacions estiguin en condicions dignes també és la porta d'entrada a un sis-

tema digne i fiable, i en aquest àmbit destaquen actuacions rellevants com l'Estació de Sants, Sagrera o Sant Feliu de Llobregat, i també la construcció de nous intercanviadors.

El pla preveu també cinquanta-tres nous trens més que s'afegeixen als ja anunciats, una inversió de 768 milions d'euros. I això no només vol dir més confort per a l'usuari, que també, sinó que ens augmenta la capacitat i ens millora l'àmbit de les freqüències. Vol dir menys saturació i vol dir menys incidències derivades d'un material envellit. Vostès saben que quan repassem les dades d'incidències, pràcticament un terç venen precisament d'aquesta manca de material a l'alçada del que necessitaríem, d'un material envellit que ens dona molts problemes a la xarxa.

Manteniment i reposició d'actius, que ha estat un dels grans problemes dels últims anys i que s'ha evidenciat d'una manera greu en aquesta setmana. El deteriorament del sistema està darrere d'alguns problemes d'aquests últims anys. Quan hi ha endarreriments, sovint són deguts a aquesta infraestructura que no se n'ha tingut la cura que calia.

Tercer eix. Més capacitat i integració urbana. Rodalies ha d'estar preparada no només per als usuaris actuals, sinó per absorbir una demanda creixent de mobilitat pública. Finalment, i es deia també aquest matí, el transport ferroviari és aquell que pot moure d'una manera més massiva i amb sostenibilitat els usuaris i, a més a més, representa una columna vertebral en el litoral i Catalunya endins de la mobilitat. Aquí el pla inclou desdoblament de línies, nous ramals, sistemes avançats de senyalització, actuacions d'integració urbana... Llavors, en parlarem perquè m'ha sorprès les afirmacions d'alguns grups parlamentaris al respecte de la integració urbana i del semisoterrament en municipis com Montcada i Reixac o Figueres. Tot plegat amb una inversió de 2.500 milions d'euros amb capacitat i integració.

I un quart eix, que no estava recollit en la planificació inicial, però que s'ha fet del tot evident i que des del departament..., i vostès també han defensat que s'incorporés en aquest pla, que són les vies d'estacionament i els tallers. És un eix que sovint no surt als titulars, però que sense el qual no hi ha millora possible. Un programa específic de platges de via, de vies d'estacionament i de tallers, perquè ja podem anar comprant trens nous, que ho farem, però si no tenim una infraestructura de suport a aquest material que vagi arribant, ni podrem operar ni els podrem mantenir com toca. Per tant, estacionaments i tallers són absolutament crucials per mantenir una operativitat i un manteniment i per poder obrir vies sense afectar serveis.

Repàs del pla de rodalies, i entro en la segona qüestió que vostè em plantejava, que compartim i que els haig d'agrair l'esforç que han posat des del primer moment, que és l'àmbit del traspàs.

Sap que des del primer moment, ja de fet, el 13 d'agost del 24, quan el Govern assumia els primers compassos d'aquesta legislatura, vàrem ratificar el comissionat del traspàs de rodalies. El 16 de març, gràcies també al diàleg i a la col·laboració institucional, es va desconvocar una vaga laboral de treballadors de Renfe, que va donar garanties als drets laborals, una qüestió que compartim també, i que ens va ajudar a fer un pas definitiu cap a aquesta gestió des de la proximitat. Dinou de juny, presentem l'acord de la nova empresa mixta de Rodalies de Catalunya amb un consell d'administració de majoria catalana, efectivament, una eina, l'eina de gestió perquè Catalunya pugui gestionar des de la proximitat, i el 16 de gener es constitueix l'empresa.

I efectivament, no hi haurà manera d'avançar en aquest traspàs..., i comparteixo amb vostè que, efectivament, d'aquesta crisi neix l'oportunitat d'accelerar, de donar ritme a aquest traspàs, que serà l'eina de gestió i aquest introduir-se en l'operativitat i en la valoració de les infraestructures. Efectivament, és un camí que amb aquesta crisi s'obre l'oportunitat d'accelerar, i hi estem compromesos. Sap que hi estem. I que, per tant, treballarem tant en l'àmbit de les infraestructures, fent un seguiment exhaustiu d'aquestes inversions, algunes de les quals he detallat, com a accelerar

aquest traspàs de rodalies perquè definitivament el sistema es pugui operar, gestionar i controlar des de Catalunya.

El vicepresident segon

Moltíssimes gràcies, senyora consellera. Per a la rèplica, té la paraula a la diputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, consellera. Bé, és veritat que el que ha passat aquests dies ha ensenyat a tothom; ha ensenyat que teníem un sistema ferroviari que no és fiable, que té unes conseqüències directes sobre les persones, però també sobre l'economia del nostre país, sobre les mercaderies. Sobre les mercaderies tenim un problema afegit, que és el col·lapse que es pot produir del port de Barcelona i Tarragona amb el túnel, per exemple, de Rubí, tallat, ara l'AP-7 de nou tallada i, per tant, això vol dir que haurérem..., que s'hauran de prendre mesures per tal que les mercaderies puguin sortir i puguin ser embarcades si cal i puguin sortir, doncs, allà on toqui sortir.

És veritat que han fallat coses durant aquesta setmana i de moment la crisi no està resolta i és un element que jo també volia posar sobre la taula i que, per tant, com deia, de la crisi sempre se'n surt amb algun aprenentatge. La comunicació ha fallat en alguns aspectes. Jo li apuntava que segurament faltava..., doncs que qui havia de portar les regnes no tenia autoritat sobre tot allò que passava a rodalies. I que, per tant, ara toca materialitzar allò que li convé, allò que ens convé com a país i que, per tant, com deia, passa necessàriament per accelerar el traspàs de rodalies.

Sempre hem dit –sempre hem dit–, i des d'Esquerra hem dit i ho mantenim i ho reafirmem, que Rodalies de Catalunya serà catalana més aviat que tard. I el que estem dient i el que estic dient en aquest moment és que cal encara fer un pas previ abans d'arribar al cent per cent de la titularitat de Rodalies de Catalunya per la Generalitat de Catalunya i, per tant, per Catalunya. Per què? Doncs perquè encara no s'han traspassat totes aquelles línies que són titularitat de l'Estat, i necessàriament ha de passar això. Ho dic perquè podem continuar intentant posar el carro davant dels bous, i em tornaré a explicar: totes les línies que s'han de traspassar necessàriament han de seguir uns mecanismes previstos per la Unió Europea que tenen a veure també amb la necessitat de tenir una agència de seguretat pròpia. I és evident que la millor manera de poder tenir la titularitat d'aquestes línies passa també per fer-ho d'aquesta manera.

Dit això, el que jo li demano, consellera, i com vostè apuntava, però jo ho diré d'una forma més clara, perquè així ningú tindrà dubtes, que el nou responsable de Rodalies de Catalunya comenci a assumir, o que comenci a assumir-ho pràcticament tot, que això vol dir que tingui i assumeixi la gestió de Renfe a Catalunya. Per què? Perquè serà la manera que no ens torni a passar el que ha passat aquests dies. Per què? Perquè, en definitiva, hem de tendir i hem d'anar cap a que la governança sobre Rodalies de Catalunya, sobre allò que passa amb rodalies, mitja distància i regionals, doncs la tingui la Generalitat de Catalunya a través dels mecanismes i els instruments que ha triat. En aquest cas és una empresa pública, que és Rodalies de Catalunya, que serà qui hi haurà i que serà l'operadora de futur en les rodalies de Catalunya.

Ras i curt, perquè tothom ens entengui i perquè entenguin el que estic demanant: ja ha arribat el moment de començar a accelerar. Per què? Doncs com deia, perquè a les proves em remeto, és evident que necessitem que això passi. Per què? Doncs perquè, efectivament, serà la manera de poder continuar treballant perquè el desplegament i el traspàs de rodalies sigui una realitat, però també perquè qui dirigeix l'empresa tingui la capacitat de prendre totes aquelles decisions que s'han de prendre.

Avancem, doncs, amb més autogovern, avancem amb el traspàs de rodalies que s'havia de produir, si alguns ho haguessin volgut, l'endemà mateix d'acabat el 2010. Podia ser o havia de passar i no va passar. I s'hauria pogut fer de manera més ràpi-

da, també perquè la normativa europea era una altra que facilitava molt més assumir d'una forma pràcticament automàtica tot allò que s'havia d'assumir.

Esperar que les coses passin o que no passin perquè pots prendre mal sempre acostuma a ser una mala recepta per a un país que aspira a tenir la sobirania sobre tot allò que passa en el seu país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Per a la rèplica, té la paraula per cinc minuts la consellera Sílvia Paneque i Sureda. Quan vulgui.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, consellera Capella. Certament, a la primera intervenció vostè m'havia assenyalat l'àmbit de mercaderies i, certament, no li havia donat resposta. Tal com vàrem informar als grups parlamentaris, en aquesta incidència detectada al túnel de Rubí ràpidament es varen desplaçar no només els equips d'Adif, sinó també amb suport de l'empresa externa, també de serveis propis del departament, tècnics del departament, d'Infraestructures i també de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya i de la pròpia direcció general i de la Secretaria de Mobilitat i Infraestructures. En aquests moments saben que s'està analitzant, el que s'està plantejant en aquests moments i hem d'esperar la valoració definitiva és de poder actuar amb obres d'urgència i també, a la vegada, les que s'hagin de desenvolupar més estructurals, de manera que poguessin transitar les mercaderies els propers dies amb limitació de velocitat i que es poguessin fer aquests treballs més de fons, més estructurals en horaris on no hi hagués aquest pas de mercaderies. En qualsevol cas, permetin-me que quan tinguem la informació i la solució que es planteja ho pugui traslladar no només públicament sinó als grups parlamentaris també.

I insistir, efectivament..., vostè moltes vegades ho diu amb una frase de «vies, trens i governança». Efectivament, vies, trens i estacions és l'àmbit del pla de rodalies; no en parlaré més, ja ho he detallat. I en l'àmbit de la governança, efectivament, aquesta crisi ens ha donat l'oportunitat de veure, de mostrar..., s'ha fet evident que el coneixement, el governar, el gestionar des de la proximitat és un element que ens ha d'ajudar a tenir un sistema de rodalies millor a futur.

Vostè sap també que en aquesta empresa acabada de constituir tenim dues línies de treball. Una primera, vostè també ho assenyalava, més administrativa, de certificats de seguretat, de l'agència de seguretat, de valoració d'actius, de traspassos, per tant, una línia de treball més de fons, jurídica, administrativa, i una altra, que és la que vostè també assenyalava, d'accelerar, i que és una oportunitat, de pla de treball, de recursos necessaris per començar a integrar-nos efectivament en l'operativitat i en la pròpia infraestructura.

I, efectivament, se'ns genera aquesta oportunitat; té vostè el compromís del Govern i del departament i el seu grup parlamentari que això així serà, i agraeixo novament el treball i el compromís i el posar-se al costat de les solucions en un àmbit que, més enllà de les discrepàncies polítiques, crec que val la pena que si tots diagnosticuem que la necessitat ve de millorar les infraestructures i de millorar la governança, valdria la pena que, almenys en aquesta qüestió, poguéssim haver-hi una unitat dels grups catalanistes per tal d'avançar i donar respostes efectives als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, sobretot, als usuaris de rodalies.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de les infraestructures de mobilitat

300-00238/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de les infraestructures de mobilitat. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs gràcies, president. Conselleres i consellers, diputades, diputats..., i saludar també els representants de les plataformes que avui heu vingut a seguir en directe aquest Ple.

Junts per Catalunya volem explicar avui en aquesta interpel·lació què és el que nosaltres hauríem fet o què és el que faríem si fóssim al Govern. Hem parlat aquests dies en roda de premsa, avui també la companya presidenta del partit..., perdó, del grup parlamentari, la Mònica Sales, jo mateix, de les catorze mesures que hem estudiat i que hem presentat, algunes més de xoc, les altres més estructurals i avui us les volem desglossar amb una mica més de detall.

La primera és constituir un equip tècnic de xoc propi amb experts tant de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya com independents, evidentment que no tinguin a veure ni amb Renfe ni Adif, perquè necessitem que no siguin art i part, i que això ens permeti auditar la xarxa, el parc mòbil i el servei. És evident que ara el malalt ja ens arriba en estat crític i el que havíem d'haver pogut aplicar era una medicina de prevenció, però, en tot cas, tenim el que tenim i nosaltres proposem que s'haguessin efectuat aquests equips de xoc per poder emmirallar-nos en Ferrocarrils de la Generalitat, que sempre ha set exemple d'una bona gestió. De fet, ha tingut un contracte programa que li ha permès treballar al marge dels colors polítics. Ha fet una política de manteniment preventiu –sobretot en el que fa referència a la inspecció de talussos– colze amb colze amb l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya. I, evidentment, si com a país poguéssim gaudir de tots els recursos que generem, ens podríem permetre, com fan alguns països avançats, d'aplicar tecnologies d'alt rendiment, tecnologies amb intel·ligència artificial que permeten prevenir incidències i accidents via aquesta monitorització i aquesta inspecció d'alt nivell.

La segona mesura és haver decidit talls quirúrgics i no pas una suspensió total del servei, consellera. Aquí en aquest país –jo diria que fins i tot enlloc d'Europa– no s'havia produït mai una suspensió total de la circulació de trens. I resulta que aquí no és que ho hàgim patit un dia, sinó que ho hem patit una colla de dies, i no només a les rodalies de Renfe, també s'han vist afectats els usuaris de mitjana distància, els usuaris d'Avant.

La tercera mesura és haver convocat des del primer moment ja les plataformes –avui tenim els representants aquí–; vostè sap que van anar tard. En les reunions de comunicació, en les reunions de coordinació no hi van comptar des del principi, sinó que ho van fer un cop ells ja van haver expressat la seva queixa.

La quarta mesura: liderar sense confusions i sense ingerències espanyoles la comunicació; una comunicació clara i constant era el que corresponia en una crisi d'aquesta magnitud. A més a més, fent ús d'eines digitals; i, en canvi, vostès aquí van demostrar una gestió nefasta. Fixi's que el dimecres van anunciar que el dijous els trens funcionarien; el dijous no van funcionar; el divendres van dir «el dissabte no funcionaran» i resulta que el dissabte al matí –per sorpresa de tots, evidentment amb retards i descontrol–, però comencen a sortir alguns trens; el dilluns van dir que començaven, ara sí, després que no, després altre cop que sí... –absolutament un desastre comunicatiu i de gestió. I, per cert –ara s'apuntava també en aquest faristol–: tornem a tenir l'AP-7 en sentit sud completament tallada. Per tant, altre cop aquesta comunicació nefasta.

I això, més enllà del caos i del col·lapse, el problema és que genera una desconfiança absoluta a la ciutadania: primer, per por d'agafar el tren –és així, ho hem de dir així de clar–, i segon, perquè no tenen cap mena de confiança en quins trens sortiran, amb què poden comptar, en si han d'anar a les estacions o no hi han d'anar i això és molt complicat de revertir un cop ja s'ha assentat aquesta sensació entre la ciutadania. A més a més, per més inri, han fet venir aquí els representants espanyols del *ministerio*, d'Adif, de Renfe perquè resulta que nosaltres no podíem gestionar aquesta crisi i han de venir de fora, els que són precisament més culpables, a explicar-nos com va la cosa. És una mica com si ens autoapliquéssim un 155. Nosaltres el que defensem, consellera, és que, quan hi ha una crisi d'aquestes característiques, és igual si els maquinistes depenen de vostè o si Renfe té competències en un altre estament; vostè el que ha de fer és posar-se al capdavant, voler tenir tota la informació i voler informar al seu torn tota la ciutadania.

La cinquena mesura és facilitar a les empreses i als treballadors que no hagin d'assumir ells, perquè no en tenen cap culpa, les hores perdudes. I una manera –nosaltres posem una manera com a exemple, però segurament n'hi hauria més– seria retribuir aquestes hores, però alhora flexibilitzant la bossa d'hores extres, perquè, si hi ha acord entre els treballadors i l'empresa, no es perdi producció; evidentment, de productivitat en perdrem, però almenys que no es perdi la producció.

La sisena mesura és garantir els plans alternatius de transport que estiguin ben dimensionats absolutament a totes les línies.

La setena: aixecar els peatges viaris d'aquells trajectes que estan directament o també indirectament afectats, i això fins al restabliment del servei.

La vuitena: reclamar –òbviamment– a Renfe i a Adif que siguin ells els qui assumeixin els costos directes i indirectes i el cost d'oportunitat, diria fins i tot, de tot aquest col·lapse. La mobilització que hem hagut de fer des de Catalunya dels serveis públics, aquests 9 milions d'euros al dia que estima la patronal Pimec que hi ha hagut de pèrdues cada dia que s'ha hagut de tallar la circulació, etcètera. Es parlava també ara aquí del que representa que tinguem tallat el túnel de Rubí pel que fa al transport de mercaderies. Tot això són costos, despeses que han d'assumir –òbviamment– Renfe i Adif i no pas la Generalitat.

Novena mesura: sent el Govern de la Generalitat el titular del servei què hauria de fer? Doncs resoldre immediatament el contracte de prestació del servei de la Renfe pel que fa a la direcció i assumir-la en nom propi des de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Això és jurídicament –i té una base legal– viable; ho hem mirat. Per tant, no ens digui «no, això no es podria fer»; sí que es pot fer. És una qüestió de tenir voluntat política. I vostès hem sentit que a vegades ens han dit que Ferrocarrils de la Generalitat és una xarxa més petita que no és comparable. I tant que és comparable. Perquè no és una qüestió de dimensió; evidentment que és més petita perquè mai hem pogut tenir els trens al complet com a catalans, hem hagut de tenir aquí la invasió de la Renfe. Però, en canvi, la xarxa de Ferrocarrils passa per trajectes orogràficament molt complexos. I citaré, per exemple, la línia de l'Anoia; o, per exemple, també la línia de Lleida a la Pobla o els talussos de Núria. Per tant, i tant que sí que Ferrocarrils té prou experiència per poder gestionar tots els trens a Catalunya.

La desena mesura: portar Renfe i Adif als tribunals. Per la seva responsabilitat civil, però també per la seva responsabilitat penal criminal. Responsabilitat civil per desídia i falta de professionalitat. I li posaré dos exemples: miri, a Flix –fa set mesos en aquests moments– que hi ha el semàfor fix en vermell, espatllat. Això ens ho han confirmat –ahir mateix–; segueix espatllat. Per tant, allà que no hi hagi una tragèdia depèn del no error humà. Se'ls hi ha de donar el pas verbalment. El 7 de gener d'aquest any jo li vaig notificar a la conselleria –i suposo que vostès ho han traslladat, òbviamment, en aquest cas a Adif– que hi havia un arbre mort recolzat al terme municipal de Sils, els hi vaig geolocalitzar, m'ho va dir un pagès amic, i que, evidentment, recolzava sobre la línia de servei de la catenària i era un perill evident. També,

confirmat ahir al vespre, aquest arbre segueix recolzat a la catenària. Per tant, deixadesa, desídia –ens referim a això–, però també hi ha deixadesa a Adif, a Renfe, premeditada per anticatalanisme i això ho hem de dir clar. Ho hem de dir amb totes les paraules: «El que pueda hacer que haga.» Doncs una mica això també ho tenim; no sempre és així, però també ho tenim una mica.

L'onzena mesura: forçar que la puntuació en els concursos, en les adjudicacions d'obres ferroviàries tinguin en compte també els plans alternatius de transport, que sigui concebut com un paquet. No només què dura i quant val l'obra, sinó què dura i quant costarà el pla alternatiu de transport. Concebre això com un paquet i adjudicar en base a això.

La dotzena mesura –i la vam tractar àmpliament al nostre monogràfic d'infraestructures–: que planifiquem una xarxa ferroviària mallada, que sigui sostenible, que sigui descentralitzada i que sigui eficient i, evidentment, amb integració tarifària.

La tretzena: retirar els vots al PSOE –així de clar. Per què? Doncs per la falta de manteniment de les infraestructures i per la desinversió endèmica premeditada que tant el PSOE com el PP ens han fet històricament a Catalunya. Li dono un parell de dades. Dels 42.500 milions d'euros de dèficit històric d'inversions que Foment del Treball va calcular entre el 2009 i el 2023, tant en temps com en import, el cinquanta per cent és culpa del PSOE i el cinquanta per cent és del PP. En tant per cent d'execució pressupostària –segons dades de l'Estat espanyol–: el 2023 a Catalunya es va executar menys de la meitat del pressupostat. A Madrid, més del doble. Primer semestre del 2024: a Catalunya, un vint per cent; a Madrid, un cinquanta-vuit per cent. I a partir d'aquí ja no ens han donat ni més dades, perquè suposo que pel que havia de sortir s'han estimat més no publicar-les.

La catorzena mesura: exigir un traspàs al cent per cent –és així. Ara jo escoltant la senyora Capella i a vostè mateixa, sembla que vostès defensin més que nosaltres el traspàs al cent per cent. En canvi, en el moment que van pactar o que van acceptar que el traspàs seria ja ni el cinquanta per cent, sinó que Renfe tindria el 50,1 per cent, per què no es plantaven i deien que almenys la Generalitat tingués el 50,1 per cent, que fos al revés? No van defensar ni això; i, en canvi, el que necessitem és tenir el cent per cent d'aquest traspàs a Catalunya, perquè la clau és qui té el capital d'aquesta empresa.

Són mesures amb autoestima. Nosaltres fem, en aquest sentit del traspàs, una crida als companys d'Esquerra Republicana. Hi som a temps, i més amb l'oportunitat, malaurada oportunitat que ens dona la crisi actual del col·lapse de Rodalies. Després, a la represa, li acabaré d'explicar algunes mesures més que tenim.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Senyor Vergés, la veritat és que li agraeixo que hagi centrat aquesta vegada la seva intervenció en propostes que ara aniré contrastant. Algunes ja s'estan fent. És contradictori el que ha dit avui aquí en aquest faristol amb el que han estat fent fins ara. Però, en tot cas, si vostès s'han sentit cridats a aquesta unitat i a treballar conjuntament en l'àmbit del traspàs i de les inversions, com sap, seran molt benvinguts perquè crec que val la pena que hi hagi unitat de les forces catalanistes en aquest àmbit.

Vostè m'apuntava una fórmula d'operativitat o de traspàs que deia «això no em digui que no es pot fer, no em digui que no es pot fer, perquè es pot fer». La pregunta que recauria, en qualsevol cas, és: i per què vostès des del 2010 fins ara no ho havien fet? Aquesta és la pregunta que li llanço.

En qualsevol cas, la ruta del Govern, i amb l'esforç i el treball d'Esquerra Republicana, ha estat avançar en aquest traspàs. Jo li haig de dir també que avui m'ha sorprès moltíssim que vostès, la presidenta del seu grup, precisament digués «aturrem el traspàs». Ens ha sorprès moltíssim. Ara vostè deia que no, un altre tipus de traspàs, però suposo que no estaran vostès situats en la tessitura del tot o res, perquè el tot o res habitualment el que passa és que ens porta al res.

Hi ha una oportunitat d'avançar en el traspàs, hi ha un model d'empresa amb control per part de la Generalitat de Catalunya amb una majoria, com vostès saben perfectament, de representants nomenats per la Generalitat de Catalunya. Per tant, espero que allò que han dit al matí no ho traslladin en la seva oposició política. Altra cosa és que vostès no comparteixin el model, però aturar-lo? Jo no sé com podrien vostès, amb la crisi que s'ha viscut, justificar que volen aturar el traspàs de rodalies.

Segon, talls quirúrgics. Miri, a la llum, i després li donaré detall, de la revisió dels punts crítics que es varen reportar amb les marxes exploratòries i amb els treballs que s'han fet, vostè veurà, i ho sap, perquè té el mapa, que hi ha punts a tota la xarxa. No era possible fer talls quirúrgics amb la situació que ens trobàvem i amb les dades que teníem i amb els fets que havien ocorregut. Tant de bo, però no era possible.

Sí que ho ha estat, un cop certificats tots aquests punts, i vostè sap que hem volgut assegurar sobretot l'operativitat d'R1 i R2, com els corredors ferroviaris que tenen major nombre d'usuaris, de fet, transporten a l'entorn d'un vuitanta per cent dels usuaris. I en aquests treballs que s'estan fent, encara en aquests moments, hi ha plans alternatius de transport per tal de que es pugui treballar, es pugui reprendre i passin els controls de seguretat per part d'Adif i per part de Renfe també.

Respecte a les plataformes, miri, jo ho sé, i ha de ser així, les plataformes són molt exigents i no sempre anem a la velocitat que agradaria als usuaris, i això és així, però li haig de dir que les plataformes..., tenim reunions periòdiques amb ells cada tres o quatre mesos, bilaterals, conjuntes, i que, efectivament, ells ens van traslladar la necessitat de reunions urgents. I ho vàrem atendre i les hem mantingut, igual que amb els grups parlamentaris, cada dia donant tota la informació que teníem a l'abast.

Respecte a la comparativa amb Ferrocarrils, ho ha dit la senyora Capella, i és així: els quilòmetres de xarxa no són comparables. En qualsevol cas, jo avui al matí m'he vist obligada a recordar-li que jo també soc la titular que gestiona Ferrocarrils. De la mateixa manera que reconec el bon treball que s'ha fet, també, suposo que vostè, si és tan crític amb la gestió de Rodalies, reconeixerà també el bon fer o la continuïtat del bon fer en l'àmbit de Ferrocarrils.

I sobre els tribunals, miri, jo ja vaig respondre aquesta qüestió: la crisi de rodalies no es soluciona portant ningú als tribunals. I m'estranya que vostès tinguin aquests posicionaments de judicialitzar la política, que s'hi havien mostrat sempre tan contraris. En qualsevol cas, com se soluciona l'àmbit de Rodalies amb el traspàs i amb les inversions. No hi ha cap altre camí. Aquest és el problema estructural que tenim: accelerar les inversions que no s'han fet aquests últims anys i millorar en el traspàs.

I ara, amb aquests minuts, permetin-me també..., vostè m'ha fet una sèrie d'aportacions, crec que la majoria els hi he contestat, però ara li diré el que ha fet el departament en aquests sis dies, més enllà, com l'hi dic, del pla de rodalies, que n'he parlat abans, i del treball de traspàs. Miri, davant la situació excepcional que es vivia ara ja fa una setmana, des del departament vam activar tots, absolutament tots, els recursos i instruments propis per garantir o compensar la mobilitat al país, donat que la de l'àmbit de rodalies no es podia desenvolupar, ni de lluny, amb normalitat.

I un dels instruments clau, efectivament, va ser Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que va assumir un reforç extraordinari, haig de dir, en les línies metropolitanes per reduir l'impacte, en la mesura del possible, de les incidències sobre la

ciutadania. I els hi dono algunes dades també perquè tinguin, en fi, una dimensió de la mobilitat que van absorbir les línies de Ferrocarrils de la Generalitat.

Del 12 al 16 de gener –per tant, abans d’aquesta crisi que estem acabant de gestionar i tancar– Barcelona-Vallès es va situar amb unes mobilitats o validacions diàries entre 261.000 i 271.000 i Llobregat-Anoia a l’entorn de 90.000-106.000. Per tant, això serien les validacions en jornades de normalitat. Per tant, en conjunt, entre 360.000 i 372.000 validacions, d’una demanda intensa i sostinguda. Mobilitat de cap de setmana, evidentment, es redueix pràcticament a la meitat.

Del 19 al 23 de gener, aquests valors laborables es van mantenir en uns rangs similars, amb un repunt el dia 21. Però, en qualsevol cas, el dilluns 26 de gener, transportant o validant 361.000 viatges, hi havia aquesta mobilitat i aquesta previsió.

En els dies i amb els reforços que es varen fer en la mobilitat de retorn laboral i a les hores també d’inici del matí, l’increment de mobilitat d’aquestes xifres que els hi deia, en jornades de normalitat, va ser d’un increment pràcticament del quaranta per cent, amb un esforç important per part de Ferrocarrils, amb un esforç important a l’hora de reorganitzar totes les línies, hores de maquinistes i reorganitzar els serveis per tal d’assumir aquesta manca de mobilitat ferroviària en l’àmbit de rodalies.

En l’àmbit d’interurbans, hem estat mobilitzant... I vull agrair a la FECAV l’esforç, i també posar-se al costat del Govern, de les solucions, mobilitzant amb busos discrecionals fins a 169 vehicles de reforç a Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, que venien també a compensar aquesta manca de mobilitat de rodalies. Un esforç també per part del departament.

En l’àmbit de la informació, Renfe tenia activades fins a 584 persones en els diferents torns; personal de Renfe, interventors i informadors també posats a disposició, 71; contractats per part de la Generalitat, 102, amb una contractació d’urgència. I aquí haig d’agraciar també a l’Ajuntament de Barcelona que posés a disposició vint informadors, i també per part del metro en els intercanviadors, també informadors, per ajudar en moments on la ciutadania necessitava orientació i informació.

Mesures en l’àmbit de la circulació: aixecament del peatge de la C-32. Saben vostès i he traslladat el cost important i l’esforç que s’haurà de fer per atendre aquest aixecament de peatge, però absolutament necessari, per assegurar la mobilitat en cotxe privat, amb una mínima fluïdesa. I suspensió de les zones de baixes emissions, també atenent que moltes persones tindrien aquesta mobilitat..., obligada cap al cotxe privat.

I, finalment, amb aquest minut que em queda: actuacions també aquests dies i garanties de seguretat i reactivació del servei. En l’escenari dels últims dies, Adif, conjuntament amb personal, amb equip tècnic de les direccions generals de les secretaries de l’Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya i d’Infraestructures de Catalunya, ha treballat en la inspecció de seixanta-nou punts i la reparació de vint-i-nou punts crítics de la xarxa de rodalies.

A la línia R1, s’ha reparat, a hores d’ara ja està finalitzat, el sot de Badalona. A l’R2, s’estava treballant, com saben vostès, a les trinxeres de la sortida dels túnels del Garraf. I es continua treballant perquè R1, R2 i R4 són prioritàries. En aquests moments, aquests treballs estan molt avançats. Conforme es vagin validant, Adif ens informarà que es poden posar en servei, però en qualsevol cas, tal com vaig dir aquesta setmana, mantindrem el servei, tal com vam anunciar el diumenge. El cap de setmana, amb menys mobilitat laboral, s’aniran posant a disposició tots aquests trams ja amb mobilitat ferroviària, i, finalment, el dilluns restablirem el servei de normalitat, que efectivament –també ho saben i m’ho han sentit dir– és una normalitat que està lluny de l’exigència que voldríem, però en qualsevol cas..., pugui assegurar la mobilitat.

Per tant, senyor Vergés, jo crec que he repassat la gran majoria de les propostes que vostè feia. Li agraeixo algunes i el to, sincerament, i li he donat resposta també

de tot allò que es va fer des del departament per poder activar tot allò que estava a l'abast per compensar aquesta crisi de mobilitat en l'àmbit de rodalies.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs, consellera, no en tenia cap dubte, em sap greu, però ha tornat a posar el retrovisor de quan nosaltres governàvem. L'hi explico: el tripartit ens va deixar un país trinxat. Aquí és on vam arribar nosaltres. Nosaltres sempre vam reclamar el traspàs. Què vam tenir només? (*alguns aplaudiments*) Horaris, preus i informació. I tot i així, amb el conseller Rull en aquell moment al capdavant, què vam aconseguir? Poder operar amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, la línia de Lleida a Cervera i les llançadores a l'aeroport del Prat. Tot això ho vam gestionar en aquell moment i serà realitat ara, sobre infraestructura d'Adif. O sigui, imagini's si té mèrit el que vam aconseguir gestionar anant amb les mans i els peus lligats.

Aturar el traspàs? Home, aturar el traspàs seu, clar, el traspàs amb majoria de Renfe, eh? No jugui amb les paraules. I per què? Perquè quan hi ha una carpeta transcendent i es tanca com l'estan tancant vostès, en fals, això ja queda tancat en fals durant molts i molts anys i segurament durant una generació. Per tant, ara és el moment d'aprofitar l'oportunitat i tancar-ho com Déu mana.

I aquí la veritat és que ha comès un error. Ha dit «vostès judicialitzen la política» perquè diem de portar als tribunals Renfe i Adif. Home, fixi's el que es deriva del que acaba de dir vostè. Si això és judicialitzar la política vol dir que vostè està reconeixent que Renfe i Adif és política. Doncs sí, aquest és un dels problemes: Renfe i Adif és política. Té tota la raó, consellera. En això estem d'acord. (*Alguns aplaudiments.*)

Li he dit catorze mesures i eren catorze més una. Quina és aquesta que faria quinze? Que és una solució i no és una solució, ja ho reconec, això no és que solucioni res: és la seva dimissió –la seva dimissió. Jo l'hi he dit abans: a mi em sap greu haver de demanar que vostè plegui, però quan a la vida un té responsabilitat i fracassa, el que ha de fer és assumir-ho i marxar. És així. I vostè no ha gestionat bé aquesta crisi, tampoc les anteriors. I fruit d'això hi ha una petició aprovada en aquest Parlament, ja de fa molts mesos, de que vostè dimiteixi. No ha reclamat mai aquest traspàs al cent per cent i tampoc s'ha plantat mai a Madrid davant d'aquest dèficit històric d'inversions.

Una dada significativa, l'hi he dit al matí, també: el mateix dia que vostè demanava que Renfe aturés totalment la seva circulació, el seu servei de trens, demanava en paral·lel que Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya incrementés les freqüències. I, en canvi, havia plogut arreu, i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya serà més petita, però té la línia de la Pobla i té la línia de l'Anoia i està estesa també d'una manera important per tot el nostre país.

Pel que fa al malaurat accident de Gelida amb el mur caigut, vostès parlen molt de «tot és culpa de l'emergència climàtica», que evidentment que existeix l'emergència climàtica, però en aquest moment no la facin servir d'excusa. Van ploure entre vint-i-tres i vint-i-quatre litres per metre quadrat aquell dia, noranta litres per metre quadrat en l'episodi dels quatre dies anteriors. Per tant, no és en absolut una pluja excepcional.

I aquest accident, aquesta tragèdia, el que ha posat al descobert i de manifest és el lamentable estat de l'autopista AP-7, que l'hi he dit abans, torna a estar tallada completament en sentit sud. I sap que nosaltres..., jo mateix vaig fer una interpel·lació i una moció subsegüent, en la qual vam detallar cinquanta actuacions al llarg de tota l'AP-7 des del seu extrem nord al seu extrem sud. Van ser aprovades totes cinquanta en aquest Parlament, i m'agradaria molt que vostè –miri, ho pot fer ara aquí,

en la seva rèplica— ens diguéis aproximadament quin percentatge d'aquestes actuacions estan, si més no, en execució.

I el mur de Gelida, crec que és una gran metàfora de les infraestructures del nostre país. Perquè vostès durant uns dies es van estar barallant dient si aquest mur era responsabilitat d'Autopistas o era responsabilitat de Rodalies, si era de l'autopista o era del tren. I jo el que pensava, sincerament, és que m'és igual. És que aquest mur té Espanya a l'esquerra i Espanya a la dreta. O sigui, sigui de qui sigui la culpa, si era d'Autopistas o si era responsabilitat de Rodalies, és igual. Era culpa d'Espanya.

Per què? Perquè això explica una realitat del nostre país molt trista, que és que les principals infraestructures de mobilitat del nostre país són competència, són titularitat de l'Estat espanyol. I les tenim com les tenim, i per això tenim aquest problema de mobilitat al nostre país, que a més a més deriva en que no ens ajuda a poder resoldre l'habitatge i no ens ajuda a poder resoldre l'equilibri territorial, i per això nosaltres demanem el traspàs al cent per cent de totes aquestes infraestructures.

Consellera, la dependència espanyola i la incompetència socialista ens porten malauradament, a la decadència catalana. I, per tant, el que toca ara és despertar-nos d'aquest malson socialista, d'aquest Govern sotmès, submís i somort, i el que els hi demanem és que deixin pas perquè nosaltres puguem constituir aquest país independent, assolir aquest estat independent, amb tots els recursos i totes les competències que ens mereixem.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Senyor Vergés, ho he dit en la meva primera intervenció. Quan algú parla de responsabilitats —i vostè m'ha demanat la meva—, ho ha de fer amb rigor i memòria. No és que posi el retrovisor; és que vostès han tingut no només incidència als governs de Madrid, sinó responsabilitats aquí a Catalunya, i li he dit, cal evitar que una crisi real que estan patint els usuaris pugui ser aprofitada amb un únic objectiu, que és desgastar un govern concret. Per tant, li he dit des del principi.

Jo, senyor Vergés, la primera intervenció em pensava que aniria vostè cap a una altra direcció. Vostè parlava del 2010. És que la veritat és tossuda: és que el 2010 es va iniciar el traspàs, i després no es va fer res o ben poca cosa en l'àmbit de rodalies. Per tant, vostès no poden venir aquí després de tants anys i dir que es plantegen que aquest model que plantegem nosaltres del traspàs no és vàlid i que tot o res. Amb el tot o res ens hem passat més de quinze anys esperant, i ens hem quedat en res. Per tant, la línia que estem iniciant, i haig d'agrair novament l'esforç d'Esquerra Republicana, va, precisament, en aquest sentit.

I li haig de dir sense també que s'ho agafi malament. Jo aquestes altiveses morals i banals li haig de dir que no sé vostè què pretén, però a mi m'afecten poc —l'hi haig de dir— (*alguns aplaudiments*); a mi m'afecten els usuaris i usuàries. Vostès saben que durant vint anys van fer ben poca cosa en l'àmbit de rodalies per avançar en inversions, que és el que calia, o en governança, que és el que calia. Vostès són, en aquests moments —han estat i són—, un dels partits que també han tingut més influència a Madrid, i no han inclòs res de rodalies en cap dels seus acords, en cap.

Per tant, no em vingui a donar lliçons de depèn de quines qüestions parlant del 2010. Ni amb els acords amb el Partit Popular ni amb els acords amb el PSOE vostès *mai* se'n van recordar de Rodalies per incidir en els governs de Madrid i alguns presidents l'única acció que van fer sobre rodalies va ser participar en alguna manifestació.

Vostès van decidir –ja que m’ha posat el 2010– aplicar retallades duríssimes contra tots els serveis públics el 2011, quan la crisi del Parlament, i no ho admeto, però, en tot cas, me n’alegro, perquè si es creua alguna de les paraules de la segona intervenció que ha fet, tal vegada si algun dia governen, potser decideixen invertir per primera vegada en rodalies d’una manera decidida.

Vostès tenen un conseller a Renfe, i no assumeixen cap responsabilitat. I no els hi admeto l’esperança que un dia canviï i facin afirmacions pensant en Catalunya en lloc de fer-ho només a favor de vostès mateixos.

Per tant, no insisteixi en aquest cinisme impostat. Primer, perquè, senyor Vergés, l’allunya del coneixement que jo sé que en vostè és real, que té un coneixement real sobre la qüestió, i segon, perquè no contribueix en res, en absolutament res a les solucions en l’àmbit de rodalies.

Moltes gràcies.

El president

El setzè punt de l’ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la xarxa ferroviària.

Interpellació al Govern sobre la xarxa ferroviària

300-00240/15

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d’Unitat Popular - Defensem la Terra. I, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, consellers, diputats, diputades, gent del departament que ens acompanyeu avui, públic i entitats que també sou aquí, bé, com que aquest matí hem fet el debat, doncs, amb la compareixença del conseller Dalmau, ara enfocarem molt més aquesta interpellació amb propostes concretes, no? Propostes que seran de tres tipus: les que es poden fer o es poden entendre com a mesures immediates, mesures d’infraestructura i seguretat i mesures més estructurals.

En primer lloc, voldríem parlar sobre els serveis alternatius, que pensem que han de ser sempre garantits, i perquè puguin ser garantits, doncs hem de garantir que hi ha autobusos preparats i de guàrdia. I què proposem? Un contracte marc perquè quan hi hagi un tall o una incidència grossa o no tan grossa, –per desgràcia, constantment n’hi han– hi hagin busos activables en minuts als trams afectats. I diran: «Això qui ho paga?» Nosaltres no, la Generalitat no.

Ha de formar part de l’aportació anual que fa l’Estat a la Generalitat per l’operació de serveis de rodalies. En cap cas ha de ser un servei que la Generalitat, a sobre, hagi d’assumir, com ja està passant en l’actualitat. Però, com ja saben, també proposarem que ho assumeixi l’Estat.

En segon lloc, protocol d’informació única, completa i verificable per a les persones usuàries. La informació dels canals oficials de rodalies –sigui l’app, sigui la web, sigui les pantalles, la megafonia, les xarxes socials; tot– ha de ser unívoca. Què passa? Quin impacte; quines alternatives; si aquestes també són a partir de línies de bus regulars de la Generalitat; temps estimat i actualitzacions constants.

Perquè els usuaris i les usuàries, si tenen tota la informació, no s’enfaden tant. Però com hem vist aquests dies, això també ha estat un problema. I per què ha estat un problema? Perquè hem d’acabar amb les informacions contradictòries.

Per exemple, aquests dies què passava? Pantalles d’estacions gestionades per Adif deien una cosa, i les estacions en deien una altra, o la megafonia deia coses diferents que l’app.

També hi havien les informacions incompletes. Espavila per trobar alternatives en línies de bus o les intermitents. Ara hi ha tren, ara no n’hi ha, ara n’hi torna a haver i ara el tornem a suspendre.

I un altre tema que vostès n'han parlat molt, i ens han explicat, no?, que és com una gran solució. Han posat molts informadors a les estacions –i això és veritat–, però, és clar, aquests informadors han de tenir tota la informació i estar formats per transmetre-la, perquè si no, no serveixen. Perquè si no, al final, la seva tasca és desorientar encara més els usuaris i les usuàries i rebre queixes. És a dir, ser com el representant d'Adif o de Renfe que rep les queixes.

En segon lloc, el que li proposem: mesures d'infraestructura i seguretat, una auditoria independent i un pla de manteniment preventiu amb calendari públic. I diem que es faci aquesta auditoria, perquè vostès, d'alguna manera, aquests dies ja l'han fet, però nosaltres entenem que amb tants pocs dies no es pot fer tota la feina que no ha fet a qui li corresponia, Adif, durant tants anys, i que potser, si es fa més meticulosament i de manera independent, trobarem més punts crítics, siguin murs de contenció, talussos, trinxeres, drenatges, vegetació a l'entorn, etcètera, el que sigui.

I, evidentment, després aquest pla de manteniment per executar les obres, posar-se al dia el manteniment de la xarxa amb caràcter d'emergència. És a dir, continuar una mica el que s'ha fet ara amb caràcter d'emergència, però fer-ho com una cosa estructural i ben feta.

I aquest pla ha de ser preventiu i molt més intens; de fet, ha de ser un pla preventiu i correctiu, i ha de ser responsabilitat d'Adif, i el ministeri ha d'abocar-hi tots els recursos que faci falta. Mai més hem de trobar-nos en la situació d'haver-se de fer revisions com s'estan fent ara a correuita i a la desesperada, perquè saben que les presses no són bones companyies.

A més, també reclamem un canal directe i traçable entre Adif i els ajuntaments, perquè, com saben els municipis que sí que al final s'hi han reunit, però pensem que hi ha d'haver un canal constant per poder comunicar-se incidències, riscos detectats, perquè Adif respongui amb terminis clars d'inspecció i actuació, però aquesta interlocució –que ens coneixem– no ha de ser per traslladar la responsabilitat als ajuntaments –no–, sinó per garantir una resposta executiva per part d'Adif.

Una altra proposta. Protocols operatius davant dels riscos de protecció civil i adaptació al nou règim climàtic. Cal que la Generalitat, Adif i Renfe treballin per adoptar a la xarxa de Rodalies de Catalunya protocols com els que ja existeixen a la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya davant de riscos per condicions meteorològiques adverses com pluges intenses, temporals, ventades, nevades o el que sigui, i més tenint en compte que aquest canvi climàtic i aquestes condicions meteorològiques cada vegada es van repetint més sovint.

Per tant, cal garantir la seguretat, però també, alhora, si fem això, també cal deixar de seguir amb aquesta màxima que han fet servir d'aturar-ho tot i de la improvisació constant..., sinó tenir uns protocols clars que donin respostes proporcionades als riscos, i, d'aquesta manera, no deixar de prestar els serveis que poden fer-se de forma segura.

Vostè ha dit que, en aquest cas, ho van haver de fer perquè totes les línies estan afectades. Bé, doncs, de fet, encara és més greu el que m'acaba de dir, perquè això vol dir que no hi ha hagut una fiscalització eficient de les línies.

Això vol dir que durant dies o mesos o anys, no ho sabem, hi han hagut punts calents que podien posar en perill la vida de les persones treballadores i de les persones usuàries, o la vida, o és igual, o provocar ferits, accidents, etcètera. Per tant, això és molt greu.

I si fem lo que han fet ara d'aturar-ho tot perquè no s'ha fet bé les coses, qui ho paga? Tots ho sabem qui ho paga, els usuaris i les usuàries, i, sobretot, els qui tenen menys recursos per buscar alternatives. Per tant, l'emergència climàtica no pot ser mai una excusa. L'emergència climàtica l'hem d'introduir com un factor més important en totes les infraestructures del país.

Una altra proposta. Cal la reorientació de les actuacions, prioritzar el manteniment i l'augment de la capacitat del servei per a la població. Hem arribat, com ja

saben, perquè ja ho hem dit, a aquesta situació perquè hi ha hagut una enorme desinversió a la xarxa i perquè, al nostre entendre a més, quan s'ha invertit, no s'ha fet allà on feia més falta.

Cal prioritzar les inversions en manteniment de la infraestructura que ja tenim, i que l'obra nova sigui realment per donar més capacitat al servei de rodalies que fa servir la gent cada dia. Obres com desdoblar l'R3, la construcció de vies al corredor ferroviari paral·lel a l'AP-7 per oferir serveis no radials a Barcelona, com, per exemple, Reus-Girona.

No té sentit, per exemple, que el ministre anunciï, com ja hem dit, una nova línia d'alta velocitat Lleida-Barcelona per arribar a Madrid en dos hores menys quan tenim la situació de rodalies que tenim, o que, a les comarques gironines, les grans inversions vagin per als turistes amb una estació de l'AVE a l'aeroport o el trasllat de l'estació del tren del centre de Figueres, que saben que som els únics, però continuem fermes i ens hi oposem al costat de les entitats de Figueres.

I parlant de soterraments, que vostè ha dit: «Ostres, m'ha estranyat.» No, escolti, els soterraments no han d'estar al pla de rodalies. Si vostès pacten amb un municipi soterrament, perquè no troben cap altra alternativa, com sigui millorar la seguretat, fer un viaducte, com es fa a molts països d'aquest planeta, bé, doncs facin aquest contracte amb l'ajuntament en concret, però no el posin al pla de rodalies, perquè no és una millora de les rodalies objectivament.

És una millora per al municipi?, és una millora per a la seguretat? No diguem pas que no, però no és una millora de la xarxa. Els usuaris patiran les obres, i, quan s'acabin, no tindran una millora del servei. Això és el que nosaltres estem dient, que no treguin els diners del pla de rodalies per fer actuacions que no milloren la xarxa de rodalies. Potser al matí no m'he explicat bé, consellera, però aquesta és la idea. Tot i això, sí que pensem que el soterrament ha de ser lo últim, quan no hi ha cap més alternativa.

I bé, tenim unes quantes propostes més que, pel temps, em serà complicat explicar-los. A la represa, amb els cinc minuts, acabaré amb el que pugui, però com veu consellera, no només venim aquí a cridar o a barallar-nos o a dir que tot està malament –que sí, que també–, sinó que venim, sobretot, a proposar millores.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn de resposta, ara, de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, senyor Cornellà. Efectivament, a diferència d'altres intervencions que els hi he escoltat avui, venen acompanyades d'algunes propostes, algunes que compartim –de fet, que s'estan desenvolupant–, i, per tant, celebro la crida a la unitat, almenys en algunes qüestions que compartim, com són l'àmbit de les infraestructures i l'àmbit de la governança, l'àmbit de les auditories de les mateixes infraestructures. El fet de tenir plans de contingència..., no els tornaré a detallar, però vostès han vist que al llarg d'aquests sis dies el departament –set dies, perdó– s'ha tingut una alta capacitat d'activar tots els recursos que es tenien a l'abast per, en molt poques hores, tenir un pla de contingència que pogués absorbir fins al quaranta per cent de la mobilitat que no podia assumir l'àmbit de rodalies.

Miri, començo pel final, perquè és veritat que al matí m'ha sorprès moltíssim que vostè desvinculés la integració urbana o el semisoterraments d'algunes infraestructures amb el fet de que no tenia res a veure amb la capacitat o amb l'àmbit de rodalies. Miri, vostè ha parlat, a més a més, concretament de la integració urbana de Montcada i Reixac. Aquesta integració és una operació amb dos objectius. La primera, d'integració urbana, aquest és evident, però també hi ha una millora de

les prestacions ferroviàries i, per tant, també té a veure amb la millora de l'àmbit de rodalies. La primera, la d'integració, més enllà de la qüestió urbanística, també va incidir a suprimir dos dels passos de nivell que tenen més risc de tota la xarxa ferroviària estatal. I, de fet, hi ha dades que són colpidores i que només per aquestes dades ja recomanaria fer aquesta actuació. Però fixin-se, en els últims vint anys s'hi han produït 175 accidents amb resultats de persones mortes. Per tant, cal tenir en compte aquesta dada. Cal tenir en compte, perdó, també que Montcada suporta el pas de moltes infraestructures, de vies d'alta capacitat, de trens de línies de ferrocarril i que això, més enllà de l'àmbit de la seguretat que li estic assenyalant, també té a veure amb que aquesta integració millori aquesta intensitat d'infraestructures que té el municipi.

Però des del punt de vista ferroviari, que vostè ho posava en dubte, l'operació també comporta moltes millores en l'àmbit de la xarxa. D'entrada, disposa de tres vies en tot el tram, la qual cosa permet una millora en temps, en freqüències en temps dels trens de l'R2 i sobretot també en els regionals de l'R11. També s'inclou el salt de moltó d'aigües, que és una autèntica ròtula ferroviària al nord de Barcelona i que facilita l'enllaç entre Montcada Bifurcació i la nova estació de la Sagrera.

Per tant, a efectes pràctics, això vol dir que, més enllà de l'àmbit de la seguretat i més enllà de l'àmbit de la integració urbanística o urbana, els trens que venen de Terrassa i de Sabadell podran tenir com a destinació Sagrera. Per tant, sí que té a veure amb la capacitat ferroviària.

I respecte a la integració urbana de Sant Feliu de Llobregat, que vostè avui també posava en dubte, aquesta també té un doble objectiu. Té la supressió d'un pas a nivell d'alt risc, amb un elevat també nombre d'accidents mortals, i, a la vegada, constitueix una operació en clau de intermodalitat. Jo crec que ho havíem explicat, però en qualsevol cas, a damunt de la llosa s'hi construirà la prolongació de la línia tramviària, de manera que la nova estació de Sant Feliu esdevingui un intercanviador rodalies, tramvia i autobusos metropolitans, que també ens relliguen els polígons de tota l'àrea de Sant Feliu - Molins de Rei.

Per tant, jo els demano que reflexionin sobre aquesta qüestió. La posició seva sobre Figueres, la coneixem. De fet, vostès l'havien portat a votació en el monogràfic de rodalies, però sí que li volia traslladar que ens ha sorprès la seva posició i li volia explicar, si més no perquè tingués tota la informació, els avantatges que signifiquen en termes de capacitat ferroviària.

Vostè també al matí, crec que era vostè, diputat, que deia com s'estava desenvolupant el pla de xoc o vinculava les meves responsabilitats al fet que aquests últims mesos no havíem estat tenint un seguiment acurat del pla de xoc vinculat a l'accessibilitat, vinculat a la informació, vinculat a la seguretat i a les estacions i trens. Ja li dic per avançat que, en l'àmbit de la informació, i crec que ho he dit en la primera intervenció, tenim un llarg recorregut de millora i que no estem satisfets. Però fixi's en l'àmbit de l'accessibilitat, que era important, el nou contracte de manteniment dels equips d'elevació ha permès que en les estacions gestionades per Renfe haguem pogut passar de setanta ascensors fora de servei al maig del 2025 a, en aquests moments, vint-i-set fora de servei. Per tant, se n'han posat en servei quaranta-tres. És suficient? En absolut, en absolut. Però aquí hi ha hagut un seguiment i un impuls amb el nou contracte de serveis.

De les escales, al maig del 25 n'hi havia vint-i-sis fora de servei. En aquests moments, cinc, a gener del 2026, per tant, vint-i-una escales en servei. I l'hi torno a dir: és suficient? No, però hi ha hagut aquest treball i aquest impuls. I renovació d'equips d'elevació: al Prat de Llobregat, quatre escales, i a Vic... –perdoni–, al Prat, quatre i a Vic, dues escales, també de renovació d'equips d'elevació. Això ha permès passar de cinquanta-set estacions accessibles a setanta-dos. Per tant, en aquests moments representa que el vuitanta per cent dels usuaris tenen estacions accessibles. I ho repeteixo, no és suficient. Continuarem treballant fins a arribar al cent per cent, igual

que tenen altres operadors a Catalunya, però sí que hi ha un treball d'impuls i de seguiment del pla de xoc.

La informació, estem lluny. Hi ha hagut instal·lació de cartelleres digitals. Hi ha hagut instal·lació de monitors en vuitanta estacions, renovació d'equips d'informació. Però aquí ja li admeto que estem lluny, molt lluny d'allò que seria desitjable. Què hem fet des del departament? Acompanyar en aquesta crisi amb informadors, li deia, més de cent informadors, amb una contractació d'urgència, per tal d'acompanyar els plans alternatius de transport i d'informació a les estacions.

En seguretat, que és un altre àmbit. De fet, en aquests set dies hem d'agrair la tasca de Mossos d'Esquadra que han estat no només vigilant l'àmbit de seguretat, sinó fent actuacions en grups que vandalitzaven o volien vandalitzar els trens amb la situació d'aturada. Per tant, agrair..., però en qualsevol cas això és una qüestió conjuntural. En seguretat, s'han incrementat el nombre de vigilants en seguretat; s'ha incrementat la vigilància també amb drons i noves tecnologies, que estan donant alguns bons resultats, i s'ha creat també una taula de seguiment i d'impuls de mesures de seguretat, on hi ha present la Generalitat de Catalunya, Renfe, Adif i Mossos d'Esquadra.

I en la neteja de trens, per acompanyar-ho, també s'ha incrementat en un cinquanta per cent el personal destinat a neteja de graffitis. Per tant, és suficient? No, no és suficient. És evident que no ho és, però sí que indica un camí de treball, que va en la direcció del pla de xoc. Hem parlat molt del traspàs. Hem parlat també del pla de rodalies, però aquest pla de xoc, que ens ha de donar millores en el curt i en el mitjà, també s'està seguint i està tenint algunes consecucions, tot i que en d'altres àmbits –ja l'hi admeto, perquè és així– estem encara molt lluny d'allò que voldríem. Estem convençuts que amb el traspàs i amb la gestió des de la proximitat podrem millorar en aquest àmbit.

Vostè em parlava també de la fiabilitat de la infraestructura i em deia: «No destinar tots els recursos a grans inversions en grans obres. Actuï en la fiabilitat del sistema.» I jo li vull donar algunes xifres incloses en el pla de rodalies perquè tinguin la seguretat que hi ha aquests recursos destinats. Són, ho deia al principi, 287 actuacions. En el període 2026-2030 es preveu una inversió de 1.340 milions d'euros en aquest àmbit de manteniment i reposició d'actius. Tenim en actuacions d'infraestructures, ponts, túnels, estabilització de trenta trinxeres, vuit terraplens per evitar despreniments, 284 milions d'euros; instal·lacions de seguretat, com per exemple la substitució d'enclavaments elèctrics per electrònics i també la construcció de nous enclavaments; substitució de circuits de via; millores en senyalització, amb un total de 158 milions d'euros en seguretat, 36 en telecomunicacions; actuacions en via, actuacions en energia, actuacions en passos a nivell, 43 milions d'euros.

Per tant, en aquest pla de rodalies hi ha grans inversions, és així, però hi ha una gran part, de fet, doblem els recursos destinats a un àmbit que s'ha evidenciat en aquesta crisi com a molt necessari, que és l'àmbit de manteniment i reposició d'actius. Per tant, novament li agraeixo les aportacions que ha fet. Crec que algunes en aquests moments s'estan treballant i, per tant, espero trobar en el seu grup parlamentari aquest treball conjunt en benefici de ser exigents, efectivament, amb el compliment d'aquest pla de rodalies, 8.000 milions d'euros que van en el camí de millorar a futur allò que és estructural, allò que té a veure amb les nostres infraestructures, els nostres trens i amb les nostres estacions. Espero, per tant, que hi siguin i puguem comptar amb el seu treball i esforç també.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Molt bé, gràcies. A veure, sobre la integració urbana, ho repeteixo, Montcada i Reixac, o sigui, Sant Feliu de Llobregat. Montcada i Reixac, 1.000 milions d'euros. Nosaltres entenem que un soterrament no és una millora de les prestacions ni una millora de la capacitat de la xarxa de rodalies. Vostès diuen que una part. Bé, doncs facin com ja fan amb altres inversions, com és la de mercaderies, que també imputen uns 300 milions..., 300 i escaig milions en el pla de rodalies i millorar les rodalies no les milloren. Però bé, també els imputen perquè entenen que com que canvien les vies, no sé què, no?, aprofitem i també posem el mercaderies pel mig. Però la realitat que nosaltres pensem és que totes les inversions que no siguin per millorar directament la xarxa per als usuaris i les usuàries no han d'anar al pla de rodalies. Han de sortir d'altres partides, però no de les millores a la xarxa, perquè si no, estem faltant a la veritat.

El tema que ha dit de les escales de Vic i el Prat, sí, portaven molts d'anys que no funcionaven, és veritat, però Renfe ja les havia licitat abans del pla de xoc, diguem-ho també. El salt de moltó del ramal de les aigües és una obra diferent, no com vostè diu. Podran utilitzar trens de Terrassa cap a passeig de Gràcia? Sí, però és una capacitat que després malgastaran amb la R-Aeroport. Vull dir que cal que també ho expliquem una mica tot, en tot cas.

El tema de Figueres, s'ha presentat una denúncia a la Comissió Europea perquè pensem que incompleix els principis generals del dret europeu pel que fa a l'impacte ambiental, l'ús eficient dels fons públics i la mobilitat sostenible. Ja veurem què passa, qui té la raó. Jo espero que la tinguem nosaltres. Però vostè, evidentment, no.

Sobre..., després altres temes que ens preocupen. Els usuaris i les plataformes d'usuàries i usuaris ens informen que, per als propers dies de vaga, del 9, 10 i l'11 de febrer, ja no queda cap Avant, no queda ni un bitllet de cap Avant Tarragona-Barcelona. Això no ho posaré a la interpellació, però ja l'hi dic, consellera, busquin solucions perquè no pot ser que a tants dies vista ja no quedi cap bitllet. Com s'ho faran la gent de Tarragona a Barcelona? Posi-hi solució.

I també n'hi dic una altra que tampoc no posarem, però que també ens preocupa. Amb lo mateix, els usuaris i les usuàries de Lleida-Barcelona, Barcelona-Lleida, perquè han de tornar, també tenen molts problemes per trobar bitllets i s'han auto-organitzat en grups de WhatsApp per, quan a algú li falla i no hi pot anar, passar el bitllet a l'altre, perquè no hi ha bitllets. Posi solucions a això també. No ho posarem pas a la interpellació. Esperem, però, que ho solucioni de manera urgent.

I referent a les entitats, escolti, fins que el divendres no es van plantar davant de la seu del Govern, no se les va atendre. A partir de llavors, és clar, quan elles posen dia i hora a la reunió, a partir d'aquell moment sí que les atenen. Perfecte. I ho celebrem. Però penso que un govern, com passa amb altres conselleries, almenys amb les quals jo treballo, el primer dia que passa alguna cosa, ens truquen; tenen en compte a tots els altres sectors, siguin sindicats, etcètera. I amb vostès vam trigar uns dies i això és una realitat que no passa a altres conselleries d'aquest mateix govern. I em sap greu, però és així. Per molt que s'enfadi.

Després, protocols operatius davant dels riscos de protecció civil i d'adaptació al nou règim climàtic. Nosaltres pensem que s'han d'aplicar protocols semblants a la xarxa de ferrocarrils de la Generalitat davant dels riscos de tot això. Pensem que la Generalitat, com a titular del servei de rodalies, no ha de permetre que el titular de la infraestructura i l'operador del servei, que ara són Adif i Renfe, però és igual, sigui com..., acabi com acabi, tinguin mancances de coordinació que facin comprometre la seguretat i la qualitat del servei, com en els últims dies.

I després, ja per acabar, parlant del tema estrella, miri, nosaltres no compartim aquesta nova empresa mixta, que serà una operadora que no tindrà la infraestructura, i que continuarà sota la majoria de Renfe, que ja hem vist com han anat les coses.

Però sí que és veritat que tenim molt clar, perquè l'Estat ha dit per activa i per passiva que tota la xarxa al complet és intransferible i que no estan disposats tampoc a cedir-nos i a fer una empresa que sigui cent per cent integral pública catalana..., doncs ja ho veiem, que vostès no ho deixaran, i fins i tot, si cal, faran servir la Constitució per dir que això no pot ser. Si ja ho sabem –si ja ho sabem–, per això som independentistes. Vull dir, tampoc no ho hem amagat mai. Som independentistes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) perquè sabem que hi han coses que quan vostè precisament, consellera –i acabo–, ha dit tot o res, per als independentistes sempre és el res, o la meitat, i per vostès, els que defensen l'Estat espanyol i la seva unitat, sempre és el tot. Aquesta és la seva política; vostès tot, nosaltres res o poca cosa.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat Cornellà, començo pel final. Miri, ja ho saben que nosaltres, vaja, una de les concepcions que tenim de país i que cristallitza, no?, o es concentra en el Govern de tothom és precisament que des del Govern governem per tothom, independentistes, no independentistes. I, per tant, vostè em deia diferents posicions. Nosaltres governem per tothom. I sincerament l'hi dic, l'hi dic honestament, aquest Govern i jo mateixa pensem que la manera d'avançar en consecucions concretes, palpables, que afavoreixin els serveis públics i la ciutadania és anar avançant amb acords concrets que ens permeten, en el cas de rodalies, més recursos per revertir la situació d'un sistema molt vulnerable i, per tant, més recursos per les infraestructures, més recursos per la renovació de trens, més recursos per renovar les estacions, més recursos per fer aquelles inversions que són necessàries perquè el nostre sistema tingui capacitat, i, sí, avançar en la governança.

I jo els hi feia aquesta reflexió, si és legítim que vostès diguin «o m'ho donen tot o no vull res». Jo el que li dic és que aquest Govern avança en una altra línia de treball, que és: anem avançant de manera..., amb exigència, en defensa dels serveis públics dels catalans i catalanes, però que es pugui arribar a consecucions que tinguin un impacte positiu en la ciutadania. Per tant, aquesta és la nostra via i així continuarem treballant. Es deia al matí. No en coneixem cap altra. I per tant en aquesta via continuarem.

Mirin, després de quasi dues hores de debat, jo crec, del sistema de rodalies, i, senyor Cornellà, com que crec que algunes de les qüestions que vostè ara tornava a plantejar, doncs, han quedat més o menys resoltes, i en qualsevol cas, en la moció podrem continuar-ne parlant, jo crec que podríem fer un resum tal com començava.

Hi ha dos debats que són legítims, els dos, però que no s'han de barrejar. Un és l'anàlisi de la gestió de la crisi, i en cap de les seves intervencions no han contradit els moments de decisió si van estar ben presos o no van estar ben presos. Poden haver analitzat..., i efectivament, els escoltem, i segur que podrem millorar en la comunicació i com podem millorar la comunicació quan la presa de decisions es fa a altes hores on és difícil arribar a tota la ciutadania. Això és així. Ara, cap de vostès m'ha contradit les decisions que es van anar prenent en funció, com els he dit, d'un principi superior, que és la seguretat de les persones, dels treballadors i treballadores de Renfe i dels propis maquinistes. I tot el treball que s'ha fet d'anàlisi d'aquests punts, que efectivament són punts que amb les marxades exploratòries i amb el sistema que hem dissenyat arran d'aquesta crisi de certificació per part d'Adif i certificació per part de seguretat de Renfe, i que ens dona estàndards de garantia superiors, tot aquest treball és el que s'està fent. No he trobat cap intervenció que digués que això

no s'havia fet en la línia adequada, més enllà d'analitzar –ja els hi dic que sí– qüestions que es poden millorar i que esperem incorporar.

I llavors hi ha l'altre debat, l'estructural. I aquí aprofito per tornar a demanar unitat de les forces catalanistes. Estem en un moment on és del tot necessari que revertim la desinversió de les últimes dècades, i aquí tots ens hi sentim implicats. I aquí hi ha el pla de rodalies, les inversions i la governança, i l'àmbit de les auditories i l'àmbit del traspàs.

Tenim l'oportunitat, amb el traspàs i amb la nova empresa Rodalies de Catalunya, de gestionar el sistema des de la proximitat, amb un consell d'administració amb una majoria de representants assignats, proposats, designats per la Generalitat de Catalunya. És una oportunitat de millora del sistema en l'àmbit de governança. I els torno a demanar que, malgrat que no s'ajusti al tot o res que vostè planteja, s'uneixin a aquesta via de millora palpable, assolible, progressiva, possible. Perquè –i aquest és el meu últim missatge–, si més no, el Govern vol donar un missatge a la ciutadania. Sabem que els usuaris no només han patit aquesta setmana, pateixen cada dia un sistema que no està als nivells que voldríem.

Aquest és el camí que hem marcat des del Govern. I, efectivament, en fi, és un compromís que té el Govern, de millora, de millora progressiva d'aquest sistema. I vull donar aquest missatge d'horitzó, d'esperança, també. Podem anar per un camí de millora del sistema de rodalies. Agrairé la unitat dels partits que ens ajudin en aquest camí.

I en qualsevol cas, aquest missatge final a la ciutadania: podem solucionar aquest problema, tenim els mecanismes, tenim els recursos per poder-ho fer de manera progressiva, i el missatge és que el Govern està totalment compromès amb aquesta millora i que continuarem treballant en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i cinc minuts.